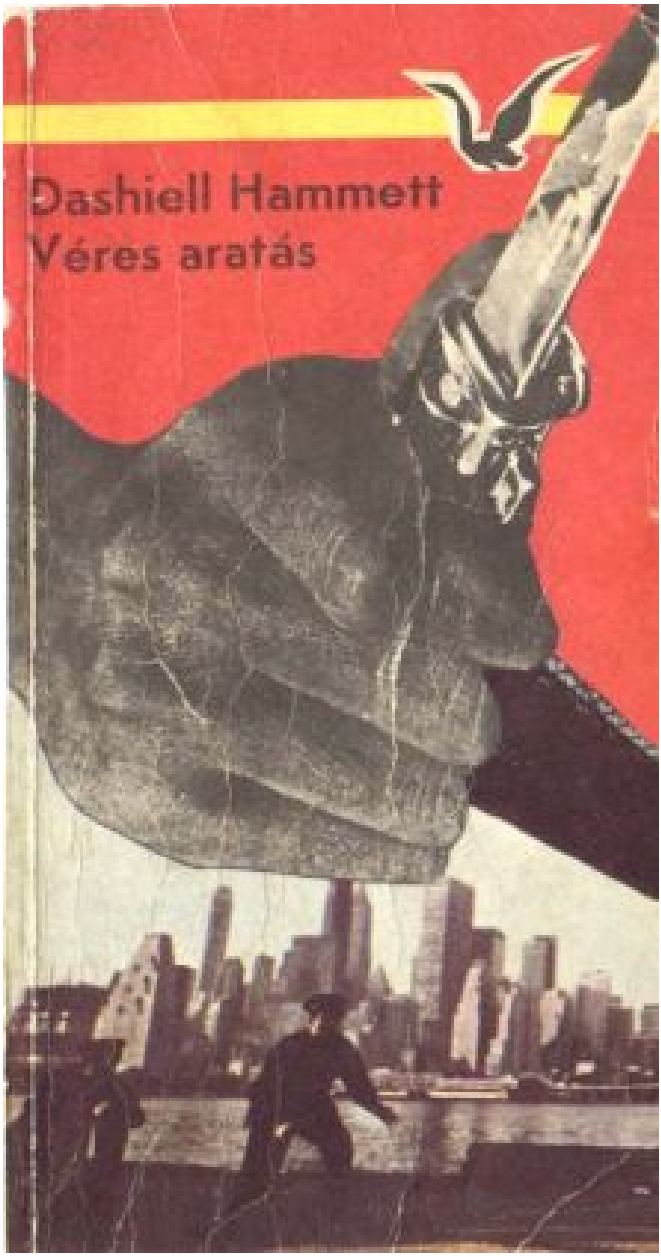

Dashiell Hammett
Véres aratás

ALBATROSZ KÖNYVEK
BUDAPEST

DASHIELL HAMMETT
Red Harvest

Fordította
SZÍJGYÁRTÓ LÁSZLÓ

© 1929 by Alfred A. Knopf, Inc. © renewed 1967 by Dashiell Hammett
Hungarian translation László Szíjgyártó, 1977

Felelős kiadó a Magvető Könyvkiadó igazgatója Felelős szerkesztő Imre Katalin Műszaki vezető Sebestyén Lajos A. kötetet Kovács Gábor tervezte Kiadványszám 2975 Megjelent 16 (A5) ív terjedelemben, 1978-ban, Primus betűtípusból

MA 3222

77.2415 Athenaeum Nyomda Budapest
Felelős vezető: Soproni Béla vezérigazgató
ISBN 963 270 726 5
ISSN 0324-3117

1.

A zöld ruhás nő és a szürke ruhás férfi

Personville-t egy Hickey Dewey nevű, vörös hajú fickótól hallottam először “Poisonville"-ként* emlegetni, Butte-ban, a *Nagy Hajó*-ban. Mivel az illető minden r-et ilyen selypítve ejtett, nem is figyeltem fel rá, hogy mit csinált a város nevéből. (Később másokkal is találkoztam, akik ugyanígy ejtették az r-eket.) De ha felfigyelek is, csak afféle olcsó humornak tartottam volna, mint amikor például az alvilág dekásnak nevezi a detektívet. Néhány év múlva azonban Personville-be kellett utaznom, és rá kellett jönnöm, mekkorát tévedtem.

A pályaudvar egyik fülkéjéből felhívtam a *Herald*-ot, a telefonhoz kértem Donald Willssont, és bejelentettem neki, hogy megérkeztem.

– El tudna jönni a lakásomra ma este tízkor? – Kellemesen csengő hangja volt. – Mountain Boulevard 2101. Üljön villamosra a Broadwayn, szálljon le a Laurel Avenue-nál, onnan nyugati irányban a második sarok.

Megígértem, hogy ott leszek. Aztán taxiba ültem, a Great Western Hotelba vitettem magam, leraktam a cókmókomat, és elindultam megnézni a várost.

Nem volt szép város. Építőinek többsége valószínűleg rajongott a tarkabarkaságért, és igyekezetüknek kezdetben talán meg is volt az eredménye. Azóta azonban a kohók téglakéményeinek füstje, amely délen egy komor hegyvonulat hátterében szállt az ég felé, minden házat egyformán, nyomasztóan, piszkossárgára festett. Az eredmény egy negyvenezer lakosú, ronda város lett, egy ronda szurdokban, két ronda hegyvonulat között, mindenre rátelepedett a bányák mocska. Még a piszkosszürke égbolt is olyan volt a város fölött, mintha a kohók kéményei okádták volna ki.

Az első rendőrre, akit megpillantottam, ugyancsak ráfért volna a borotválkozás. A másodiknak két gomb hiányzott siralmas egyenruhájáról. A harmadik a város legforgalmasabb csomópontján – a Broadway és az Union Street kereszteződésénél –, szivarral a szája sarkában irányította a forgalmat. Utána már meg se néztem a rendőröket.

Fél tízkor villamosra szálltam a Broadwayn, és a Donald Willssontól kapott utasítások szerint jártam el. Egy sarokházhoz jutottam, sövénnyel körülkerített gyepszőnyeg vette körül...

A szobalány, aki ajtót nyitott, közölte, hogy Mr. Willsson nincs otthon. Miközben elmagyaráztam neki, hogy találkozóm lenne a gazdájával,

---

* poison – méreg (angol)

megjelent egy zöld krepdesin ruhás, karcsú, szőke nő. Még harmincéves sem lehetett. Kék szemei akkor sem vesztettek hidegségükből, ha mosolygott. Neki is elmagyaráztam jövetelem okát.

– A férjem pillanatnyilag nincs itthon. – Alig észrevehető akcentussal mosta el az *r*-jeit. – De ha várja magát, valószínűleg hamarosan hazajön.

Felvitt az emeletre, egy barna és piros tónusú szobába, amely a Laurel Avenue-ra nézett. Rengeteg volt benne a könyv. Alighogy letelepedtünk a félig egymás, félig az égő kandalló felé fordított bőrfotelekbe, tapogatózni kezdett, hogy mi dolgom a férjével.

– Personville-ben lakik? – tette fel az első kérdést.

– Nem. San Franciscóban.

– De nem most jár itt először?

– De igen.

– Igazán? Hogy tetszik a városunk?

– Még nem láttam belőle eleget, hogy véleményt alkothassak róla. – Hazugság volt. Épp eleget láttam. – Csak ma délután érkeztem.

Csillogó szeméből egy pillanatra eltűnt a kíváncsiság.

– Sivárnak fogja találni – jegyezte meg. Aztán újból tapogatózni kezdett: – De azt hiszem, valamennyi bányaváros ilyen. A bányaiparban dolgozik?

– Pillanatnyilag nem.

A kandalló párkányán álló órára pillantott.

– Nem szép Donaldtól, hogy idehívja, aztán megvárakoztatja. Ilyen késő este, mikor már nem szokás üzleti ügyekről tárgyalni.

Megnyugtattam, hogy semmi baj.

– De talán nem is üzleti ügyben jött – próbálkozott tovább.

Nem szóltam rá semmit.

Elnevette magát. Kurta kacajában volt némi él.

– Igazán nem szoktam olyan indiszkrét lenni, amilyennek valószínűleg gondol – jegyezte meg könnyedén. – De maga annyira titokzatos, hogy önkéntelenül felébredt bennem a kíváncsiság. Csak nem szeszcsempész? Donald gyakran cserélgeti őket.

Az arcomra erőltettem valamit, amit mosolynak is nézhetett.

A földszinten megszólalt a telefon. Mrs. Willsson kinyújtotta zöld körömcipőbe bújtatott lábait a kandalló felé, és úgy tett, mintha nem hallaná. Nem értettem, mire való ez a komédia.

Elkezdte: – Tartok tőle, hogy nekem kell... – de abba is hagyta, és az ajtóban megjelenő szobalányra nézett.

A lány jelentette, hogy Mrs. Willssont kérik a telefonhoz. Elnézést kért, és kiment a lány után. Nem ment le a földszintre, hanem egy közelben levő készüléken beszélt. Minden szavát hallottam.

– Itt Mrs. Willsson... Igen... Tessék?... Ki?... Nem tudna kicsit hangosabban beszélni?... *Micsoda?*... Igen... Igen. .-. Ki beszél?...

A telefon villája megcsörrent. A hallban felhangzottak az asszony sietős léptei.

Cigarettára gyújtottam, és nem mozdultam, amíg meg nem hallottam, hogy lefelé megy a lépcsőn. Akkor odaléptem az egyik ablakhoz, felemeltem a függöny szélét, és kilestem a Laurel Avenue-ra meg a kocka alakú, fehér garázsra, amely azon az oldalon állt a ház mellett.

Hamarosan egy karcsú nő lépett ki a házból, fekete kabátban és kalapban, és a garázs felé sietett. Mrs. Willsson volt. Elhajtott egy csukott Buickban. Visszaültem a fotelembe, és vártam.

Háromnegyed óra telt el. Tizenegy után öt perccel autó fékezett csikorogva odakint. Két perc múlva belépett a szobába Mrs. Willsson. A kabátot és kalapot már levetette. Az arca ólomszürke volt, a szeme majdnem fekete.

– Borzasztóan sajnálom – mondta, és keskeny ajka görcsösen megrándult –, de hiába várt ennyi ideig. A férjem ma este nem jön haza.

Mondtam neki, hogy majd megpróbálom elérni reggel a *Herald*-nál, és elköszöntem.

Közben azon tűnődtem, vajon hogyan kerülhetett a bal cipője zöld orra hegyére az a sötét, nedves folt. Mintha vér lett volna.

Visszasétáltam a Broadwayre, és felszálltam egy villamosra. Három háztömbnyire a szállodámtól leugrottam róla, hogy megnézzem, mi az a csődület a Városháza egyik oldalsó kapuja előtt.

Harminc-negyven férfi meg egy csomó nő álldogált a járdán, és bámulta a kaput, amely fölött ez állt: *Rendőrség.* Voltak ott bányászok meg kohómunkások, még munkaruhában, csiricsáré öltözékű ifjoncok, ahogy a biliárd- meg tánctermekből összeszaladtak, elegáns, de rosszképű vagányok, semmitmondó külsejű, derék családapák, ugyanolyan semmitmondó külsejű, tisztes családanyák, de akadt köztük néhány éjszakai pillangó is.

Megálltam a csődület szélén egy gyűrött szürke ruhába öltözött, vállas férfi mellett. Szürkés volt széles, markáns vonású, intelligens arca, sőt, húsos ajka is, pedig nem volt sokkal idősebb harmincnál. Hogy valami szín is legyen rajta, szürke flanellinge fölött nagy, laza, vörös csokornyakkendő virított.

– Mi ez a cirkusz? – kérdeztem tőle.

Mielőtt válaszolt, gondosan megnézett magának, mintha meg akarna bizonyosodni róla, hogy jó kezekbe teszi le az értesülését. Szürke volt a szeme is, akár a ruhája, csak nem olyan fakó.

– Don Willsson az Úr jobbjára került, ha ugyan az Úristent nem zavarják a golyó ütötte lyukak.

– Ki lőtte le? – kérdeztem.

A szürke férfi megvakarta a tarkóját.

– Valaki, akinél fegyver volt – felelte.

Felvilágosítást akartam hallani, nem szellemességet. Megpróbálkozhattam volna valaki mással is a csődületből, de érdekelt a vörös nyakkendő. Nem hagytam magam.

– Idegen vagyok a városban. Magyarázza meg tisztességesen, mi az ábra. Ahogy egy idegennek illik.

– Donald Willsson urat, a *Morning Herald* és az *Evening Herald* kiadótulajdonosát, röviddel ezelőtt holtan találták a Hurricane Streeten. Agyonlőtte egy ismeretlen valaki – hadarta kantálva. – Így már nem sérti az érzékenységét?

– Köszönöm. – Kinyújtottam az ujjam, és megérintettem a nyakkendője egyik csücskét. – Jelent valamit? Vagy csak a hatás kedvéért viseli?

– Bill Quint vagyok.

– Csak nem? – kiáltottam fel, pedig nem tudtam, hová tegyem a nevet. – Az áldóját neki, de örülök, hogy találkoztunk!

Elővettem a tárcámat, és gyorsan átfutottam az igazolványgyűjteményt, amelynek darabjait a legkülönbözőbb helyekről szedtem össze. A piros igazolványt kerestem. Az állt rajta, hogy Henry F. Neill, képzett és gyakorlott tengerész, az *Industrial Workers of the World,* vagyis a Munkás Világszövetség tekintélyes tagja vagyok. Egy szó sem volt igaz belőle.

Ezt az igazolványt adtam oda Bill Quintnek. Gondosan elolvasta mind a két oldalát, aztán visszaadta, és bizalmatlanul végigmért.

– Hiába álldogálunk itt, a halott nem fog feltámadni – mondta. – Merre megy?

– Mindegy.

Együtt indultunk tovább az utcán, aztán az egyik sarkon befordultunk, látszólag minden cél nélkül.

– Mi szél hozta ide, ha egyszer tengerész? – kérdezte.

– Honnan veszi, hogy tengerész vagyok?

– Hát az igazolvány?

– Van egy másik igazolványom is, amelyik szerint favágó vagyok – válaszoltam. – De ha akarja, hogy bányász legyek, holnapra arról is szerezhetek igazolványt.

– Egy fenét. Itt én állítom ki az igazolványokat.

– És ha sürgönyt kapna Chicagóból? – kérdeztem.

– Fütyülök Chicagóra! Az igazolványokat itt én állítom ki!

Egy étterem bejárata felé intett a fejével, és megkérdezte:

– Iszik?

– Csak ha hozzájutok.

Átmentünk az éttermen, aztán föl egy lépcsőn, egy keskeny, emeleti helyiségbe. Bill Quint az asztaloknál és a bárpult mellett üldögélő fiatalemberek és lányok némelyikének biccentett, s egy-egy “Helló"-t is odavetett, és beterelt a bárpulttal szemközti fal mellett sorakozó, zöld függönyös bokszok egyikébe.

A következő két óra azzal telt el, hogy egyik whiskyt a másik után ittuk, és beszélgettünk.

A szürke férfi meg volt győződve róla, hogy nincs jogom az igazolványhoz, amelyet mutattam neki, de ahhoz sem, amelyet csak megemlítettem előtte. Nem hitte el, hogy tagja vagyok az IWW-nek. Mint a szakszervezet personville-i atyamestere, kötelességének érezte, hogy kicsalja belőlem a titkaimat, s ugyanakkor ne hagyja, hogy én kiszedjem belőle a helybeli radikálisok titkait.

Bántam is én. Engem Personville titkai érdekeltek. Ezeket szívesen meg is tárgyalta velem, miközben néha közbevetett egy-egy mellékesnek látszó kérdést, hogy kiderítse, mi az összefüggés köztem meg a piros igazolványok között.

Röviden összefoglalva a következőket sikerült megtudnom tőle:

Az öreg Elihu Willsson – annak az embernek az apja, akit az este folyamán meggyilkoltak – negyven esztendőn át sajátjaként birtokolta Personville városát: szívét, lelkét, bőrét és belső szerveit. Ö volt a Personville-i Bányaipari Rt. és az Első Nemzeti Bank elnöke és részvényeik többségének tulajdonosa. Az övé volt a *Morning Herald és* az *Evening Herald,* a két helybeli napilap, és legalább a társtulajdonosa volt minden valamennyire is jelentős vállalatnak. Emellett a zsebében volt az Egyesült Államok egyik szenátora, két képviselő, az állam kormányzója, a polgármester és az állam, törvényhozó testületének legtöbb tagja. Elihu Willsson maga volt Personville, sőt, úgyszólván az egész állam.

A háború alatt az IWW – akkor élte virágkorát a Nyugaton – meghódította a Personville-i Bányaipari Rt. munkásait. A munkások egyáltalán nem voltak elkényeztetve. A szervezettségükben rejlő, addig nem ismert erőt arra használták fel, hogy kikövetelték maguknak, amire szükségük volt. Az öreg Elihu megadta nekik, amit kénytelen volt megadni, és várta, hogy eljöjjön az ő ideje.

1921-ben el is jött, A gazdasági élet pangott. Az öreg Elihu azt sem bánta, ha egy időre be kell zárnia a bányákat, felrúgta a munkásaival kötött megállapodásokat, és kezdte visszaszorítani őket a háború előtti viszonyok közé.

A munkások természetesen segítségért kiáltottak. Az IWW chicagói központja Bill Quintet küldte ki, hogy szervezze be őket valamilyen akcióra.

Quint ellene volt a sztrájknak, a nyílt munkabeszüntetésnek. Azt tanácsolta, hogy inkább szabotáljanak, azaz folytassák a munkát, és belülről akadályozzák a termelést. Csakhogy a personville-i munkások nem elégedtek meg ennyivel. Ők híressé akartak válni, be akarták írni a nevüket a munkásosztály történelmébe.

Sztrájkba léptek.

A sztrájk nyolc hónapig tartott. Mindkét fél alaposan elvérzett. A szervezett munkások a saját vérüket voltak kénytelenek ontani. Az öreg Elihu viszont *gunman*-eket bérelt, sztrájktörőket fogadott fel, és a nemzeti gárdistákat, sőt a reguláris hadsereg tagjait is bevetette, vérezzenek azok helyette. Mire az utolsó koponyát is kilyukasztották, és az utolsó bordát is betörték, Personville-ben a szervezett munkásságból kialudt vulkán lett.

Csakhogy, mesélte Bill Quint, az öreg Elihu számára sem lett újból paradicsom az élet. A sztrájkot ugyan megnyerte, de elvesztette a hatalmát a város és az állam fölött. Hogy leverhesse a bányászokat, kénytelen volt bérgyilkosainak szabad kezet adni. S amikor a harc véget ért, nem tudott tőlük megszabadulni. Átengedte nekik a várost, és nem volt elég ereje, hogy visszavegye tőlük. Kedvükre való helynek találták Personville-t, és ott maradtak. Megnyerték Elihunak a sztrájkot, és hadizsákmányként birtokukba vették a várost. Nyíltan nem szakíthatott velük. Túlságosan sokat tudtak róla. Ö volt a felelős mindenért, amit a sztrájk folyamán elkövettek.

Mire Bill Quint idáig jutott az elbeszélésben, már mindketten meglehetősen spiccesek voltunk. Bill haja a szemébe hullott.

Hátralökte, kiitta a poharát, és napjainkkal fejezte be a történetet.

– Jelenleg a legerősebb a banditák közül alighanem Pete, a Finn. Ezt a vackot, amit iszunk, ő csempészi be. Aztán itt van Lew Yard. Zálogkölcsönüzlete van a Parker Streeten, rengeteg pénze fekszik óvadéklevelekben, s azt beszélik, benne van a legtöbb disznóságban, ami a városban történik, és szoros barátság fűzi Noonanhez, a rendőrfőnökhöz. A fiatal Max Thalernek – Suttogónak – is sok a cimborája. Sötét bőrű, elegáns kis fickó, valami baj van a torkával. Nem tud rendesen beszélni. Gengszter. Most ez a trió meg Noonan segít Elihunak kormányozni a városát. Még jobban is segítik, mint szeretné. De kénytelen együttműködni velük, különben...

– És az a pasas, akit ma este nyírtak ki? Elihu fia? Ő hol állt?

– Ahová a papa állította... Most is ott van, ahová a papa juttatta.

– Azt akarja mondani, hogy az öreg nyíratta ki?

– Lehetséges, de nem hiszem. Ez a Don nemrég jött haza, és kezdte irányítani az újságokat az öreg helyett. Ugyanis nem vallott volna a vén sátánra, hiába áll fél lábbal a sírban, ha tűri, hogy bárki is elvegyen valamit

tőle, és ő ne üssön vissza. De ezekkel a fickókkal óvatosnak kellett lennie. Hazahívta hát a fiát és francia feleségét Párizsból, és őt használta fel strómanjának. Csinos kis trükk egy apától. Don reformhadjáratot indított a lapjaiban. Meg akarta tisztítani a várost a bűntől és a korrupciótól, vagyis végeredményben Pete-tői, Lewtól és Suttogótól. Érti? Az öreg a fia segítségével akarta lerázni őket a nyakáról. Az a gyanúm, hogy egyszerűen csak elunták a piszkálódást.

– Van egy-két dolog, amely mintha nem stimmelne ezzel a feltevéssel – jegyeztem meg.

– Sok minden nem stimmel ebben a nyavalyás városban. Nincs még elege ebből a lőréből?

Mondtam, hogy elegem van. Lementünk az utcára. Bill Quint elmondta, hogy a Forest Streeten lakik, a Miner's Hotelben. Mivel az én szállodám útba esett neki, együtt indultunk hazafelé. A szállodám előtt egy titkosrendőr külsejű, behemót alak állt a járda szélén, és egy Stutz túrakocsiban ülő férfival tárgyalt.

– Suttogó ül a kocsiban – figyelmeztetett Bill Quint.

Tekintetem a behemót pasasról Suttogóra siklott. Csak profilból láthattam. Fiatal volt, kis termetű, sötét bőrű. Szép, szabályos vonásait mintha vésővel faragták volna.

– Jóképű fickó – állapítottam meg.

– Aha – helyeselt a szürke ember. – És veszedelmes, mint a dinamit.

2.

Poisonville császára

A *Morning Herald* két oldalt szentelt Donald Willssonnak és halálának. A fényképe szerint kellemes, intelligens arca volt, a haja hullámos, szeme és szája mosolygós, álla gödrös, a nyakkendője csíkos.

Halálának a története egyszerű volt. Előző este tíz óra negyvenkor négy golyót lőttek a gyomrába, a mellébe és a hátába, azonnal meghalt. A lövöldözés a Hurricane Street ezeregyszázas háztömbje előtt történt. Mire a háztömb lakói a lövések hallatára az ablakokhoz rohantak, már csak azt látták, hogy az áldozat holtan fekszik a járdán, és egy férfi meg egy nő hajol föléje. Az utca túl sötét volt, nem lehetett tisztán kivenni senkit és semmit. A férfi és a nő eltűnt, mielőtt bárki leért volna az utcára. Senki sem tudott személyleírást adni róluk. Azt se látták, hogyan tűntek el.

Willssonra hat lövést adtak le, egy 32-es kaliberű pisztolyból. Kettő közülük célt tévesztett, és a golyók az egyik ház homlokzatába fúródtak. E két golyó röppályájából a rendőrség megállapította, hogy a lövéseket az utca másik oldaláról, egy szűk mellékutca torkolatából adták le. Ennél többet senki sem tudott.

A *Morning Herald* vezércikke összefoglalta a halott rövid reformeri pályafutását, és annak a meggyőződésének adott kifejezést, hogy azok közül gyilkolta meg valaki, akik nem kívánják Personville megtisztítását. A *Herald* még azt a véleményét is megírta, hogy a rendőrfőnök a legjobban azzal bizonyíthatná be, hogy nem bűnrészes, ha a gyilkost vagy gyilkosokat haladéktalanul elfogná, és lakat alá helyezné. A vezércikk őszinte volt és keserű.

Mire végigolvastam, megittam a második csésze feketét is. Felugrottam egy villamosra a Broadwayn, a Laurel Avenue sarkán leszálltam, és elindultam a halott háza felé.

Már majdnem odaértem, amikor történt valami, ami arra késztetett, hogy megváltoztassam szándékomat és úticélomat. Egy kis termetű fiatalember vágott át előttem az utcán, a barna szín három árnyalatába volt öltözve. Ráismertem sötét, csinos profiljára. Max Thaler volt, *alias* Suttogó. Még idejében értem a Mountain Boulevard sarkára, egy villanásnyira láthattam, amint barna nadrágba bújtatott lábszára eltűnik a néhai Donald Willsson kapujában.

Visszatértem a Broadwayre, találtam egy drugstore-t, amelyben telefonfülke is volt, kikerestem a telefonkönyvből Elihu Willsson

rezidenciájának a számát, feltárcsáztam, és közöltem valakivel, aki az öregúr titkárának mondta magát, hogy Donald Willsson hívott ide San Franciscóból, s mivel tudok valamit a halálával kapcsolatban, szeretnék beszélni az apjával.

Olyan ellentmondást nem tűrő hangon beszéltem, hogy végül is sikerült elérnem, hogy meginvitáljanak hozzá.

Poisonville császára az ágyában ült, párnákkal feltámasztva, amikor a titkára – egy negyven év körüli, hallgatag, szúrós szemű, langaléta férfiú – bevezetett a hálószobájába.

Az öregúrnak kicsi volt a feje és majdnem tökéletesen gömb alakú. Rövidre volt nyírva rajta az ősz haj. A füle is olyan apró volt, és annyira a koponyájához lapult, hogy nem ronthatta el annak gömbszerű hatását. Kicsi volt az orra is, s mintha csak csontos homloka görbületének meghosszabbítása lett volna. A szája és az álla mint két egyenes vonal vágta el a gömböt. Alattuk a rövid, vastag nyak, két derékszögű, húsos váll közt tűnt el a fehér pizsamában. Egyik karja kívül hevert a takarón: rövid, vaskos kar volt. hurkaujjú, húsos mancsban végződött. Két szeme kerek volt, kék, apró és vizenyős. Úgy látszott, mintha ez a szempár, a vizenyős hártya mögött megbújva, csak az alkalmat lesné a bozontos, fehér szemöldök alatt, hogy rávethesse magát valamire, és megragadja. Elihu Willsson tipikusan az az ember volt, akit csak az próbálhat meg kizsebelni, aki fenemód bízik az ujjaiban.

Gömbszerű fejének kurta biccentésével az ágya mellé parancsolt egy fotelba, egy másik biccentéssel kiparancsolta a titkárt, aztán megkérdezte:

– Mi az a história a fiammal?

Rekedtes volt a hangja. Túlságosan a torkából beszélt, s alig mozgatta az ajkait. Nehezen lehetett érteni a szavait.

Elmeséltem neki.

– A Continental Detektívügynökség San Franciscó-i fiókjának a munkatársa vagyok. Két nappal ezelőtt kaptunk a fiától egy csekket meg egy levelet, amelyben azt kérte, küldjünk ki ide egy embert, aki a megbízásából elintéz valamit. Az az ember én vagyok. Megegyeztünk, hogy tegnap este kimegyek a lakására. Ki is mentem, de nem találtam otthon. Amikor visszatértem a városba, megtudtam, hogy meggyilkolták.

Elihu Willsson gyanakodva lesett rám.

– Na és? – kérdezte.

– Miközben a fiára vártam, a menye telefonüzenetet kapott, elment hazulról, s amikor visszajött, mintha véres lett volna a cipője. És közölte velem, hogy a férje nem fog hazajönni. A férjét tíz negyvenkor lőtték le. Az asszony tíz húszkor ment el hazulról, és tizenegy után öt perccel tért vissza.

Az öregember felegyenesedett az ágyban, és szitkok áradatát zúdította Mrs. Willssonra. Mikor végre kifogyott az efféle szavakból, még mindig bírta szusszal, hogy rám ordítson:

– Letartóztatták már?

Mondtam neki, hogy nem hinném.

Sehogy se tetszett neki, hogy a menye még nincs lakat alatt. Istentelenül dühbe gurult. Üvöltve káromkodott egy sort, hogy belepirult a fülem, s a végén megkérdezte:

– Mi a fenére vár még?

Túl öreg és beteg volt. nem utasíthattam rendre. Elnevettem magam.

– Bizonyítékra.

– Bizonyítékra? Hát mi kell még? Nem azt mondta, hogy?...

– Ne csináljon magából bolondot – vágtam a szavába, hogy ne ordítson. – Miért ölte volna meg a fiát a menye?

– Mert egy francia ringyó! Mert…

Az ajtóban megjelent a titkár ijedt arca.

– Mars innen! – ordított rá az öreg. Az arc eltűnt.

– Féltékeny volt az asszony? – tettem fel a kérdést, mielőtt tovább ordíthatott volna. – És talán akkor is hallom, ha nem ordít. Amióta élesztőt ettem, sokat javult a hallásom. Ökleit a két domborulatra tette, amelyet a csípője rajzolt ki a takarók alatt, és felém bökött szögletes állával.

– Öreg és beteg vagyok – jelentette ki kimérten –, de a legszívesebben felkelnék, és fenékbe rúgnám.

Ezt elengedtem a fülem mellett, és megismételtem:

– Féltékeny volt a menye?

– Az hát – felelte, de ezúttal nem ordított. – És hatalmaskodó és elkényeztetett és gyanakvó és kapzsi és kicsinyes és lelkiismeretlen és hazug és önző és átkozottul gonosz, gonosz a velejéig.

– Volt oka a féltékenységre?

– Remélem – felelte csípősen. – Még gondolni sem szeretek rá, hogy a véremből való fiam hű volt *hozzá.* Pedig alighanem az volt. Kitelt tőle.

– De nem tud rá magyarázatot, hogy miért ölte volna meg a férjét?

– Hogy nem tudok? – Megint üvöltött. – Hát nem most mondtam, hogy...

– Mondani mondta. De az még mind nem jelent semmit. Csupa gyerekes dolog.

Az öregember visszadobta a takarót a lábáról, és ki akart szállni az ágyból. Aztán mást gondolt, felemelte kivörösödött képét, és elordította magát:

– Stanley!

Az ajtó kinyílt, beosont rajta a titkár.

– Dobja ki ezt a csirkefogót! – parancsolt rá a gazdája, és megfenyegetett az öklével.

A titkár felém fordult. Megráztam a fejem.

– Jó lesz, ha erősítést szerez – figyelmeztettem.

A titkár összevonta a szemöldökét. Körülbelül egyidősek voltunk. Ő sovány volt, nálam, majdnem egy fejjel magasabb, de jó húsz kilóval könnyebb. Igaz, hogy az én nyolcvanöt kilóm egy része háj volt, de csak egy része. A titkár téblábolt egy darabig, aztán bocsánatkérően elmosolyodott és kiment.

– Éppen azt akartam mondani – fordultam vissza az öreghez –, hogy úgy terveztem, ma reggel beszélek a fia feleségével. Csakhogy épp a szemem láttára lépett be a házba Max Thaler, így aztán későbbre halasztottam a látogatást.

Elihu Willsson gondosan visszahúzta a takarókat a lábára, hátradőlt a párnákon, és szemét a mennyezetre emelte.

– Hmm – dünnyögött. – Szóval, így állunk?

– Jelent a dolog valamit?

– Az a nő ölte meg a fiamat – állapította meg teljes meggyőződéssel. – Ezt jelenti.

Léptek hangzottak fel a hallban, határozottabb léptek, mint a titkáré. Éppen az ajtó elé értek, amikor elkezdtem:

– Maga arra használta fel a fiát, hogy...

– Mars innen! – ordított az öreg a belépni készülőkre. – És csukják be azt az ajtót! – Lángoló tekintetet vetett rám, és megkérdezte:

– Mire használtam fel a fiamat?

– Hogy leszámoljon Thalerrel, Yarddal és a Finn-nel.

– Nem igaz!

– Nem én találtam ki. Egész Personville tudja.

– Hazugság! Az újságokat feltétel nélkül adtam oda neki. Azt csinált velük, amit akart.

– Ezt meg kellett volna magyaráznia a cimboráinak. Magának biztos elhitték volna.

– Fütyülök rá, hogy mit hittek volna, és mit nem. Úgy van ahogy mondom.

– Na és? A fia akkor se támad fel, ha félreértésből ölték meg... ha ugyan félreértés volt.

– Az a nő ölte meg.

– Talán.

– A fene a talánjaiba! Igenis ő ölte meg!

– Talán. De azért nem árt fontolóra vennünk a dolog másik oldalát is... a politikait. Megmondaná nekem...

– Csak azt mondhatom, hogy a fiamat az a francia ringyó ölte meg, és minden egyéb, amit a hülye fejébe vett, marhaság.

– De azért érdemes fontolóra venni – tartottam ki. – És maga valószínűleg mindenkinél jobban ismeri Personville politikai kulisszatitkait. A fiáról van szó. A legkevesebb, amit megtehet...

– A legkevesebb, amit megtehetek – ordította –, hogy azt mondom magának: menjen a fenébe, vissza Friscóba, a hülyeségeivel együtt...

Felálltam, és ridegen figyelmeztettem:

– A Great Western Hotelben lakom. De csak akkor zavarjon, ha a változatosság kedvéért hajlandó értelmesen beszélni.

Elhagytam a hálószobát, és lejöttem a lépcsőn. A titkár a lépcső aljában sündörgött, és bocsánatkérően mosolygott.

– Handabandázó vén szivar – morogtam.

– Szerfelett temperamentumos egyéniség – suttogta ő.

*

A *Herald* szerkesztőségében felkajtattam a meggyilkolt férfi titkárnőjét. Apró, tizenkilenc-húsz éves leány volt, nagy, gesztenyebarna szemekkel. Gesztenyebarna volt a haja is, s az arca sápadt, de csinos. Lewis volt a vezetékneve.

Kijelentette, hogy nem tud semmit arról, hogy Personville-be hívott volna a főnöke.

– De hát – magyarázta – Mr. Willsson szeretett mindent titokban tartani, ameddig csak lehetett. Azért, mert... Azt hiszem, tulajdonképpen nem bízott őszintén senkiben.

– Még magában sem?

Elpirult.

– Bennem sem. De persze még nagyon rövid ideje volt itt, és egyikünket sem volt módjában igazán megismerni.

– Egyéb okának is kellett lennie.

– Hát – az ajkába harapott, és egy sor ujjlenyomatot nyomott a mutatóujjával a halott íróasztalának fényezett lapjára –, az apjának... vagyis az apja nem helyeselte, amit művel. És mivel az újságok tulajdonképpen az apjáéi voltak, szerintem érthető, ha Mr. Donald azt gondolta, hogy némelyik alkalmazottja odaadóbb híve Mr. Elihunak, mint neki.

– Az öreg nem értett egyet a reformhadjárattal? Miért tűrte hát, ha egyszer az újságok az övéi voltak?

A leány lehajtotta a fejét, mintha az ujjlenyomatait tanulmányozná. A hangját is lehalkította.

– Nem könnyű megérteni, ha nem tudja valaki, hogy... Mr. Elihu akkor hívta haza Donaldot... vagyis Mr. Donaldot, amikor jelenlegi betegségét megelőzően ágynak esett. Mr. Donald majdnem egész életében Európában élt. Dr. Pride figyelmeztette Mr. Elihut, hogy ideje lemondania ügyei személyes intézéséről. Ezért hívta haza táviratilag a fiát. De amikor Mr. Donald megérkezett, Mr. Elihu nem tudta elszánni rá magát, hogy mindent kiengedjen a kezéből. Mivel azonban mégis szerette volna, ha Mr. Donald itthon marad, nekiadta az újságokat, vagyis megtette kiadótulajdonosuknak. Mr. Donaldnak kedvére való volt a dolog. Párizsban is újságírással foglalkozott. Amikor rájött, milyen szörnyű állapotok uralkodnak itt – a város ügyeiben meg minden –, reformhadjáratot indított. Nem tudta – gyerekkora óta nem volt itthon –, nem tudta, hogy...

– Nem tudta, hogy az apja éppoly ludas a dologban, mint akárki más – segítettem befejezni a mondatot.

A leány fészkelődött egy kicsit, nem vette le szemét az ujjlenyomatokról, de nem mondott ellent. Folytatta:

– Összevesztek. Mr. Elihu ráparancsolt Mr. Donaldra, hogy hagyja abba, és "ne kavarja fel a dolgokat. De Mr. Donald nem volt hajlandó abbahagyni. Talán abbahagyta volna, ha tudja... mindazt, amit tudnia kellett volna. De azt hiszem, fel sem merült benne a gondolat, hogy az apja valóban komolyan kompromittálva van. És az apja nem mondhatta meg neki. Azt hiszem, nem lehet könnyű egy apa számára ilyesmit megmondani a fiának. Megfenyegette Mr. Donaldot, hogy visszaveszi tőle az újságokat. Nem tudom, hogy komolyan gondolta-e. De aztán újra megbetegedett, és minden ment tovább, ahogy addig.

– Donald Willsson csakugyan nem bízott magában? – tettem fel a kérdést.

– Nem. – Ezt majdnem suttogva mondta.

– Akkor honnan tudja mindezt?

– Én csak azt próbálom... szóval, próbálok segíteni magának, hogy megállapítsa, ki gyilkolta meg Mr. Donaldot – felelte nyomatékosan. – Ahhoz nincs joga, hogy...

– A legtöbbet pillanatnyilag azzal segít, ha megmondja, honnan tudja mindezt – erősködtem.

Az íróasztalra meredt, az ajkát harapdálta. Vártam. Végül kibökte:

– Az én apám Mr. Elihu Willsson titkára.

– Köszönöm.

– De nehogy azt gondolja, hogy...

– Nem tartozik rám – nyugtattam meg. – Mit keresett Willsson az este a Hurricane Streeten, mikor tudta, hogy velem van találkozója?

A lány azt felelte, hogy nem tudja. Megkérdeztem, hallotta-e, mikor Willsson telefonon azt mondta nekem, hogy keressem fel tízkor a lakásán. Azt felelte, hogy hallotta.

– Mit csinált Willsson azután? Próbáljon visszaemlékezni a legjelentéktelenebb dologra is, amit utána mondott vagy csinált, egészen addig, amíg maga el nem távozott, mert letelt a munkaideje.

A lány hátradőlt a széken, behunyta a szemét, és összeráncolta a homlokát.

– Maga... ha maga volt az, akinek azt mondta, hogy keresse fel a lakásán... két óra körül telefonált. Utána Mr. Willsson diktált néhány levelet, egyet az egyik papírgyárnak, egyet Keefer szenátornak a postai tarifa bizonyos módosításával kapcsolatban, és... Ja igen! Röviddel három óra előtt húsz percre elment valahová. És mielőtt elment, kiállított egy csekket.

– Kinek a nevére?

– Azt nem tudom. Csak azt láttam, hogy kiállítja.

– Hol a csekkfüzete? Magával szokta hordani?

– Itt van. – A lány felugrott, megkerülte Willsson íróasztalát, és megpróbálta kihúzni a felső fiókot. – Zárva.

Odaálltam a lány mellé, kiegyenesítettem egy gémkapcsot, s azzal meg a zsebkésem pengéjével sikerült kinyitni a fiókot.

A lány kivett belőle egy keskeny, lapos csekkfüzetet. Az Első Nemzeti Bank csekkfüzete volt. Az utolsó elhasznált szelvényen ez állt: 5000 dollár. Más semmi. Se név, se magyarázat.

– Szóval, ezzel a csekkel ment el, és húsz percig volt távol? – kérdeztem. – Elérhetett ennyi idő alatt a bankba és vissza?

– Öt perc is elég lett volna hozzá.

– Egyéb nem történt, mielőtt kiállította a csekket? Gondolkozzon. Nem kapott Mr. Willsson semmiféle üzenetet? Levelet? Telefont?

– Lássuk csak. – Megint behunyta a szemét. – Diktált néhány levelet... Ó, milyen ostoba vagyok! Volt egy telefon, hívta valaki. Azt mondta a kagylóba: “Igen, tízre ott tudok lenni, de azonnal el is kell jönnöm." Aztán megint azt mondta: “Rendben, tízkor." Mást nem mondott, csak többször is elismételte, hogy: “Igen, igen."

– Férfival beszélt vagy nővel?

– Honnan tudhatnám?

– Gondolkozzon. Egy férfival csak más hangon szokott beszélni, mint egy nővel!

A lány gondolkozott egy darabig.

– Akkor nő volt az illető.

– Melyikük távozott el elsőnek az este? Maga vagy ő?

– Én. Ő... Már mondtam, hogy az apám Mr. Elihu titkára. Neki meg Mr. Donaldnak megbeszélése volt kora este, az újság pénzügyei dolgában. Apa kevéssel öt után jött be. Azt hiszem, együtt vacsoráztak.

Ez volt minden, amit a Lewis lányból ki tudtam szedni. Azt mondta, nem tud semmiről, ami megmagyarázná, hogyan került Willsson a Hurricane Street ezeregyszázas háztömbje elé. És kijelentette, hogy Mrs. Willssonról sem tud semmit.

Átkutattuk a halott íróasztalát, de semmit sem találtunk, ami bármilyen szempontból érdekes lett volna. Kifaggattam a telefonoskisasszonyokat is, eredménytelenül. Egy teljes órát töltöttem el a küldöncök, szerkesztők meg hasonlók kikérdezésével, és semmivel sem lettem okosabb. A halott, ahogy a titkárnője mondta, értett hozzá, hogyan őrizze meg magának a titkait.

3.

Dinah Brand

Az Első Nemzeti Bankban egy Albury nevű segédpénztárost csíptem el. Jóképű, huszonöt év körüli, szőke fiatalember volt.

– Willsson csekkjét én hitelesítettem – jelentette ki, miután elmagyaráztam neki, mi járatban vagyok. – Dinah Brand nevére volt kiállítva, ötezer dollárról.

– Tudja, ki ez a Dinah Brand?

–- De mennyire. Ismerem.

– Elmondaná, mit tud róla?

– Semmi akadálya. Szívesen elmondanám, csakhogy máris nyolc perc késésem van egy megbeszélésről a...

– Nem vacsorázna velem ma este, és mondaná el akkor?

– Az jó lesz.

– Tehát hétkor a Great Westernben?

– Rendben.

– Már megyek is, hogy maga is mehessen a megbeszélésére, csak azt mondja meg még nekem, van-e Dinah Brandnek folyószámlája maguknál?

– Van. És ma reggel letétbe is helyezte a csekket. A csekk jelenleg a rendőrség kezében van.

– Ne mondja. És hol lakik a lány?

– A Hurricane Street 1232. alatt.

– Ejha! – mondtam. Aztán: – Viszlát este. – És eljöttem.

Következő állomásom a rendőrfőnök irodája volt, a Városházán.

Noonan, a rendőrfőnök, kövér ember volt, joviális, kerek arcában zöldes színű, hunyorgó szemekkel. Amikor előadtam, mit keresek a városban, úgy tett, mintha örülne neki. Kezet rázott velem, megkínált egy szivarral, és leültetett.

– Most pedig – mondta, mikor letelepedtünk – árulja el nekem, ki követte el a gyilkosságot!

– Fogalmam sincs róla.

– Akárcsak nekem – hangzott a jókedvű válasz egy füstfelhőn keresztül. – De találgatni csak találgat, nem?

– Találgatással nem szoktam sokra menni, különösen, ha nem ismerem a tényeket.

– A tényeket pár szóval összefoglalhatom – felelte. – Willsson tegnap, közvetlenül zárás előtt, hitelesíttetett a bankban egy Dinah Brand nevére kiállított, ötezer dolláros csekket. És este, nem messze a lány házától, lelőtték

egy 32-essel. Néhányan, akik meghallották a lövéseket, egy férfit meg egy nőt láttak a hulla fölé hajolni. És ma kora reggel nevezett Dinah Brand, letétbe helyezte a szóban forgó csekket az említett bankban. Nos?

– Ki ez a Dinah Brand?

A rendőrfőnök leverte a szivarja hamuját az íróasztal lapjára, s vastag ujjai közt a szivarral széles mozdulatot tett.

– Egy országos kurva, ahogy mondani szokás. Egy luxusnő. Nagystílű száj ha, aki drága pénzen tartatja ki magát.

– Megindította már ellene az eljárást?

– Nem. Egy-két dolognak előbb még utána kell néznünk. De rajta tartjuk a szemünket, és meglátjuk, mi lesz. Amit mondtam, természetesen köztünk marad.

– Természetesen. Most pedig ezt hallgassa meg – és elmondtam neki, mit láttam és hallottam előző este, miközben Donald Willssonra várakoztam a lakásán.

Amikor befejeztem, a rendőrfőnök összecsücsörítette vastag ajkát, és halkan füttyentett egyet.

– Ember, ez nagyon érdekes! – kiáltott fel. – Tehát vér volt a nő cipőjén, és azt mondta, hogy a férje nem jön haza?

– Annak néztem – válaszoltam az első kérdésre, a másodikra meg azt, hogy: – Igen.

– Beszélt vele azóta? – kérdezte.

– Nem! Fel akartam keresni ma reggel, de egy Thaler nevű fiatalember az orrom előtt lépett be a házba, így aztán későbbre halasztottam a látogatást.

– Az áldóját neki! – Zöldes szeme vidáman csillogott. – Azt mondja, hogy Suttogó nála járt?

– Igen.

A padlóra dobta a szivarját, felállt, kövér mancsával rátenyerelt az íróasztal lapjára, és egészen hozzám hajolt fölötte. Minden pórusából elégedettség sugárzott.

– Ember, maga telibe talált – ujjongott. – Dinah Brand ennek a Suttogónak a nője. Jöjjön, beszélgessünk el egy kicsit az özveggyel.

*

A rendőrfőnök kocsijából Mrs. Willsson rezidenciája előtt szálltunk ki. Amikor Noonan az első lépcsőfokra tette a lábát, egy pillanatra megállt, és a csengő fölé akasztott fekete fátyolra pillantott.

– Hát igen – jegyezte meg –, megtörtént, aminek meg kellett történnie. – Aztán felmentünk a lépcsőn.

Mrs. Willsson nem nagyon vágyott látni bennünket, de a rendőrfőnököt rendszerint fogadják, ha ragaszkodik hozzá. És Noonan ragaszkodott *hozzá.* Az emeletre vezettek bennünket, ott ült Donald Willsson özvegye a könyvtárszobában, talpig gyászban. Kék szemének fagyos volt a tekintete.

Noonan is, meg én is dünnyögtünk néhány részvétteljes frázist, aztán a rendőrfőnök elkezdte:

– Csak egy-két kérdést szeretnénk feltenni. Például, hogy hol járt az éjszaka?

Az asszony barátságtalan pillantást vetett rám, aztán a rendőrfőnökre, összeráncolta a homlokát, és gőgösen megkérdezte:

– Szabadna tudnom, mi akar ez lenni? Kihallgatás?

Eszembe jutott, hányszor hallottam ezt a kérdést szó szerint így és ugyanilyen hangsúllyal. A rendőrfőnök azonban elengedte a füle mellett, és nyájasan folytatta:

– Meg aztán lenne kérdésünk egy bizonyos folttal kapcsolatban is az egyik cipőjén. A jobb lábán. De lehet, hogy a balon. Mindegy. Valamelyiken a kettő közül.

Az asszony felső ajka remegni kezdett.

– Más nincs? – fordult felém a rendőrfőnök. De mielőtt még válaszolhattam volna, csettintett egyet a nyelvével, és újból az asszony felé fordította nyájas arcát: – Majd elfelejtettem. Az is érdekelne, honnan tudta, hogy a férje nem fog hazajönni.

Az asszony megmarkolta egyik falfehér kezével a szék hátát, és kicsit megtántorodva felállt.

– Remélem, megbocsát, ha...

– Kérem, kérem. – A rendőrfőnök nagylelkű mozdulatot tett vaskos mancsával. – Nem akarjuk sokáig zavarni. Csak tudni szeretnénk, hol járt, mi történt a cipőjével, és honnan tudta, hogy a férje nem jön haza. És most jut eszembe: még valamit szeretnénk tudni. Mit keresett itt ma reggel Thaler?

Mrs. Willsson újból leült, nagyon mereven. A rendőrfőnök meg csak nézte. Egy gyöngédnek szánt mosolytól komikus ráncokba gyűrődött gödrös-hájas arca. Az asszonynak egy idő múlva elernyedt a válla, lehajtotta a fejét, a háta meggörnyedt. Fogtam egy széket, és leültem szemközt vele.

– Felelnie kell, Mrs. Willsson – mondtam, olyan együttérzéssel a hangomban, amilyennel csak tudtam. – Muszáj tisztáznunk ezeket a részleteket.

– Gondolja, hogy valami titkolnivalóm van? – kérdezte kihívóan, újból kihúzta magát, és megmerevedett. Nagyon gondosan ejtett ki minden szót, csak az r-eket mosta el egy kicsit. – El kellett mennem hazulról. A folt vér

volt. Tudtam, hogy a férjem meghalt. Thaler a férjem halála ügyében keresett fel. Feleltem ezzel a kérdéseikre?

– Mindezt eddig is tudtuk – válaszoltam, – Magyarázatot kérünk.

Újból felállt, és haragosan kijelentette:

– Nem tetszik nekem ez a hang. Nem vagyok hajlandó ilyen...

Noonan közbeszólt:

– Rendben van, Mrs. Willsson. De akkor meg kell kérnünk, hogy jöjjön velünk a Városházára.

Az asszony hátat fordított neki, mély lélegzetet vett, és nekem vetette oda a szavait.

– Miközben itt ültünk és Donaldra vártunk, valaki felhívott. Egy férfi. Nem volt hajlandó elárulni a nevét. Azt mondta, hogy a férjem most ment be egy Dinah Brand nevű nő házába, egy ötezer dolláros csekkel a zsebében. Megadta a nő címét is. Erre kocsiba ültem, odahajtottam, kicsit lejjebb megálltam az utcán, és vártam, hogy Donald kijöjjön.

Várakozás közben pillantottam meg Max Thalert, akit látásból ismertem. Elment a nő házáig, de be nem ment. Visszafordult és elment. Aztán kijött Donald, és elindult az utcán. Engem nem vett észre. Én meg nem akartam, hogy észrevegyen. Haza akartam hajtani, hogy én legyek itthon hamarább. Éppen elindítottam a kocsit, amikor meghallottam a lövéseket, és láttam, hogy Donald elesik. Gyorsan kiugrottam a kocsiból, és hozzárohantam. Halott volt. Kétségbeestem. Aztán odajött Thaler. Azt mondta, hogy ha ott találnak Donald mellett, azt fogják mondani, hogy én öltem meg. Rábeszélt, hogy gyorsan üljek be a kocsiba, és jöjjek haza.

Könnyek ültek a szemében, de a könnyein át az arcomat fürkészte. Nyilván arra próbált rájönni, mit szólok a sztorijához. Mikor nem. szóltam semmit, megkérdezte:

– Ezt akarták tudni?

– Lényegében igen – felelte Noonan. Az asszony mellé került. – Mit mondott Thaler ma reggel?

– Azt tanácsolta, hogy hallgassak. – Erőtlen és bátortalan lett a hangja. – Azt mondta, ha megtudja valaki, hogy ott voltunk, bennünket... vagy valamelyikünket fog gyanúsítani a gyilkossággal, mivel Donaldot akkor ölték meg, amikor kijött a nőtől, miután odaadta neki a pénzt.

– Honnan jöttek a lövések? – kérdezte a rendőrfőnök.

– Nem tudom. Nem láttam semmit. Csak azt láttam... amikor felnéztem, hogy... Donald elvágódik.

– Thaler lőtt?

– Nem – vágta rá az asszony. Aztán kerekre nyílt a szeme, és megfeszült az ajka. A szívére tette a kezét. – Nem tudom. Azt hiszem, nem ő lőtt, és ő is azt

mondta, hogy nem ő volt. Nem tudom, hol tartózkodott a lövés pillanatában. Nem tudom, miért, de eddig eszembe se jutott, hogy esetleg ő lőtt.

– És most? Hogy eszébe juttattuk? – kérdezte Noonan.

– Lehet... Lehet, hogy ő volt.

A rendőrfőnök rám kacsintott. Fantasztikus kacsintás volt: részt vett benne valamennyi arcizma. Aztán egy kicsit visszakanyarodott:

– Csakugyan nem tudja, ki hívta fel?

– Nem volt hajlandó megmondani a nevét.

– A hangra sem ismert rá?

– Nem.

– Milyen hang volt?

– Az illető halkan beszélt, mintha félne, hogy meghallják. Alig értettem.

– Suttogott? – A rendőrfőnök szája nyitva maradt, miután az utolsó hang is elhagyta az ajkát. Zöldes szeme mohón csillogott a zsírpárnák közt.

– Igen. Rekedten suttogott.

A rendőrfőnök hirtelen összecsukta a száját, aztán újból kinyitotta, és meggyőződéssel kijelentette:

– Thaler beszélt.

Az asszony felugrott, és nagy szemeket meresztett a rendőrfőnökre, aztán rám.

– Ő volt! – kiáltotta. – Ő!

*

Mire visszaértem a Great Western Hotelbe, Róbert Albury, az Első Nemzeti Bank fiatal segédpénztárosa már a hallban üldögélt. Felmentünk a szobámba, hozattam egy kis jeget, kevertem egy whiskyt citromlével és gránátalmaszörppel, beledobtam a jeget, hogy hidegebb legyen, megittuk, aztán lementünk az étterembe.

– Most pedig meséljen a lányról – mondtam, mikor kanalazni kezdtük a levest.

– Találkozott már vele? – kérdezte.

– Még nem.

– De hallani csak hallott róla?

– Csak annyit, hogy mestere a szakmájának.

– Az bizony – helyeselt. – Gondolom, hamarosan beszélni fog vele. Eleinte úgy fogja érezni, hogy csalódott. De aztán, maga se tudja megmondani, mikor és hogyan, minden csalódottságát elfelejti, és máris azon veszi észre magát, hogy az élete történetét meséli neki, a gondjaival és a reményeivel együtt. –

Szégyenlősen elnevette magát, mint egy kisfiú. – És akkor már a rabja lesz, teljességgel a rabja.

– Köszönöm a figyelmeztetést. Honnan tudja mindezt?

Leveseskanala megállt a levegőben, zavartan rám nézett, és bevallotta:

– Megfizettem érte.

– Akkor alighanem drágán. Úgy hallom, Dinah szereti a *dineró*-t.

– Csakugyan bolondja a pénznek. De valahogy nem lehet rá haragudni érte. Olyan leplezetlenül anyagias, olyan őszintén kapzsi, hogy meg se botránkozik rajta az ember. Majd ha megismeri, megérti, mit akarok ezzel mondani.

– Lehetséges. Nem haragszik, ha megkérdem, miért szakítottak?

– Dehogy haragszom. Elfogyott a pénzem. Ezért.

– Csak így? Ilyen flegmatikusán mondja?

Elpirult egy kicsit. Bólintott.

– Úgy látom, nem vette a szívére a dolgot.

– Nem volt más választásom. – Rokonszenves, fiatal arcán elmélyült a pír. Habozva folytatta. – Tulajdonképpen nagy hálával tartozom neki érte. Ő... Igen, ezt el kell mondanom magának. Szeretném, ha ezt az oldalát is megismerné. Nem volt sok pénzem. S amikor elfogyott... Ne felejtse el, hogy fiatal voltam, és fülig szerelmes. Amikor elfogyott a pénzem, ott volt a banké. És én... De hát magának teljesen mindegy, hogy valóban elkövettem-e valamit, vagy csak gondoltam rá. Ö mindenesetre rájött. Soha semmit nem tudtam eltitkolni előtte. És az volt a vég.

– Ö szakított magával?

– Igen, hál' istennek! Ha nem így történik, lehet, hogy maga most engem keresne, sikkasztásért. Ezért tartozom neki hátával.

– Aggodalmasan összeráncolta a homlokát.

– De, ugye, erről nem beszél senkinek? Tudja, mire gondolok. Csak azt akartam, hogy tudja, van Dinah-nak jó oldala is. A másikról úgyis eleget fog hallani.

– Lehet, hogy ilyen oldala is van. De az nem éri meg neki a kockázatot, hogy esetleg zűrbe kerüljön.

Ezen elgondolkozott egy darabig, aztán megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy ez lenne a teljes igazság. Még ha van is benne valami.

– Azt hittem, mindenkivel könyörtelenül megfizettet mindent.

– Hát Dan Rolff? – kérdezte.

– Az ki?

– Állítólag a testvére vagy a féltestvére vagy micsoda. De nem az. Egy lecsúszott alak, Tébécés. Dinah-nál lakik, eltartani is Dinah tartja el. Nem mintha szerelmes lenne bele vagy valami. Egyszerűen csak fölszedte valahol, és magához vette.

– Ki van még?

– *Volt* még az a radikális pasas, azzal is járt egy ideig. Nem valószínű, hogy sok pénzt szedett ki belőle.

– Miféle radikális pasas?

– Még a sztrájk idején jött ide. Quint a neve.

– Szóval, ő is rajta volt a lány listáján?

– Állítólag ezért maradt itt a sztrájk után is.

– Szóval, még mindig rajta van.

– Már nincs. Dinah elárulta nekem, hogy megijedt tőle. A pasas megfenyegette, hogy megöli.

– Úgy látszik, előbb-utóbb mindenkit a hálójába kerített.

– Mindenkit, akit csak akart – felelte őszinte meggyőződéssel.

– És Donald Willsson lett volna a legutóbbi hódítása?

– Nem tudom. Sose hallottam róluk pletykáim, és nem is láttam őket együtt. A rendőrfőnök megkért bennünket, hogy nézzünk utána, nem állított-e ki Dinah nevére csekket máskor is, de semmi nyomát nem találtuk. Nem is emlékszik rá senki, hogy ilyennel találkozott volna.

– Maga szerint ki volt a lány utolsó... kuncsaftja?

– Az utóbbi időben gyakran láttam a városban egy Thaler nevű pasassal. Két itteni kártyabarlang tulajdonosa. Rendszerint csak Suttogónak nevezik. Bizonyára hallott már róla.

*

Fél kilenckor elváltam a fiatal Alburytől, és elindultam a Forest Streetre, a Miner's Hotel felé. Már közel jártam a szállodához, amikor összetalálkoztam Bill Quinttel.

– Hello! – köszöntem rá. – Éppen magához igyekeztem.

Odaplántálta magát elém, és tetőtől talpig végigmért.

– Szóval, maga hekus – morogta.

– Ilyen az én szerencsém – lamentáltam. – Azért tettem meg ekkora utat, hogy megmondjam, és maga már tudja.

– Ezúttal ki érdekli?

– Donald Willsson. Ugye ismerte?

– Ismertem.

– Jól?

– Nem.

– Mi volt róla a véleménye?

Lebiggyesztette szürke ajkait, és valami olyan hangot hallatott, mint amikor vásznat repesztenek. Aztán kijelentette:

– Az, hogy nyavalyás liberális.
– Dinah Brandet ismeri? – kérdeztem.
– Ismerem. – Megduzzadt a nyaka. Mintha meg is rövidült volna.
– Gondolja, hogy ő ölte meg Willssont?
– Persze. Nem vitás.
– Tehát nem maga?
– Nem a fenét – felelte. – Együtt öltük meg. Van még kérdése?
– Volna, de megtartom magamnak. Úgyse mondana igazat.

Visszasétáltam a Broadwayre, fogtam egy taxit, és szóltam a sofőrnek, hogy vigyen a Hurricane Street 1232. alá.

4.

A Hurricane Street

Egy szürke, kis, favázas épület előtt álltunk meg. Csöngetésemre egy fáradt arcú, cingár férfi nyitott ajtót. A színtelen arcban csak egy-egy féldolláros nagyságú, vörös folt virított kétoldalt. Mindjárt gondoltam, hogy ő Dan Rolff, a tüdőbajos.

– Miss Branddel szeretnék beszélni – mondtam neki.

– Kit jelenthetek be? – A hangján érezni- lehetett, hogy beteg, és azt is, hogy tanult ember.

– A nevem nem mondana neki semmit. Willsson halála ügyében szeretnék vele beszélni.

Rám emelte sötét, fáradt szemét.

– Ne mondja.

– A Continental Detektívügynökség San Franciscó-i fiókjának a munkatársa vagyok. Mi foglalkozunk a gyilkossággal.

– Igazán kedves maguktól – felelte gunyorosan. – Jöjjön be.

Egy földszinti szobába kerültem, ahol egy fiatal nő ült az asztalnál. Az asztal tele volt papírokkal: közgazdasági tájékoztatókkal meg tőzsdei árfolyamjegyzékekkel. Volt köztük egy lóversenyújság is.

A szobában leírhatatlan rendetlenség uralkodott. A bútor is sok volt benne, s mintha egyik se lett volna a helyén.

– Dinah – mutatott be a tébécés –, ez az úr itt San Franciscóból jött a Continental Detektívügynökségtől. Mr. Donald Willsson elhalálozása ügyében nyomoz.

A nő felállt, félrerúgott az útból egypár újságot, és a kezét nyújtva elém jött.

Néhány centivel magasabb volt nálam, körülbelül egy méter hetvenöt. A válla széles, melle telt, csípője gömbölyű, a lába hosszú és izmos. Mikor kezet fogtunk, éreztem, hogy a keze puha, meleg és erős. Körülbelül huszonöt éves lehetett, de az arcán már mutatkoztak az öregedés jelei. Húsos, érzéki szája szögletében apró ráncok ültek. Hosszú pillájú szeme körül még apróbb ráncok kezdtek finom hálót szőni. Nagy, kék szeme kicsit véraláfutásos volt.

Erős szálú, barna hajára ráfért volna egy kis fésülés, még a választéka se volt egyenes. Felső ajka az egyik oldalon szélesebbre volt kirúzsozva, mint a másikon. A ruhája borvörös volt, nagyon rosszul állt neki, és az egyik oldalon néhol – ahol elfelejtette bekapcsolni, vagy a kapcsok maguktól kipattantak – kinyílt. A bal lábán elöl leszaladt egy szám a harisnyáján.

Ez volt hát Dinah Brand, aki – informátoraim szerint – a poisonville-i férfiak színe-javát a hálójába kerítette.

– Persze, Willsson apja hívta Personville-be – mondta, miközben az egyik székről levett egy pár gyíkbőr cipőt meg egy csészét és csészealjat, hogy leülhessek.

A hangja lágy volt és lusta.

Megmondtam neki az igazat.

– Donald Willsson hívott ide. Éppen a lakásán vártam rá, amikor megölték.

– Itt maradsz, Dan! – szólt Rolff után.

Rolff visszajött. A lány visszaült az asztalhoz. Rolff is leült a másik oldalra, szemközt velem, és sovány arcát vékony tenyerébe támasztva, közömbös tekintettel bámult rám.

A lány összeráncolta a szemöldökét, és megkérdezte:

– Csak nem azt akarja mondani, hogy tudta, hogy valaki meg akarja ölni?

– Nem tudom. Nem mondhatta meg, mit akar. Lehet, hogy csak a reformhadjáratához kellett volna neki segítség.

– De, ugye, maga azt hiszi, hogy...

Közbeszóltam:

– Ha egyszer én vagyok a detektív, nem szeretem, ha valaki átveszi a szerepemet, és ő kérdez helyettem.

– Szeretek tisztába jönni a dolgokkal – felelte, és egy kis torokhangú nevetést hallatott.

– Én is. Például szeretném tudni, miért hitelesíttette vele a csekket.

Dan Rolff mintegy véletlenül megmozdult a székén, hátradőlt, és sovány kezeit az asztal alá dugta.

– Szóval, már tud róla? – kérdezte Dinah Brand. Bal lábát átvetette a jobbon, és lehajtotta a fejét. Tekintete a harisnyáján lefutott szemre tévedt. – Biz' isten, utoljára vettem fel harisnyát! – kiáltott fel. – Mezítláb fogok járni. Csak tegnap fizettem öt dolcsit ezért a vacak harisnyáért. És most tessék, nézze meg! Mindennap leszalad rajtuk egy-két szem! Minden áldott nap!

– Nem titok – feleltem. – Nem az, hogy leszalad a szem a harisnyáin, hanem a csekk. Már Noonannél is van.

A leány Rolffra nézett, aki egy pillanatra levette rólam a szemét, és bólintott.

– Ha az én nyelvemen beszélne – szólalt meg vontatott hangon a lány, s közben erősen figyelt –, esetleg tudnék segíteni magának.

– Ha tudnám, melyik az a nyelv, talán azon beszélnék.

– A pénz – felelte. – Minél több, annál jobb. A pénz a gyengém. Egy bölcsességgel feleltem:

– A megtakarított pénz is pénz. Pénzt is, bosszúságot is megtakaríthatnék magának.

– Ezt nem értem – mondta. – Pedig úgy hangzik, mintha mondani akart volna vele valamit.

– A rendőrség még nem tett fel kérdést magának a csekkre vonatkozólag? Tagadóan rázta meg a fejét. Folytattam:

– Noonan a maga meg Suttogó nyakába akarja varrni a gyilkosságot.

– Ne ijesztgessen – selypítette. – Még kislány vagyok.

– Noonan tudja, hogy Thalernek tudomása volt a csekkről. Tudja, hogy Thaler idejött, amikor Willsson itt volt, csak nem jött be. Tudja, hogy Thaler a környéken csellengett, amikor Willssont lelőtték. Tudja, hogy a szomszédok szerint Thaler meg égy nő hajolt a holttest fölé.

A leány felvett az asztalról egy ceruzát, és elgondolkozva megvakarta vele az arcát. A ceruza görbe, fekete vonalkákat hagyott maga után a pirosítóján.

Rolff szeméből eltűnt az unott közöny. Rám szegezte lázasan csillogó tekintetét. Előrehajolt, de a kezeit nem vette elő az asztal alól.

– Ez mind Thalerre tartozik, és nem Miss Brandre – jegyezte meg.

– Thaler és Miss Brand nem idegenek egymás számára – válaszoltam. – Willsson idehozott egy ötezer dolláros csekket, s amikor eltávozott, megölték. Vagyis Miss Brand bajosan válthatta volna be a csekket, ha Willsson nem olyan előrelátó, és nem hitelesítteti.

– Úristen! – tiltakozott a lány. – Ha meg akartam volna ölni, megölhettem volna idebent is, ahol senki sem látja. Vagy megvárhattam volna, amíg messzebb kerül a környékről. Ilyen buta libának néz?

– Abban nem vagyok biztos, hogy maga ölte meg – feleltem. – De azt biztosan tudom, hogy a kövér rendőrfőnök a gyilkosságot a maga nyakába akarja varrni.

– És maga mit akar tenni? – kérdezte.

– Meg akarom tudni, hogy ki ölte meg Willssont. Nem azt, hogy ki akarhatta, vagy kinek volt módjában megölni, hanem azt, hogy ki ölte meg.

– Talán segíthetnék – mondta –, ha lenne belőle valami hasznom.

– A biztonság – emlékeztettem, de a lány csak a fejét rázta.

– Úgy gondolom, hogy anyagi értelemben legyen belőle valami hasznom. Magának megérné, illene hát, hogy ha egy vagyont nem is, de valamennyit fizessen a segítségemért.

– Nem tehetem. – Rávigyorogtam. – Felejtse el a bankszámláját, és gyakoroljon jótékonyságot. Gondolja azt, hogy Bill Quint vagyok.

Dan Rolff felugrott a székről. Ugyanolyan fehér volt az ajka, mint az arca. De vissza is ült, amikor a leány elnevette magát. Lustán, jóindulatúan nevetett.

– Te Dan! Ez az ember azt hiszi, hogy Billből nem húztam hasznot. – Előrehajolt, és a térdemre tette a kezét. – Tegyük fel, hogy maga idejekorán megtudja, hogy valamelyik társaság alkalmazottjai sztrájkba fognak lépni, meg azt is, hogy mikor, aztán arról is jó előre értesül, hogy mikor hagyják abba a sztrájkot. Nem állítana-e be vajon ezzel az értesüléssel meg egy kis tőkécskével a tőzsdére, hogy egy kicsit eljátszadozzon a társaság részvényeivel? Fogadok, hogy beállítana – fejezte be diadalmasan. – Szóval, ne gondolja, hogy Bill a maga módján nem fizetett.

– El van kényeztetve – jegyeztem meg.

– Az isten szerelmére, mi haszna belőle, hogy ilyen fukar? – kérdezte. – Nem a maga zsebére megy. Hiszen van költségszámlája. Vagy nincs?

Nem válaszoltam. Komor pillantást vetett rám, aztán a harisnyáján leszaladt szemre, végül Rolffra. Odaszólt neki:

– Hátha felengedne, ha inna egyet? A cingár férfiú felállt és kiment. A lány vágott rám egy grimaszt, és megbökte a cipője orrával a sípcsontomat.

– Nem is annyira a pénzről van szó. Hanem az elvről. Ha egy lány olyasmit tud, ami ér valakinek valamit, ostoba liba, ha nem húz hasznot belőle.

Csak vigyorogtam.

– Miért nem akar jó fiú lenni? – kérdezte szinte könyörögve.

Dan Rolff szifonnal, egy üveg ginnel, néhány citrommal és egy tál apróra tört jéggel jött vissza. Először hármasban ittunk egy pohárral. Aztán a tébécés elment. A lány meg én tovább ittunk, és tovább vitatkoztunk az anyagiakon. Én ugyan igyekeztem Thalernél és Willssonnál maradni, de a lány folyton visszatért a pénzre. Az jár neki, állította makacsul, így ment ez, amíg ki nem fogyott az üvegből a gin. Negyed kettő volt az órámon.

A lány egy darab citromhéjat rágcsált, s már harmincadszor vagy negyvenedszer tette fel a kérdést:

– Nem a maga zsebére megy. Miért spórol?

– Nem a pénzről van szó – válaszoltam –, hanem az elvről.

Vágott rám egy grimaszt, és letette a poharát. Azt hitte, az asztalra teszi. Húsz centit tévedett. Nem emlékszem, hogy eltört-e a pohár, amikor földet ért, vagy mi történt vele. Csak arra emlékszem, hogy felbátorodtam, amikor láttam, hogy elhibázza az asztalt.

– Meg aztán – változtattam taktikát – nem is vagyok biztos benne, hogy csakugyan szükségem van arra, amit mondani tudna. Azt hiszem, kibírom, ha anélkül kell boldogulnom.

– Ha kibírja, úgy is jó. Csak ne felejtse el, hogy én vagyok az utolsó, aki életben látta Willssont. Kivéve a gyilkost.

– Téved – feleltem. – A felesége látta, amikor innen kiment, útnak indult és elvágódott.

– A felesége!

– Bizony. Egy csukott kocsiban ült, valamivel lejjebb az utcán.

– Honnan tudta, hogy a férje itt van?

– Azt mondja, Thaler telefonálta meg neki, hogy idejött. A csekkel.

– Maga csak ugrat – mondta a lány. – Max erről nem tudhatott.

– Én csak azt mondom, amit Mrs. Willsson mondott Noonannek meg nekem.

A lány kiköpte a citromhéj maradékát a padlóra, beletúrt az ujjaival a hajába, még jobban összekócolta, aztán megtörölte a száját a keze fejével, és az asztalra csapott.

– Hát jó, Mr. Mindentudó. Hajlandó vagyok együttműködni magával. Higgye csak nyugodtan, hogy nem kerül pénzébe, én úgyis megszerzem magamnak, ami jár nekem, mielőtt még végére érnénk a játszmának. Nem hiszi? – kérdezte kihívóan, és úgy nézett rám, mintha egy utcányira lennék tőle.

A pillanat nem volt rá alkalmas, hogy újra kezdjük a vitát a pénzről, így aztán csak annyit mondtam rá: – Remélem, hogy megszerzi. – Azt hiszem, ezt háromszor-négyszer is elismételtem, a legnagyobb komolysággal.

– Megszerzem én. Most pedig ide figyeljen. Maga is részeg, én is részeg vagyok. Méghozzá én olyan részeg, hogy mindent elmondok magának, amit csak tudni akar. Én már ilyen lány vagyok. Annak, aki tetszik nekem, bármit elmondok, amire kíváncsi. Csak kérdeznie kell. Rajta, kérdezzen! El is kezdtem:

– Miért adott magának Willsson ötezer dollárt?

– Beugrattam. – Hátradőlt és felkacagott. Aztán: –- Ide figyeljen. Willsson botrányt akart. Nálam meg volt néhány botránykeltésre alkalmas papír, elismervény meg ilyesmi, amiből gondoltam, hogy egyszer esetleg pénzt lehet csinálni. Én olyan lány vagyok, aki mindig szívesen felmarkol egy kis gubát, ha alkalma nyílik rá. Szóval, ezeket a papírokat is eltettem. Amikor Donald elkezdett skalpokra vadászni, a tudomására hoztam, hogy a birtokomban vannak és eladók. Alkalmat adtam neki rá, hogy beléjük nézzen, hadd lássa, mennyit érnek. És sokat értek. Aztán tárgyalni kezdtünk az anyagiakról. Nem volt olyan fukar, mint maga – olyan fukar senki se volt –, csak egy kicsit nehezen szánta el magát az üzletre, így aztán függőben is maradt egészen tegnapig.

Tegnap aztán megsürgettem. Felhívtam, és azt mondtam neki, hogy lenne más vevőm is az anyagra, és ha ő akarja megkapni, este tízkor jelenjen meg nálam ötezer dolcsival készpénzben vagy egy hitelesített csekkel. A másik vevő csak maszlag volt, de ő volt olyan ostoba és bevette.

– Miért éppen tízkor? – kérdeztem.

– Miért ne? Éppen olyan alkalmas időpont, mint akármelyik más. Egy ilyen üzletnél a fő az, hogy az ember pontos határidőt jelöljön meg. Most azt szeretné tudni, miért kértem készpénzt vagy hitelesített csekket, ugye? Rendben van, megmondom. Mindent megmondok, amire kíváncsi. Ilyen lány vagyok. Mindig is ilyen voltam. Így folytatta vagy öt percig. Aprólékosan kifejtette, milyen lány ő, milyen is volt mindig, és miért olyan, amilyen. Én meg csak “igen"-eltem, amíg alkalmam nem nyílt a szavába vágni.

– Jó-jó, de miért kellett hitelesített csekknek lennie?

A lány behunyta félszemét, és megfenyegetett a mutatóujjával.

– Hogy ne tilthassa le a kifizetését. Ugyanis az anyagot, amit eladtam neki, nem használhatta. Jó anyag volt. Túlságosan is jó. Börtönbe juttatta volna az öregét is a többiekkel együtt. Elihu papa kétszer annyit kaphatott volna, mint a többiek közül akármelyik.

Vele nevettem, s közben igyekeztem úrrá lenni az elfogyasztott gin hatásán.

– Kit juttatott volna még börtönbe? – kérdeztem.

– Az egész bandát. – Legyintett. – Maxet, Lew Yardot, Pete-et, Noonant és Elihu Willssont. Az egész nyavalyás bandát.

– Tudta Max Thaler, hogy maga mire készül?

– Dehogy tudta. Erről csak Donald Willsson tudott.

– Biztos benne?

– De még mennyire biztos! Csak nem képzeli, hogy világgá kürtöltem volna, amíg az üzlet nem sikerül?

– És mit gondol, most ki tud a dologról?

– Nem érdekel – felelte. – Csak egy kicsit megtréfáltam Willssont. Az anyagot nem használhatta volna fel.

– Gondolja, hogy azok a jómadarak is tréfának fogják felfogni a dolgot, akiknek a titkait eladta? Noonan máris Thaler meg a maga nyakába próbálja varrni a gyilkosságot. Ez azt jelenti, hogy megtalálta Donald Willsson zsebében a papírokat, ők azt hiszik, hogy az öreg Elihu meg akarta semmisíttetni őket a fiával, nem?

– De igen, uram – felelte a lány. – És én magam is azt hiszem.

– Alighanem téved, de nem is ez a lényeg. Ha Noonan megtalálta Donald Willsson zsebében a papírokat, és tudja, hogy maga adta el neki őket, miért ne tételezhetné fel azt is, hogy maga meg a barátja, Thaler átálltak Elihu oldalára?

– Láthatja a papírokból, hogy az öreg Elihu legalább annyira benne van a slamasztikában, mint a többiek.

– Miféle papírokat adott el Willssonnak?

– Három évvel ezelőtt új Városházát építettek – felelte a lány –, és egyikük sem fizetett rá. Ha Noonan megtalálta a papírokat, azonnal rá kellett jönnie, hogy az öreg Elihuról legalább annyira vagy még jobban kompromittáló adatokat tartalmaznak, mint akármelyikükről.

– Nem érdekes. Bizonyosra fogja venni, hogy az öreg talált magának valami kibúvót. Higgyen nekem, kislány. Noonan és a cimborái azt hiszik, hogy maga, Thaler meg Elihu ki akarják játszani őket.

– Fütyülök rá, hogy mit hisznek – jelentette ki makacsul a lány. – Az egész csak tréfa volt. Én csak annak szántam. Semmi többnek.

– Nagyszerű – dünnyögtem. – Tiszta lelkiismerettel mehet az akasztófa alá. Beszélt Thalerrel a gyilkosság óta?

– Nem. De Willssont nem ő ölte meg, ha arra gondol. Még akkor sem, ha ott volt a környéken.

– Miért olyan biztos ebben?

– Millió okból. Először is, Max maga nem ölt volna. Valaki mással ölette volna meg Willssont, amikor ő kilométerekre van a tett színhelyétől, s olyan alibivel rendelkezik, amit senki sem tud megcáfolni. Másodszor: Max mindig 38-ast hord magánál. És akárkit küldött volna ki a munkára, annál is legalább akkora vagy még nagyobb pisztoly lett volna. Melyik gengszter használ 32-est?

– Akkor ki ölte meg Willssont?

– Elmondtam mindent, amit tudok – felelte a leány. – Túlságosan sokat is.

Felálltam.

– Nem. Éppen csak eleget.

– Azt akarja mondani, hogy már tudja is, ki ölte meg Willssont?

– Azt. De egy-két dolgot még tisztáznom kell, mielőtt letartóztatom az illetőt.

– Ki az? Kicsoda? – Felállt, hirtelen szinte teljesen kijózanodott. Megragadta a kabátom hajtókáját. – Mondja meg, ki az!

– Most nem.

– Legyen jó fiú!

– Most nem.

Elengedte a hajtókámat, keresztbe fonta háta mögött a karját, és az arcomba nevetett.

– Hát jó. Tartsa meg magának. És próbálja kiokoskodni, mi igaz abból, amit meséltem.

– Akármi igaz, köszönet érte. Meg a ginért is. És ha Max Thaler jelent magának valamit, jó lesz, ha figyelmezteti, hogy Noonan a bőrére pályázik.

5.

Öreg Elihu értelmesen beszél

Majdnem hajnali fél három volt, mire a szállodába értem. Az éjszakai portás a kulcsommal együtt egy cédulát is a kezembe nyomott. Az állt rajta, hogy hívjam fel a Poplar 605-öt. Tudtam, kinek a száma. Elihu Willssoné volt.

– Mikor jött ez az üzenet? – kérdeztem a portástól.

– Pár perccel egy után.

A dolog sürgősnek látszott. Bezárkóztam az egyik telefonfülkébe, és felhívtam a számot. Az öreg titkára jelentkezett, és megkért, hogy azonnal menjek oda. Megígértem, hogy igyekszem, szóltam a portásnak, hogy kerítsen nekem egy taxit, aztán felmentem a szobámba, és felhajtottam egy jó nagy pohár skót whiskyt.

Jobban szerettem volna józan lenni, de hát nem voltam az. Márpedig ha az éjszaka újabb munkát tartogatott a számomra, nem akartam alkoholmámorban nekilátni. Az ital jócskán felélénkített. Megtöltöttem még egy flaskát is a King George-dzsal, zsebre vágtam, és lementem a taxihoz. Elihu Willsson háza nappali fényárban úszott. Még rá se tettem az ujjamat a csengőre, a titkár már nyitotta is az ajtót. Sovány teste reszketett a világoskék pizsama és sötétkék háziköntös alatt. Sovány arca csupa izgalom volt.

– Siessen! – mondta. – Mr. Willsson várja. És nagyon kérem, próbálja rábeszélni, hogy engedje elvinni a hullát.

Megígértem, és követtem az emeletre, az öreg hálószobájába.

Az öreg Elihu természetesen ágyban volt, de most egy fekete automata pisztoly hevert a takaróján, egyik rózsaszínű keze ügyében.

Amikor beléptem, felemelte a fejét a párnákról, felült, és rám vakkantott:

– Van olyan bátor, mint amilyen pimasz?

Az arca egészségtelenül sötétvörös volt. A vizenyő eltűnt a szeméből. A tekintete kemény volt és dühös.

Elengedtem a fülem mellett a kérdést, inkább az ajtó és az ágy közt heverő hullára vetettem egy pillantást.

Egy alacsony, zömök, barna ruhás férfi feküdt a padlón, élettelen szemeit a szürke sapka ellenzője alól a mennyezetre szegezve. Az állkapcsából hiányzott egy darab. Félrebillent álla alatt látni lehetett, hol ütött lyukat egy másik golyó a gallérján és a nyakkendőjén keresztül a nyakába. Egyik karja a teste alá szorult. A másik kezében akkora gumibotot szorongatott, mint egy tejesüveg. Csupa vér volt.

A hulláról az öregemberre néztem. Hülyén, rosszindulatúan vigyorgott.

– Maga nagy szájhős – mondta –, azt már tudom. Rámenős, pofázni átkozottul tud. De képes-e egyébre is? Van-e olyan bátor, mint amilyen pimasz? Vagy csak a szája nagy?

Hiábavaló próbálkozás lett volna vitába szállni az öregfiúval. Bosszús pillantást vetettem rá, és emlékeztettem:

– Nem megmondtam, hogy csak akkor zavarjon, ha a változatosság kedvéért hajlandó értelmesen beszélni?

– Megmondta, fiacskám. – Volt valami eszelős elégtételféle a hangjában. – És én értelmesen fogok beszélni. Szükségem van valakire, aki kitakarítja nekem ezt a Poisonville nevű disznóólat, és kifüstöli belőle a patkányokat. A kicsiket is, meg a nagyokat is. Ehhez talpig férfi kell. Annak tartja magát?

– Semmi értelme. költői képeket használni – morogtam. – Ha tud valami tisztességes munkát adni, ami a szakmámba vág, és hajlandó illően megfizetni, lehet hogy elvállalom. De az efféle ostoba fecsegés disznóólakról meg patkányok kifüstöléséről nem mond számomra semmit.

– Rendben van. Meg akarom tisztítani Personville-t a szélhámosoktól és a korrupt politikusoktól. Így már elég világos?

– Tegnap reggel még nem akarta – feleltem. – Miért akarja most?

A magyarázat, amelyet a kérdésemre adott, hosszú volt, és durván, harsányan, hepciáskodva tálalta elém. A lényege ez volt: Personville-t tégláról téglára ő építette, a saját két kezével, és el van szánva rá, hogy meg is tartja magának, vagy eltörli a föld színéről. Őt ugyan senki sem fenyegetheti meg a tulajdon városában, akárki legyen is az. Eddig békén hagyott mindenkit, de ha mások kezdik előírni neki, Elihu Willssonnak, hogy mit csinálhat, és mit nem, majd megmutatja, kicsoda ő. Szónoklata befejezéséül a hullára mutatott, és kérkedve kijelentette:

– Ebből majd látni fogják, hogy az öregnek van még méregfoga.

Jobb lett volna, ha józan vagyok. Komédiázása zavarba ejtett. Nem tudtam rájönni, mi van mögötte.

– A cimborái küldték? – kérdeztem, a halott felé intve a fejemmel.

– Csak *ezzel* tárgyaltam vele – veregette meg az ágyán heverő automata pisztolyt –, de gondolom, hogy ők.

– Hogy történt a dolog?

– Elég egyszerűen. Meghallottam, hogy nyílik az ajtó, felgyújtottam a villanyt, ott állt ez a fickó, én meg lőttem. És azóta ott hever.

– Hány óra lehetett?

– Körülbelül egy.

– És azóta hagyta ott heverni?

– Amint látja. – Az öreg vadul felnevetett, aztán újból pofázni kezdett: – Mi az. csak nem kavarodik fel a gyomra egy halott láttán? Vagy a szellemétől fél?

A szemébe nevettem. Most már értettem, miről van szó. Az öregfiú éktelenül be volt gyulladva. A félelem bujkált a komédiázása mögött. Ezért hepciáskodott, és ezért nem engedte elvinni a hullát. Nem akart pánikba esni, azt akarta, hogy ott legyen a szeme előtt, annak látható bizonyítékaként, hogy meg tudja védeni magát. Most már tudtam, mihez tartsam magam.

– Csakugyan meg akarja tisztíttatni a városát? – kérdeztem.

– Már mondtam, hogy meg, és most is azt mondom.

– Akkor szabad kezet kell adnia, hogy senkivel se kelljen kivételeznem, és úgy intézhessem a dolgot, ahogy akarom. És tízezer dollárt biztosítékul.

– Tízezer dollárt? Hogy a fenébe adhatnék ennyi pénzt valakinek, akiről azt se tudom, ki fia-borja? Aki eddig, tudtommal, csak a száját jártatta?

– Beszéljünk komolyan. Amikor azt mondom, hogy *nekem,* a *Continental*-t értem alatta. Nem ismeri a céget?

– De ismerem. És a cég is ismer engem. Épp ezért tudniuk kell, hogy jó vagyok egy…

– Nem erről van szó. A fickók, akiktől meg akarja tisztítani a várost, tegnap még a barátai voltak. És lehet, hogy egy hét múlva ismét azok lesznek. Ez engem nem érdekel. De taktikázni nem vagyok hajlandó a kedvéért. Nem vagyok hajlandó a szolgálatába állni, és segíteni megrendszabályozni a cimboráit, hogy aztán munka közben kirúgjon. Ha azt akarja, hogy elvállaljam a munkát, szúrjon le akkora összeget, hogy alapos munkát végezhessek. Ami megmarad belőle, visszakapja. De vagy alapos munkát végzek, vagy semmilyet. Másképp nem vállalom. Vagy belemegy, vagy nem.

– Menjen a pokolba! – bömbölte.

Hagyta, hogy fél emeletet lemenjek, csak akkor hívott vissza.

– Öregember vagyok – morogta. – Ha tíz évvel fiatalabb lennék... – Dühös pillantást vetett rám, és összeszorította az ajkát. – Egye fene, megkapja azt a csekket.

– És a meghatalmazást is, hogy úgy járhatok el, ahogy akarok?

– Azt is.

– Akkor most mindjárt intézzük is el. Hol a titkára?

Willsson megnyomott egy gombot az éjjeliszekrényén. A hallgatag titkár előbukkant rejtekhelyéről. Közöltem vele:

– Mr. Willsson azt óhajtja, hogy állítson ki egy tízezer dollárról szóló csekket a Continental Detektívügynökség nevére, és ugyanakkor írjon egy levelet az ügynökség San Franciscó-i fiókjának, amelyben felhatalmazza az ügynökséget, hogy a tízezer dollárt a personville-i bűnözés és politikai

korrupció ügyében folytatott nyomozásra használja fel. A levélnek félreérthetetlenül le kell szögeznie, hogy az ügynökség a nyomozást úgy vezeti, ahogy jónak látja.

A titkár kérdő pillantást vetett az öregre, aki bosszús képpel, de jóváhagyólag bólintott ősz golyófejével.

– Előbb azonban – szóltam a titkár után, aki már osont is az ajtó felé – jó lesz, ha telefonál a rendőrségre, hogy van itt egy halott betörő. Aztán hívja fel Mr. Willsson orvosát.

Az öreg kijelentette, hogy nincs szüksége semmiféle orvosra.

– Kap egy jó kis injekciót a karjába, hogy tudjon aludni – ígértem, és átléptem a holttesten, hogy magamhoz vegyem az ágyon heverő, fekete pisztolyt. – Az éjszaka hátralevő részére itt maradok, aztán holnap majd részletesen megbeszéljük Poisonville ügyeit.

Az öreg fáradt volt. Amikor szitkozódva és meglehetősen hosszadalmasán kifejtette, mi a véleménye szemtelenségemről, hogy én döntöm el, mi a jó neki, már alig remegtek bele az ablakok.

Levettem a halott fejéről a sapkát, hogy jobban megnézhessem az arcát. Nem volt ismerős. Visszatettem a sapkát.

Amikor kiegyenesedtem, az öreg csendesebb hangon megkérdezte:

– Jutott valamire Donald gyilkosának felkutatásában?

– Azt hiszem, igen. De még egy nap kell hozzá, hogy befejezzem a nyomozást.

– Ki a gyilkos? – kérdezte.

Belépett a titkár a levéllel meg a csekkel. Felelet helyett azokat nyomtam a kezébe az öregnek. Reszketeg kézzel aláírta mind a kettőt, én meg éppen összehajtogattam és zsebre dugtam őket, amikor megérkezett a rendőrség.

*

Az első zsaru, aki a szobába tette a lábát, maga a rendőrfőnök volt, a kövér Noonan. Willssonnak barátságosan bólintott, nekem megrázta a kezem, aztán zöldesen csillogó szemével megnézte a halottat.

– Ejha! – mondta. – Ez aztán szép munka volt, akárki csinálta. Yakima Shorty. És látják, mekkora bunkó van nála? – Kirúgta a halott kezéből a gumibotot. – Egy csatahajót el lehetne süllyeszteni vele. Maga lőtte le? – kérdezte tőlem.

– Mr. Willsson.

– Hát ez igazán remek – gratulált az öregnek. – Rengeteg embernek megtakarított egy csomó bosszúságot, engem is beleértve. Vigyétek, fiúk – szólt oda a mögötte álló négy embernek.

A két egyenruhás megragadta Yakima Shortyt a lábainál meg a hóna alatt, és eltűnt vele. A másik kettő közül az egyik felszedte a földről a gumibotot meg a zseblámpát, amely a hulla alatt hevert.

– Igazán klassz lenne, ha mindenki így bánna el a betörőivel – locsogott tovább a rendőrfőnök. Elővett a zsebéből három szivart, egyet az ágyra dobott, egyet rám tukmált, egyet meg a szájába dugott. – Éppen azon töprengtem, hol találhatnám meg – mondta nekem, mikor rágyújtottunk. – Egy kis akcióra készülök, gondoltam, talán maga is szívesen benne lenne. Ezért is voltam éppen a készüléknél, amikor innen telefonáltak. – Hozzám hajolt, és a fülembe súgta: – Suttogót akarom elcsípni. Velem tart?

– Igen.

– Gondoltam. Hello, doki!

Azzal kezet rázott az orvossal, aki akkor toppant be. Gömbölyű kis emberke volt, holdvilágképe fáradt, szürke szemében meg ott ült az álmosság.

Az orvos az ágyhoz lépett, ahol Noonan egyik embere a lövöldözésről faggatta Willssont. Én meg kimentem a titkár után a haliba, és megkérdeztem tőle:

– Van más alkalmazott is a házban?

– Igen. A sofőr meg a kínai szakács.

– Mondja meg a sofőrnek, hogy ma éjszaka tartózkodjon az öregúr szobájában. Én elmegyek Noonannel. Mihelyt tudok, visszajövök. Nem hinném, hogy történik még valami rendkívüli az éjszaka folyamán, de akármi történne, ne hagyják egyedül az-öreget. És he hagyják egyedül Noonannel és egyik emberével sem.

A titkár nagyot nézett, és eltátotta a száját.

– Hány órakor vált el a múlt este Donald Willssontól? – kérdeztem.

– Úgy érti, hogy tegnapelőtt, amikor megölték?

– Igen.

– Pontban fél tízkor.

– Öt órától fél tízig együtt voltak?

– Negyed hattól. Úgy nyolc óráig néhány kimutatást meg ilyesmit néztünk át az irodájában. Aztán átmentünk a Bayardba, és vacsora közben fejeztük be a tárgyalást. Fél tízkor ment el, azzal, hogy még találkozója van valakivel.

– Egyebet nem mondott erről a találkozóról?

– Semmit.

– Nem is tett rá célzást, hogy hová megy, és kivel találkozik?

– Csak annyit mondott, hogy találkozója van.

– És maga nem is tudott róla semmit?

– Nem én. Miért? Gondolja, hogy tudtam?

– Gondoltam, esetleg mondott róla valamit. – Visszatértem az aznap éjszakai eseményekre. – Ki járt ma Mr. Willssonnál, azon a fickón kívül, akit lelőtt?

– Bocsásson meg – felelte bocsánatkérően mosolyogva a titkár –, de erről Mr. Willsson engedélye nélkül nem beszélhetek. Igazán sajnálom...

– Nem járt itt valamelyik helybeli hatalmasság? Például Lew Yard vagy...

A titkár a fejét rázta, és megismételte:

– Sajnálom.

– Ezen nem fogunk összeveszni – mondtam, nem erőltettem tovább, és elindultam vissza a hálószoba ajtaja felé.

Akkor jött ki az orvos, a felöltőjét gombolgatta.

– Mindjárt elalszik – mondta sietősen. – Valaki maradjon mellette. Majd reggel benézek. – Azzal szaladt is le a lépcsőn.

Beléptem a hálószobába. A rendőrfőnök és a zsaru, aki Willssont faggatta, az ágy mellett állt. A rendőrfőnök úgy vigyorgott. rám, mintha örülne, hogy lát. A másik bosszús képet vágott. Willsson a hátán feküdt, és a mennyezetet bámulta.

– Itt már nincs több dolgunk – mondta Noonan. – Mi lenne, ha szednénk is a sátorfánkat?

Mondtam, hogy mehetünk, és jó éjt kívántam az öregnek.

– Jó éjszakát – felelte, de nem nézett rám. A titkár bejött a sofőrrel, egy magas, napbarnított, izmos fiatalemberrel.

A rendőrfőnök, a másik zsaru – egy McGraw nevű főfelügyelő – meg én lementünk, és beszálltunk a rendőrfőnök kocsijába. McGraw a sofőr mellé ült. A rendőrfőnök meg én hátra.

– Hajnalban fogom letartóztatni a jómadarat – magyarázna útközben Noonan. – Suttogónak játékbarlangja van a King Streeten. Rendszerint hajnalban távozik onnan. Rajta is üthetnénk a házon, de az lövöldözést jelentene, és az ilyesmit jobb csöndben csinálni. Akkor csípjük el, amikor kijön.

Kíváncsi lettem volna rá, vajon hogyan akarja elcsípni Suttogót. Élve vagy halva? Megkérdeztem:

– Elegendő bizonyítéka van ellene, hogy letartóztassa?

– Elegendő? – Szívélyesen elmosolyodott. – Ha az, amit a Willsson nő mondott, nem elég hozzá, hogy felkössék, én vagyok a zsebtolvajok királya.

Erre tudtam volna egy-két szellemességet mondani. De inkább megtartottam magamnak.

6.

Suttogó barlangja

Egy sötét utcában álltunk meg a fák alatt, nem messze a város központjától. Kiszálltunk a kocsiból, és elindultunk a sarok felé. Egy szürke felöltős, pocakos férfi jött elénk, szürke kalapja mélyen a szemére volt húzva.

– Suttogó gyanút fogott – jelentette a rendőrfőnöknek. – Felhívta Donohoe-t, és közölte vele, hogy ő ugyan ki nem bújik az odújából. Azt mondja, ha gondolja, hogy ki tudja kaparni onnan, csak próbálja meg.

Noonan kuncogott egyet, megvakarta a fülét, és nyájasan megkérdezte:

– Mit gondol, hányan lehetnek vele?

– Legalább ötvenen.

– Ugyan már! Annyian nem lehetnek. Ilyen kora hajnali órában semmi esetre sem.

– Nem a fenét! – röffent fel a pocakos. – Éjfél óta szünet nélkül szivárognak befelé.

– Csakugyan? Akkor valahol hézag van. Talán nem kellett volna beengednie őket.

– Lehet, hogy nem kellett volna. – A pocakos férfiú dühös lett. – Csakhogy én azt csináltam, amit maga mondott. Azt mondta, hogy akárkit engedjek bemenni vagy kijönni, csak ha Suttogó mutatkozna...

– Őt tartóztassa le – fejezte be a mondatot a rendőrfőnök.

– Úgy van – felelte a pocakos, és dühös pillantást vetett rám.

Mások is csatlakoztak hozzánk, és egy kis palávert tartottunk. Mindenki rosszkedvű volt, csak a rendőrfőnök nem. Ő mintha élvezte volna a dolgot. Nem értettem, miért.

Suttogó háza kétemeletes téglaépület volt egy háztömb közepén, egyemeletes épületek fogták közre. A földszintjén egy trafik volt. az szolgált bejáratul s egyben fedezékül az emeleten levő játékbarlangok számára. Odabenn, ha a pocakos férfiú tájékoztatásának hinni lehetett. Suttogó félszáz harcra kész cimboráját gyűjtötte össze. Noonan emberei az épület körül tanyáztak: előtte, a mögötte levő mellékutcában és a szomszédos tetőkön.

– Nos, fiúk – szólt a rendőrfőnök nyájasan, miután mindenki elmondta a magáét –, én nem hiszem, hogy Suttogónak nagyobb kedve volna verekedni, mint nekünk. Különben már megpróbált volna kitörni, ha egyszer annyian vannak vele. De. őszintén szólva, nem hiszem, hogy olyan sokan lennének.

– Nincsenek a fenét – morogta a pocakos.

– Ha tehát neki sincs kedve verekedni – folytatta Noonan –, talán meg lehetne próbálni tárgyalni. Szaladjon át, Nick, hátha rá tudja venni, hogy ellenkezés nélkül adja meg magát.

– Szalad a fene – felelte a pocakos.

– Akkor beszéljen vele telefonon – javasolta a rendőrfőnök.

– Azt már inkább – dünnyögte a pocakos, és elment.

Amikor visszajött, sugárzott a képe az elégedettségtől.

– Azt mondja – jelentette –, hogy menjen a fenébe.

– Gyűjtse ide a többieket is – mondta jókedvűen Noonan. – Mihelyt világosabb lesz, támadunk.

A pocakos Nick meg én a rendőrfőnökkel tartottunk, mikor ellenőrizte, hogy mindenki a helyén van-e. Nem nagy véleménnyel voltam az embereiről. Siralmas, sunyi tekintetű társaság volt, egyáltalán nem lelkesedtek az előttük álló akcióért.

Az égbolt kezdett szürkülni. A rendőrfőnök, Nick meg én beálltunk egy vízvezetékszerelő ajtajába, az utca másik oldalán, célpontunkkal átlósan szembe.

Suttogó háza sötét volt, az emeleti ablakok csukva, a földszinti trafik kirakatain és ajtaján a roló belül lehúzva.

– Nem szívesen kezdem el úgy az akciót, hogy ne adjak esélyt Suttogónak – szólalt meg Noonan. – Nem rossz fiú. De én hiába próbálnék tárgyalni vele. Sohase szívelt túlságosan.

Rám nézett. Nem szóltam semmit.

– Nem próbálná meg maga? – kérdezte.

– Megpróbálhatom.

– Hát ez szép magától. Igazán nagy szívességet tesz vele nekem, ha megpróbálja. Hátha sikerül rávennie, hogy okoskodás nélkül jöjjön velünk. Tudja, mit kell mondani. Hogy a saját érdekében, meg ilyesmi.

– Tudom – feleltem, és átvágtam az úttesten a trafik felé. Kínosan ügyeltem rá, hogy lássák: mindkét kezem üresen lóg az oldalam mellett.

Még alig hajnalodott. Az utca füstszínű volt. Lépteim éktelen visszhangot vertek a kövezeten.

Megálltam az ajtó előtt, és halkan megkopogtattam az üvegét. Az ajtón belül a lehúzott zöld roló valóságos tükröt csinált az üvegből. Észrevettem benne, hogy az utca másik oldalán elindul két ember.

Nem kaptam választ. Erősebben kopogtattam, aztán lecsúsztattam a kezem a kilincsre, és megráztam.

Az ajtó másik oldaláról érkezett egy jó tanács:

– Tűnés innen, amíg mozogni tud!

Fojtott hang volt, de nem suttogás, tehát valószínűleg nem Suttogó hangja volt.

– Thalerrel szeretnék beszélni – feleltem.

– Beszéljen a zsírosbödönnel, aki ideküldte!

– Nem Noonan nevében akarok vele beszélni. Hallja Thaler, amit mondok?

Csend. Aztán a fojtott hang ismét megszólalt:

– Igen.

– Én vagyok a Continental munkatársa, aki figyelmeztette Dinah Brandet, hogy Noonan le akarja tartóztatni magát – mondtam. – öt percig szeretnék beszélni magával. Semmi közöm Noonanhez azonkívül, hogy szeretnék beleköpni a levesébe. Egyedül vagyok. Ha akarja, ledobom a pisztolyomat a földre.

Vártam. Minden attól függött, hogy a lánynak sikerült-e már beszámolnia neki a beszélgetésünkről. Úgy éreztem, nagyon sokáig tart a várakozás.

Aztán megszólalt a fojtott hang:

– Ha kinyílik az ajtó, ugorjon be. És semmi stikli!

– Értettem.

A zár nyelve kattant. Az ajtóval együtt lódultam be.

Az utca másik oldalán tucatnyi pisztoly dörrent. Csörömpölve röpködtek körülöttünk az ajtó és a kirakatok üvegének cserepei.

Valaki elgáncsolt. A félelem szinte három agyat és hat szemet kölcsönzött nekem. Piszok helyzetben voltam. Noonan alaposan átejtett. Ezek a fickók itt csakis azt gondolhatják, hogy vele működöm együtt...

Esés közben igyekeztem arccal az ajtó felé csavarodni. Mire elterültem a padlón, már a kezemben volt a pisztolyom.

Az utca túlsó oldalán a pocakos Nick kilépett egy kapu alól, és egyszerre két pisztolyból szórta ránk a golyókat.

Jobb karommal – abban a kezemben volt a pisztoly – felkönyököltem a padlón. Nick éppen a teljes testét mutatta. Meghúztam a ravaszt. Nick nem lőtt többet. Keresztbe kapta mellén a két pisztolyt, és elterült a járdán.

Valaki megragadta a bokámat, és hátrahúzott. A padló felhorzsolta az államat. Az ajtó becsapódott. Valaki gúnyosan megjegyezte:

– Ejha! Nem nagyon szeretik magát. Felültem, és túlkiabáltam a lármát:

– Semmi közöm ehhez a disznósághoz!

A lövöldözés alábbhagyott, aztán abbamaradt. Az ajtó és a kirakatok rolóit szürkéllő lyukak pettyezték. A sötétségben megszólalt egy rekedtesen suttogó hang:

– Tod! Te meg Slats itt maradtok, és szemmel tartjátok a terepet. Mi felmegyünk az emeletre.

Keresztülmentünk a bolt hátsó helyiségén, aztán végig egy folyosón, és egy szőnyeggel borított lépcsőn fel az emeletre. Beléptünk egy szobába, ahol egy kockajátékhoz való, zöld posztóval borított, peremmel szegélyezett asztal állt. Kicsi szoba volt, ablaka egy sem, égett benne a villany.

Öten voltunk összesen. Thaler leült, és cigarettára gyújtott. A kis termetű, sötét bőrű fiatalember arca szép volt, akár egy arkangyalé, ha keskeny, erőszakos száját nem nézte az ember. Egy húsz évnél nem idősebb, tweedruhás, sovány, szőke fiú hanyatt vetette magát egy heverőn, és füstkarikákat fújt a cigarettájából a mennyezet felé. Egy másik fiú, ugyanolyan szőke és fiatal, csak nem olyan sovány, skarlátvörös nyakkendőjét igazgatta egyenesre, és szalmasárga haját próbálta lesimítani. Egy harmincéves, sovány arcú ember meg, akinek jóformán alig volt álla széles, húsos szája alatt, unatkozó pofával járkált fel-alá a szobában, és a *Rózsás arcok*-at dúdolta.

Thalertől alig egy méterre ülhettem le egy székre.

– Meddig akar még Noonan ostrom alatt tartani? – kérdezte. Rekedtes, suttogó hangjában nem volt semmi, csak egy árnyalatnyi bosszúság.

– Ezúttal a bőrére pályázik – feleltem. – Azt hiszem, végig akarja csinálni a dolgot.

A gengszter halványan, megvetően elmosolyodott.

– Pedig tudhatná, hogy úgyse sikerül rám bizonyítania egy ilyen primitív gyilkosságot.

– Esze ágában sincs bármit is a bíróság előtt bizonyítani.

– Hanem?

– Egyszerűen kinyírja magát, mondván. hogy ellenszegült a letartóztatásnak, vagy szökni próbált. Utána már nem lesz szükség semmiféle bizonyításra.

– Ahogy öregszik, egyre gonoszabb lesz. – A keskeny ajkak ismét mosolyra görbültek. Szemmel láthatólag nem nagyon izgatta a kövér rendőrfőnök gyilkos szándéka. – Ha egyszer sikerül eltennie láb alól, úgy kell nekem. De mi baja magával?

– Nyilván úgy érzi, hogy kezdek a terhére lenni.

– Sajnálom. Dinah azt mondta, hogy rendes fiú, csak egy kicsit skót.

– Kellemesen elbeszélgettünk. Elmondaná, mit tud Donald Willsson meggyilkolásáról?

– A felesége lőtte le.

– Látta?

– Egy másodperccel utána... a pisztollyal a kezében.

– Ezzel egyikünk sem ér semmit – feleltem. – Nem tudom, mennyire sikerül ezt bizonyítania. Ha kellőképpen, talán előadhatja ezt a sztorit is a bíróságon. Csakhogy aligha lesz módjában bíróság elé állni. Ha Noonan

elcsípi egyáltalán, csakis holtan csípi el. Okosabb hát. ha elmondja az igazat. Már csak a maga vallomására van szükségem, hogy elfogjam a gyilkost.

A padlóra ejtette a cigarettáját, eltaposta, és megkérdezte:

– Már annyira van?

– Mesélje el. hogy volt, és én már tartóztatom is le az illetőt, ha sikerül kijutnom innen.

Újabb cigarettára gyújtott, és megkérdezte:

– Mrs. Willsson azt mondta, hogy én hívtam fel?

– Igen. miután Noonan bebeszélte neki. És most már talán hiszi is.

– Maga lelőtte Nagy Nicket – mondta. – Őszinte leszek magához. Azon az estén engem is felhívott egy férfi. Nem ismerem, nem tudom, ki volt. Elmondta, hogy Willsson bement Dinah-hoz egy ötezer dolláros csekkel a zsebében. Nem érdekelt, mert mi a fenének érdekelt volna, de azért, tudja, furcsának találtam, hogy egy ismeretlen ilyesmit közöl velem. Mégiscsak elmentem hát körülnézni. Dan nem engedett be. Ebben sem találtam semmi rosszat, de még mindig nem értettem, miért hívott fel az a pasas.

Fogtam magam, és kicsit arrébb beálltam egy kapu alá. Láttam, hogy Mrs. Willsson kocsija ott áll az utcán, de akkor még nem tudtam, hogy az övé, se azt, hogy ő ül benne. Willsson elég hamar kijött, és elindult az utcán. Nem láttam senkit, csak a lövéseket hallottam. Aztán láttam, hogy az az asszony kiugrik a kocsiból, és Willssonhoz rohan. Tudtam, hogy nem ő adta le a lövéseket. El kellett volna tűnnöm. De az egész ügy átkozottul furcsa volt, így aztán, mikor láttam, hogy a nő Willsson felesége, odamentem hozzá, hogy megtudjam, tulajdonképpen mi volt ez az egész. Hiba volt, nem? Ezért *aztán* kénytelen voltam kibúvót biztosítani magamnak, mert mit lehet tudni. Ráijesztettem a nőre. Ez a teljes igazság. Nem hazudok.

– Kösz – mondtam. – Csak ezt akartam tudni. Most már csak ki kellene jutnom innen, lehetőleg úgy, hogy ne nyírjanak ki.

– Nem probléma – nyugtatott meg Thaler. – Akkor megyünk ki innen, amikor akarunk.

– Én most rögtön szeretnék. És a maga helyében ugyanígy tennék. Eddig sikerült visszavernie Noonan támadását, de mi értelme tovább kockáztatni? Tűnjön el innen, és lapuljon legalább délig. Addigra Noonan koholt vádja semmivé lesz.

Thaler benyúlt a nadrágzsebébe, és előhúzott egy vastag köteg bankót. Leszámolt belőle egy-két százast, néhány ötvenest, húszast és tízest, és odanyújtotta a csapott állú fickónak.

– Pénzeld le őket, hogy megléphessünk, Jerry – mondta –, de ne adj többet senkinek a szokásosnál.

Jerry elvette a pénzt, felvette a kalapját az asztalról, és kiballagott. Fél óra múlva visszatért, visszaadott néhány bankjegyet Thalernak, és hanyagul odavetette:

– A konyhában kell várnunk, míg jelt adnak.

Lementünk a konyhába. A helyiségben sötét volt. Még néhányan csatlakoztak hozzánk.

Nemsokára koppant valami az ajtón.

Jerry kinyitotta. Három lépcsőfok vezetett a hátsó udvarba. Már majdnem fényes nappal volt. Tízen voltunk összesen.

– Csak ennyien? – kérdeztem Thalertól.

Bólintott.

– Nick azt mondta, hogy ötvenen vannak.

– Ötvenen ezek ellen a nyavalyás rendőrök ellen? – felelte gúnyosan.

Egy egyenruhás zsaru, aki a kinyitott hátsó kapunál állt, idegesen dörmögte:

– Gyorsan, fiúk, siessenek.

Én siettem volna, de a többiek ügyet se vetettek a felszólításra.

Átvágtunk egy kis közön, egy másik kapuból jelt adott egy nagydarab, barna ruhás ember, keresztülvezetett egy házon, és kijutottunk egy másik utcába, ahol egy fekete automobil várakozott a járda mellett. Beszálltunk.

Az egyik szőke fiú vezetett, ő aztán tudta, mi a sebesség.

Szóltam neki, hogy szeretném, ha letenne valahol a Great Western Hotel környékén. A vezető Suttogóra nézett, aki bólintott, öt perc múlva a szállodám előtt szálltam ki a kocsiból.

– Viszlát – suttogta a gengszter, és a kocsi elrobogott.

Az utolsó, amit láttam belőle, amikor eltűnt a sarkon, a rendőrségi rendszámtábla volt.

7.

“Ezért akartam sarokba szorítani..."

Fél hat volt. Továbbsétáltam néhány utcával, amíg meg nem láttam egy kivilágítható cégtáblát, amelyen ez állt: *Hotel Crawford.* Persze, már nem világított. Felmásztam a lépcsőn az első emeletre, az irodában bejelentkeztem, meghagytam, hogy tízkor ébresszenek, bevezettek egy nyomorúságos szobába, kortyoltam egy kis skót whiskyt a flaskából, és magammal vittem az ágyba az öreg Elihu tízezer dolláros csekkjét és a pisztolyomat.

Tíz órakor felöltöztem, elmentem az Első Nemzeti Bankba, megkerestem a fiatal Alburyt, és megkértem, hogy hitelesítse nekem Willsson csekkjét. Megvárakoztatott egy darabig. Sejtettem, hogy felhívja az öregúr rezidenciáját, és megkérdezi, rendben van-e a csekk. De végül is visszajött vele. A csekk annak rendje és módja szerint alá volt firkantva.

Tarháltam egy borítékot, beletettem az öreg levelét és a csekket, megcímeztem a San Franciscó-i ügynökségnek, bélyeget ragasztottam rá, aztán kimentem, és bedobtam a sarkon a levélládába.

Utána visszatértem a bankba, és felszólítottam a fiatalembert.

– Most pedig mesélje el, miért ölte meg! Elmosolyodott és megkérdezte:

– Cock Robint vagy Lincoln elnököt?

– Nem hajlandó minden teketória nélkül beismerni, hogy maga ölte meg Donald Willssont?

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom – felelte, még mindig mosolyogva –, de ezt igazán nem tehetem.

– Kár, mert csak komplikálja vele a dolgot – sajnálkoztam. – Nem sokáig állhatunk és vitatkozhatunk itt zavartalanul. Ki az a testes, pofaszakállas úr, aki ott jön?

A fiatalember elvörösödött.

– Mr. Dritton, a főpénztáros.

– Mutasson be neki.

A fiú kelletlen arcot vágott, de odaszólt a főpénztárosnak. Dritton – egy rózsás arcú, kövér férfiú, fehér hajcsíkkal egyébként kopasz, rózsaszínű feje körül, csiptetős szemüveggel az orrán – odajött hozzánk.

A segédpénztáros motyogva bemutatott bennünket egymásnak. Kezet ráztam Drittonnal, de a fiatalemberről egy pillanatra sem vettem le a szememet.

– Éppen azt magyarázom – mondtam Drittonnak –, hogy valami nyugodt helyre volna szükségünk, ahol tárgyalhatunk. Ez a fiatalember valószínűleg

nem fog vallani, amíg meg nem dolgozom egy kicsit, és nem szeretném, ha az egész bank hallaná, hogy ordítozom vele.

– Vallani? – A. főpénztáros értetlenül dugta, ki rózsaszínű nyelvét az ajkai közt.

– Persze. – Vigyáztam, hogy flegmatikus maradjon az arcom, a hangom és a modorom. Noonant utánoztam. – Maga nem tudja, hogy Albury ölte meg Donald Willssont?

A főpénztáros ostoba tréfának vélte a dolgot, és udvarias mosolyra húzódott az arca a szemüveg mögött. De amikor a segédpénztárosra nézett, mosolya zavarttá változott. A fiatalember vérvörös lett, és borzasztó volt nézni az arcára erőltetett vigyort.

Dritton megköszörülte a torkát, és nyájasan megjegyezte:

– Gyönyörű idő van. Nem is volt még ilyen szép időnk.

– Szóval, nincs egy nyugodt helyük, ahol elbeszélgethetnénk? – tartottam ki a téma mellett.

Dritton idegesen összerezzent, és megkérdezte a fiatalembertől:

– Mit... mi ez?

A fiatal Albury mondott valamit, amit egyikünk se értett.

– Ha nincs – folytattam –, kénytelen vagyok bevinni őt a Városházára.

Dritton elkapta a szemüvegét, mert le akart csúszni az orráról. Megigazította, és azt mondta:

– Jöjjenek velem.

Végigmentünk az előcsarnokon, aztán egy folyosón, és beléptünk egy irodába, amelynek az ajtaján ez állt: *Elnök.* Az öreg Elihu irodája volt. Nem ült benne senki.

Intettem Alburynek, hogy üljön le, és magamnak is kerítettem egy széket. A főpénztáros szemközt velünk, az íróasztalnak támaszkodva izgett-mozgott.

– Nos, uram, megmagyarázná végre, mi ez? – kérdezte.

– Máris kezdem – feleltem, és a fiatalemberhez fordultam. – Maga a szeretője volt Dinah-nak, aki kiadta az útját. Maga az egyetlen bizalmas ismerőse, aki idejében értesült a hitelesített csekkről, tehát telefonálhatott Mrs. Willssonnak és Thalernak. Willssont egy 32-essel lőtték le. A bankok ezt a kalibert kedvelik. Lehetséges, hogy az a pisztoly, amelyet maga használt, nem a banké volt, de azt hiszem, az volt. Talán még vissza sem tette a helyére. Akkor pedig egynek feltétlenül hiányoznia kell. Mindenesetre megkérek majd egy fegyverszakértőt, hogy vizsgálja meg mikroszkóppal és mikrométerrel a golyókat, amelyek megölték Willssont meg azokat, amelyeket a bank pisztolyaiból lőnek ki.

A fiatalember nyugodtan nézett rám, és nem szólt semmit. Már visszanyerte önuralmát. Nem hatott, amit mondtam. Kénytelen voltam komiszabb lenni.

– Maga bolondult a leányért. Nekem bevallotta, "hogy csak a lány akadályozta meg abban, hogy...

– Ne... Könyörgök, ne – zihálta. Megint vérvörös lett a képe.

Gúnyosan néztem rá, amíg le nem sütötte a szemét. Aztán folytattam:

– Túl sokat árult el, fiam. Mindenáron azt akarta, hogy nyitott könyvként álljon előttem az élete. A magafajta műkedvelő bűnözők mind ilyenek. Mindig túlzásba viszik a nyíltságot és az őszinteséget.

A kezeit nézte. Kilőttem a nagyágyút.

– Maga tudja jól, hogy Willssont maga ölte meg. Azt is tudja, hogy a bank pisztolyát használta-e, és hogy visszatette-e a helyére. Ha igen, máris sarokba van szorítva, nincs kiút. A fegyverszakértők gondoskodni fognak róla. hogy ne legyen... Ha nem azt használta, vagy nem tette vissza, akkor is sarokba szorítom valahogyan. De mindenképpen. Nem nekem kell magyaráznom magának, hogy van-e esélye vagy nincs. Magától is tudja.

Noonan a gyilkosságot Thaler, a Suttogó nyakába akarja varrni. Rábizonyítani nem tudja, de a gyanú is elég ahhoz, hogy a rendőrfőnök tisztán álljon, ha esetleg kinyírják Thalert, mert ellenszegült a letartóztatásnak. Márpedig a rendőrfőnök minden vágya az, hogy kinyírja Thalert. Thaler egész éjszaka állta a rendőrség ostromát a házában, a King Streeten, s talán még most is állja, ha ugyan nem sikerült már bevenniük a házat. Egy biztos: ha csak egyetlen zsaru hozzáfér, Thalernak vége.

Ha gondolja, hogy van esélye tisztázni magát, és azt akarja, hogy másvalaki fizessen maga helyett, a maga dolga. De ha tudja, hogy nincs – márpedig ha a pisztoly megkerül, akkor nincs –, az isten szerelmére, adjon esélyt Thalernak, és tisztázza őt.

– Rendben van. – Albury hangja olyan volt, mint egy öregemberé. Felemelte a fejét, Drittonra nézett, és megismételte: – Rendben van. – Aztán elnémult.

– Hol a pisztoly? – kérdeztem.

– Harper bokszában – felelte a fiatalember.

Morcos pillantást vetettem a főpénztárosra, és megkérdeztem:

– Megkeresné?

Úgy ment ki, mint aki örül, hogy kimehet.

– Nem akartam megölni – mondta a fiatalember. – Nem hiszem, hogy az lett volna a szándékom.

Bátorítóan bólintottam, és igyekeztem őszintén együttérző arcot vágni.

– Nem hiszem, hogy meg akartam volna ölni – ismételte meg –, de azért magammal vittem a fegyvert. Igaza van, amikor azt mondja, hogy bolondultam Dinah-ért. Annak idején valóban bolondultam érte. Aztán voltak napok, amikor rosszabb volt, voltak, amikor jobb. Aznap, amikor Willsson bejött a csekkel, éppen rossz napom volt. Csak arra tudtam gondolni, hogy azért veszítettem el Dinah-t, mert elfogyott a pénzem, ő meg ötezer dollárt ajándékoz neki! A csekk volt az oka mindennek. Meg tudja érteni? Azzal tisztában voltam, hogy Dinah meg Thaler közt... hiszen tudja. Ha rájövök, hogy Willsson és Dinah közt is van valami, de nem látom a csekket, nem csináltam volna semmit. Biztos, hogy nem. De látni a csekket, és tudni, hogy azért veszítettem el a lányt, mert elfogyott a pénzem!

Este lesben álltam Dinah házánál, és láttam, amikor Willsson bement. Féltem magamtól, hogy valami ostobaságot csinálok, mert éppen rossz napom volt, és a zsebemben volt a fegyver. Becsületszavamra nem akartam semmit se csinálni. De féltem... Csak a csekkre tudtam gondolni, meg arra, hogy miért vesztettem el a lányt. Tudtam, hogy Willsson felesége féltékeny. Mindenki tudta. Gondoltam, hogy ha felhívom, és megmondom neki... nem tudom pontosan, mit gondoltam, de bementem egy üzletbe a sarkon, és telefonáltam neki. Aztán telefonáltam Thalernak is. Azt akartam, hogy mind a ketten ott legyenek. Ha tudtam volna még másról is, akinek köze van Dinah-hoz vagy Willssonhoz, annak is telefonáltam volna.

Aztán visszamentem, és tovább lestem Dinah házát. Megérkezett Mrs. Willsson, aztán Thaler is, és mind a ketten ott maradtak, és figyelték a házat. Örültem, hogy ott vannak. Így már nem féltem annyira, hogy esetleg valami ostobaságot követek el. Egy idő múlva Willsson kijött, és elindult az utcán. Mrs. Willsson kocsijára pillantottam, aztán a kapualjra, ahol Thaler rejtőzött. Egyikük sem csinált semmit, és Willsson egyre távolodott. Akkor jöttem rá, miért akartam, hogy ott legyenek. Reméltem, hogy majd ők csinálnak valamit... és nem nekem kell cselekednem. De nem csináltak semmit, és Willsson egyre jobban távolodott. Ha valamelyikük odament volna hozzá, és mondott volna neki valamit, vagy csak utánament volna, nem csináltam volna semmit.

De nem történt semmi. Arra emlékszem, hogy előhúztam a zsebemből a pisztolyt. Minden elhomályosult a szemem előtt, mintha sírnék. Lehet, hogy sírtam is. Arra nem emlékszem, hogy lőttem... Azaz, nem emlékszem rá, hogy előre megfontolt szándékkal céloztam és húztam volna meg a ravaszt... csak a lövések hangjára emlékszem, meg arra, hogy tudatában voltam, hogy a dörrenéseket a kezemben tartott pisztoly okozta. Nem emlékszem rá, mi történt Willssonnal, hogy elvágódott-e, vagy sem, mielőtt sarkon fordultam, és szaladni kezdtem a mellékutcában. Amikor hazaértem, megtisztítottam és újra

töltöttem a pisztolyt, és másnap reggel visszatettem a fizetőpénztáros bokszába.

*

Miközben a Városháza felé tartottam a fiatalemberrel és a gyilkos fegyverrel, elnézést kértem az otromba trükkért, amelyet az elején alkalmaztam, hogy vallomásra bírjam.

– Kénytelen voltam felidegesíteni, és ez volt rá a legjobb módszer – magyaráztam. – Abból, ahogyan tegnap a lányról beszélt, tudtam, hogy túlságosan jó színész, egyenes támadással nem könnyű megtörni.

Összerezzent, és halkan így felelt:

– Az azért nem volt egészen színészkedés. Amikor bajba kerültem, és tudtam, hogy akasztófa fenyeget, a lány már nem volt... illetve, már nem éreztem olyan fontosnak a számomra. Nem tudtam... és még most sem tudom... teljesen megérteni, hogy... miért tettem, amit tettem. Érti, mit akarok mondani? És ez valahogy olyan ocsmány színben tüntet fel engem is... meg az egész históriát. Elejétől végéig.

Erre csak valami semmitmondó közhellyel tudtam felelni.

– Hát igen, így szokott ez lenni.

A rendőrfőnök irodájában egy Biddle nevű, vörös képű rendőrtiszt ült, aki részt vett az éjszakai rohamcsapatban. Szürke szemét kíváncsian meresztette rám, de egy szót sem kérdezett a King Streeten történtekről.

Biddle áthívott az ügyészségről egy Dart nevű fiatal ügyvédet. Albury éppen a sztoriját ismételte meg Biddle, Dart meg egy gyorsíró előtt, amikor megérkezett a rendőrfőnök. Úgy nézett ki, mintha akkor kelt volna ki az ágyból.

– Nahát, igazán örülök, hogy látom – mondta, miközben lelkesen megrázta a kezemet, és hátba veregetett. – Atyaisten, szép kis pácba került az éjszaka! A mocskos patkányok! Szentül meg voltam győződve róla, hogy kinyírták, amíg be nem törtük az ajtót, és üresen nem találtuk a házat. Mesélje már el, hogyan sikerült kijutniuk onnan azoknak a banditáknak!

– A maga két embere engedte ki őket a hátsó ajtón, aztán a mögötte levő házon keresztül kivitte az utcára, és beültette őket egy rendőrségi kocsiba. Engem is magukkal vittek, hogy ne tudjam figyelmeztetni magát.

– Az én embereim? – kérdezte, minden különösebb meglepődés nélkül. – Ejha! Hogy néztek ki?

Leírtam neki őket.

– Shore és Riordan – mondta. – Tudhattam volna. És ez meg mi? – bökött kövér képével Albury felé.

Röviden elmondtam neki, miközben a fiatalember tovább diktálta a vallomását.

A rendőrfőnök kuncogni kezdett.

– Ejnye, ejnye, igazságtalan voltam Suttogóval. Meg kell keresnem, hogy tisztázzam vele a félreértést. Szóval, maga leplezte le a fiatalembert? Hát ez igazán remek. Gratulálok és köszönöm. – Újból megrázta a kezem. – Ugye, még nem hagyja el a városunkat?

– Még nem.

– Nagyszerű – biztosított.

Elindultam, hogy végre megreggelizzem, s egyben meg is ebédeljek. Aztán beültem egy borbélyhoz, megborotválkoztam és hajat vágattam, táviratoztam az ügynökségnek, hogy küldjék utánam Personville-be Dick Foleyt és Mickey Linehant, felugrottam a szobámba, átöltöztem, és elindultam a megbízómhoz.

Az öreg Elihu takarókba burkolva üldögélt egy karosszékben a napsütötte ablak mellett. Kövér mancsával megszorította a kezem, és megköszönte, hogy elfogtam a fia gyilkosát.

Aránylag udvariasan válaszoltam neki. Nem kérdeztem meg, hogy honnan értesült máris a dologról.

– A csekket, amit az éjszaka kapott tőlem – mondta –, tekintse fizetségnek azért, amit tett.

– Fizetségnek a fia csekkje is több mint elég.

– Akkor az én csekkemet tekintse jutalomnak.

– A Continental szabályzata nem engedi meg, hogy hálapénzt vagy jutalmat fogadjunk el – válaszoltam.

Kezdett elvörösödni.

– De hát a fenébe is...

– Elfelejtette, hogy a maga csekkjét a personville-i bűnözés és korrupció ügyében folytatandó nyomozás költségeinek a fedezésére adta? – kérdeztem.

– Ostobaság! – horkant fel. – Elragadtattuk magunkat az éjszaka. Nem érvényes az egész!

– Számomra igen. Káromkodott egy sort.

– Az a pénz az én pénzem, nem fogja szamárságokra pazarolni! Ha nem akarja elfogadni azért, amit tett, adja vissza.

– Ne ordítozzon velem – válaszoltam. – Nem adok vissza semmit, hanem alaposan kitakarítom a városát. Ebben egyeztünk meg, tehát ezt fogja tőlem kapni. Persze, most már tudja, hogy a fiát nem a cimborái ölték meg, hanem a fiatal Albury. A cimborái meg tudják, hogy Thaler nem állt össze magával, hogy segítsen kijátszani őket. Most. hogy a fia halott, nyugodtan megígérhette nekik, hogy az újságjai nem fogják többet bolygatni a piszkos ügyeiket. Újból a legnagyobb szeretet és békesség uralkodhatik az egész vonalon.

Mondtam magának, hogy valami ilyesmire számítok. Ezért akartam sarokba szorítani, és sikerült. A csekk hitelesítve van, nem tilthatja le a kifizetését. A felhatalmazó levél valószínűleg nem ér annyit, mint egy szerződés, de hogy ezt bebizonyítsa, a bírósághoz kell fordulnia. Ha ilyen és ekkora nyilvánosságot akar, csak rajta. Gondom lesz rá, hogy része legyen benne.

A maga kövér rendőrfőnöke az éj szaka megpróbált eltétetni láb alól. Az ilyesmit nagyon nem szeretem, és vagyok olyan rosszindulatú, hogy igyekezzem visszaadni neki a kölcsönt. Most rajtam a sor, hogy egy kicsit elszórakozzam. Tízezer dollárja van hozzá a zsebemben. Arra fogom felhasználni, hogy könyörtelenül kitakarítsam Poisonville-t. Rajta leszek, hogy a jelentéseimet lehetőleg rendszeresen megkapja. Remélem, öröme telik majd bennük.

Azzal otthagytam. Szitkok özönét zúdította utánam.

8.

Tipp egy bokszmérkőzésre

A délután legnagyobb részét azzal töltöttem, hogy megírtam háromnapi jelentésemet a Donald Willsson-ügyről. Aztán vacsoráig csak üldögéltem, egyik – Fatimát a másik után szívtam, és az Elihu Willsson-ügyön gondolkoztam.

Lementem a szálloda éttermébe, és éppen egy gombával töltött ramsztek mellett döntöttem, amikor meghallottam, hogy egy boy a nevem kiabálja.

A fiú az előcsarnokba vezetett, az egyik telefonfülkéhez. Dinah Brand lusta hangja hallatszott a kagylóból:

– Max találkozni szeretne magával. Be tudna ugrani még ma este?

– Magához?

– Igen.

Megígértem, hogy beugróm, és visszatértem az étterembe a vacsorámhoz. Amikor befejeztem, felmentem a szobámba. Az utcára néző negyedik emeleti szoba volt. Kinyitottam az ajtót, beléptem, és felkattintottam a villanyt.

Egy golyó csapódott a kobakom mellett az ajtófélfába.

Aztán újabb golyók fúródtak az ajtóba, ajtófélfába és a falba, de addigra már biztonságban voltam az egyik sarokban, amely nem esett az ablak vonalába.

Tudtam, hogy szemközt, az utca másik oldalán egy háromemeletes irodaépület áll, amelynek a teteje valamivel magasabban van az ablakom szintjénél. Az a tető nyilván sötét, nálam meg ég a villany. Ilyen körülmények között semmi értelme sem volt megpróbálnom kikukucskálni.

Körülnéztem, mivel tudnám megdobni a villanykörtét. Találtam egy propagandabibliát, és hozzávágtam. A villanykörte szétpukkant, a szoba sötétségbe merült.

A lövöldözés abbamaradt.

Az ablakhoz kúsztam, feltérdeltem, és félszemmel kilestem az alsó sarkából. A túlsó oldalon sötét volt a tető és túl magas is, nem láthattam át a pereme fölött. Tízpercnyi félszemmel való leskelődéssel csak azt értem el, hogy görcs állt a nyakamba.

A telefonhoz léptem, és megkértem a telefonoskisasszonyt, hogy küldje fel a szállodai detektívet.

Jól megtermett, fehér bajszú férfiú volt, gömbölyű feje kicsi, akár egy gyereké. Túl kicsi kalapját a tarkójára kellett tolnia, hogy látni lehessen a homlokát. Keevernek hívták. Éktelen izgalomba jött a lövöldözés miatt.

Aztán beállított a szálloda igazgatója is, egy pocakos férfiú, aki gondosan uralkodott az arcán, hangján és modorán, ő egyáltalán nem jött izgalomba. A hallatlan-de-persze-igazában-nem-komoly esetet úgy fogta fel, mintha csak egy utcai mutatványosnak romlott volna el a szerkentyűje előadás közben.

Megkockáztattuk, hogy villanyt gyújtunk, kerítettünk egy új körtét, aztán megszámoltuk a golyó ütötte lyukakat. Összesen tíz volt.

Rendőrök jöttek, mentek és jöttek újra vissza, hogy jelentsék: nem sikerült semmit sem találniuk, ami nyomra vezethetne. Aztán telefonált Noonan. Először a rendőrosztag parancsnokával beszélt, aztán velem.

– Ebben a percben értesültem a lövöldözésről – mondta. – Mit gondol, ki pályázik annyira a bőrére?

– Sejtelmem sincs róla – hazudtam.

– Nem sebesült meg?

– Nem.

– Hát akkor nagyszerű – jelentette ki szívélyesen. – És legyen nyugodt, elkapjuk a pasast, akárki volt, erre mérget vehet. Akarja, hogy otthagyjam egy-két emberemet? Hátha történik még valami.

– Köszönöm, nem kell.

– Igazán otthagyhatom őket, ha akarja – erősködött.

– Köszönöm, de nem.

Megígértette velem, hogy az első adandó alkalommal beugróm hozzá, közölte, hogy a personville-i rendőrség a rendelkezésemre áll, kijelentette, hogy ha valami bajom esne, egész életére vigasztalhatatlan lenne, aztán végre letette a kagylót.

A rendőrök elmentek. Én meg átköltöztem a cókmókommal egy másik szobába, ahová nem hatolhattak be olyan könnyen a golyók. Aztán átöltöztem, és elindultam a Hurricane Streetre, ahol várt a suttogó gengszter.

*

Dinah Brand nyitott ajtót. Húsos, érzéki szája ezen az estén egyenletesen volt kirúzsozva, de barna haja ezúttal is kócos volt, s a választéka se egyenes. Narancssárga selyemruhája elején pecsétek éktelenkedtek.

– Szóval, még él – fogadott. – Bizonyára halhatatlan. Jöjjön beljebb.

Bementünk a zsúfolt nappaliba. Dan Rolff és Max Thaler az asztalnál kártyázott. Rolff egy biccentéssel üdvözölt. Thaler meg felállt, és megszorította a kezem.

– Hallom, hadat üzent Poisonville-nek – szólalt meg rekedtesen suttogó hangján.

– Nem én akartam. Van egy ügyfelem, az akarja kiszellőztetni a várost.

– Csak *akarta* – igazított ki, mikor leültünk. – Miért nem ejti a dolgot?

Egész kis szónoklattal válaszoltam.

– Dehogy ejtem. Sehogy se tetszik a fogadtatás, amelyben Poisonville részesített. Felhasználom az alkalmat, és visszaadom a kölcsönt. Ha jól értem, maguk ismét együtt vannak, szép testvéri szövetségben, fátylat borítottak a múltra, és szeretnék, ha békén hagynák magukat. Volt idő, amikor én is szerettem volna, ha békén hagynak. Ha békén hagytak volna, lehet hogy most éppen hazafelé utaznék San Franciscóba. De nem hagytak békén. Főleg az a hájas Noonan nem hagyott. Két nap alatt kétszer is megpróbált eltenni láb alól. Ebből elegem van. Most rajtam a sor, hogy én intézzem el őt. És pontosan ezt fogom cselekedni. Poisonville megérett az aratásra. Ez kedvemre való munka, és el is fogom végezni.

– Ha életben marad addig – jegyezte meg a gengszter.

– Csakugyan – helyeseltem. – Éppen ma reggel olvastam az újságban, hogy valaki képviselőfánkot evett az ágyban, és megfulladt.

– Viccnek lehet hogy jó vicc – mondta Dinah Brand, nagy testével elterpeszkedve az egyik fotelban –, de ilyesmi nem volt a ma reggeli újságban.

Cigarettára gyújtott, és a gyufát a dívány alá dobta. A tébécés összeszedte és céltalanul kevergetni kezdte a kártyákat.

Thaler bosszús pillantást vetett rám.

– Willsson nem bánja, tartsa meg magának a tíz rongyot. De cserébe ejtse a dolgot.

– Nem vagyok olyan hangulatban. A gyilkossági kísérletektől kiborulok.

– Mindenáron koporsóba akar kerülni? Mert csak ezt éri el vele. Nézze, én jót akarok magának. Megakadályozta, hogy Noonan kinyírjon. Ezért mondom: felejtse el az egészet, és menjen vissza Friscóba.

– Én is jót akarok magának – válaszoltam. – Ezért mondom: szakítson velük. Egyszer már átejtették. Máskor is átejthetik. Mindenesetre hajlamosak az ilyesmire. Meneküljön Poisonville-ből, amíg lehet.

– Remekül megvagyok itt – mondta. – És tudok vigyázni magamra.

– Elképzelhető. De tudja jól, hogy ez az aranyélet nem tarthat a végtelenségig. Vége a szép időknek. Itt az ideje, hogy felszedje a horgonyt.

Tagadólag rázta meg napbarnított kis fejét.

– Elhiszem, hogy érti a dolgát, de nem hiszem, hogy annyira értené, hogy fel tudja törni ezt a diót. Ahhoz túlságosan kemény. Ha gondolnám, hogy képes feltörni, maga mellé állnék. Hiszen tudja, hogy vagyok Noonannel. De nem fog sikerülni. Ejtse el a tervet.

– Nem. Elihu tízezer dollárjának utolsó centjéig kitartok.

– Nem megmondtam, hogy átkozottul makacs? Nem hallgat a józan érvekre – szólt közbe ásítva Dinah Brand. – Nincs valami innivaló ebben a kuplerájban, Dan?

A tébécés felállt az asztaltól, és kiment a szobából.

Thaler megvonta a vállát.

– Ahogy gondolja. Maga tudja, mit csinál. Elmegy holnap este a bokszmeccsre?

Azt feleltem neki, hogy már gondoltam rá. Dan Rolff bejött a ginnel meg a hozzávalókkal. Mind a négyen megittunk egy-két pohárral, és elbeszélgettünk a mérkőzések várható eredményeiről. A Poisonville-nek szóló hadüzenetről több szó nem esett. Úgy vettem észre, a kis gengszter mossa ugyan a kezét, akármi történik velem, de azt sem akarja, hogy még jobban belelovaljon a dologba. Még egy komolynak látszó tippet is adott a másnapi bokszmeccsek egyikére. Kijelentette, hogy a legfontosabb mérkőzésre bármekkora összeggel fogadhatok, ha nem felejtem el, amit mond: valószínű, hogy Kid Cooper a hatodik menetben kiütéssel győz Ike Bush ellen. Láthatólag tudta, mit beszél, és a másik kettő se lepődött meg a dolgon.

Pár perccel tizenegy után jöttem el, és minden baj nélkül értem vissza a szállodámba.

9.

Egy fekete kés

Másnap reggel arra ébredtem, hogy támadt egy ötletem: Personville-nek csak kábé negyvenezer lakosa van. tehát nem lehet nehéz elhíresztelni valamit a városban. Tíz órakor már hírészteltem is, amit akartam.

Jártam biliárdtermekben, trafikokban, zugkocsmákban, üdítő italokat árusító helyeken, megálltam utcasarkokon, vagyis mindenütt, ahol egy-két ember összejött. Módszerem nagyjából a következő volt:

– Kaphatnék egy kis tüzet?... Köszönöm... Ott lesz ma este a bokszmeccsen?... Úgy hallom, Ike Busht kiütik a hatodik menetben... Biztos, hogy igaz. Suttogó mondta... Hát igen, bunda mindig van...

Az emberek szeretnek bennfentesek lenni, márpedig Personville-ben mindenki bennfentesnek számított, aki Suttogótól tudott valamit, így aztán a hír gyorsan terjedt. A legtöbben, akiknek elmondtam, majdnem ugyanolyan buzgón igyekeztek továbbadni, mint jómagam, csak hogy megmutassák: ők is bennfentesek.

Amikor körutamat elkezdtem, még hét a négyhez arányban Ike Bush volt az esélyes, sőt – igaz, hogy csak kettő a háromhoz arányban –, arra is fogadtak, hogy kiütéssel fog győzni. Két órakor a legtöbb fogadóirodában már egyenlőnek tartották az esélyeket, fél négyre pedig Kid Cooper lett a favorit, kettő az egyhez arányban.

Utolsó állomásom egy söröző volt, ahol a pultnál egy pincérrel és két vendéggel közöltem a hírt, miközben elfogyasztottam egy meleg húsos szendvicset.

Amikor a sörözőből kijöttem, egy ember várt rám az ajtó előtt. Ó-lába volt, és hosszú, hegyes álla, akár egy disznónak. Biccentéssel üdvözölt, és mellém szegődött. Egy fogpiszkálót rágcsált, és sunyin pislogott az arcomba. Mikor az első sarokra értünk, megszólalt:

– Biztosan tudom, hogy nem igaz.

– Micsoda? – kérdeztem.

– Hogy Ike Busht kiütik. Biztosan tudom, hogy nem igaz.

– Akkor ne féltse a pénzét, ha fogadott. De a bennfentesek kettő az egyhez arányban Cooperre fogadnak. Pedig nem is olyan jó, hacsak Bush nem hagyja magát legyőzni.

A disznóállú kiköpte az összerágott fogpiszkálót, és rám vicsorgott, hogy kilátszottak sárga fogai:

– Tőle magától hallottam az este, hogy Cooper neki nem ellenfél. Márpedig ő nem mondana ilyet, ha nem igaz. Nekem különösen nem.

– A barátja?

– Nem éppen, de tudja, hogy én... Hé! Mondja csak! Tényleg Suttogótól hallotta? Nem viccel?

– Nem viccelek.

Dühösen káromkodott egyet. – És én az utolsó harmincöt dolcsimat erre a patkányra tettem fel! Mert hittem neki! Én, aki visszavitethettem volna őt... – Elhallgatott, és a járdát kezdte nézni.

– Hová?

– Sehová – felelte. – Nem érdekes.

– Ha tud valamit róla – mondtam –, talán elbeszélgethetnénk egy kicsit. Magam se bánnám, ha Bush győzne. Ha valami használható értesülése van róla, miért ne válthatnánk egy-két szót vele?

Rám nézett, aztán megint a járdára, előkotort a mellénye zsebéből egy másik fogpiszkálót, a szájába dugta, és a foga közül megkérdezte:

– Kicsoda maga?

Mondtam neki egy nevet, olyasmit, hogy Hunter, Hunt vagy Huntington, aztán megkérdeztem, mi az ő neve. Azt felelte, hogy MacSwain, Bob MacSwain, akárkitől megkérdezhetem a városban, mindenki tudja, hogy így hívják.

Mondtam neki, hogy anélkül is elhiszem.

– Mit szólna hozzá, ha egy kicsit megdolgoznánk Busht?

Kis, kemény fények villantak és aludtak ki a szemében.

– Nem. – Nyelt egyet. – Nem olyan ember vagyok. Én soha...

– Soha nem csinált semmit, hanem hagyta, hogy mások átejtsék, ugye? Magának nem kell semmit se tennie Bush ellen, MacSwain. Mondja meg, miről van szó, és én vállalom a dolgot... ha érdemes.

Spekulált rajta egy darabig, megnyalta a száját, kiejtette belőle a fogpiszkálót. A kabátja elejére ragadt.

– Nem árulja el, hogy nekem is részem van benne? – kérdezte. – Idevalósi vagyok, és ha kitudódik, nem lesz maradásom. És nem fogja őt feljelenteni? Csak arra fogja felhasználni, amit mondok, hogy rábírja Busht, hogy komolyan verekedjen?

– Csakis.

Izgatottan megragadta a kezem.

– Becsületszavára?

– Becsületszavamra.

– Bush igazi neve Al Kennedy. Két évvel ezelőtt, Philadelphiában benne volt a Keystone Trust ellen elkövetett rablótámadásban, amikor Scissors

Haggerty bandája kinyírt két kézbesítőt. Nem Al lőtt, de benne volt az akcióban. Akkor még Philadelphiában versenyzett. A többieket elkapták, de neki sikerült olajra lépnie. Ezért bujkál itt álnéven, és ezért nem engedi, hogy betegyék a fényképét az újságokba, vagy rátegyék a plakátokra. Ezért hagyja megverni magát, pedig felér a legjobbakkal. Érti? Ez az Ike Bush nem más, mint Al Kennedy, akit philadelphiai zsaruk köröznek a Keystone-ügy miatt. Érti? Benne volt a...

– Értem, értem – állítottam meg a körhintát. – Az első feladatunk az, hogy beszéljünk vele. Hol lehetne?

– A Maxwellben lakik, az Union Streeten. Most valószínűleg otthon van, hogy pihent legyen a mérkőzésre.

– Mi a fenének legyen pihent? Nem tudja, hogy verekedni fog. De azért megpróbálkozhatunk a Maxwell-lel.

– Megpróbálkozhatunk, megpróbálkozhatunk! Miért beszél többes számban? Azt mondta, hogy... a becsületszavát adta, hogy nem árul el!

– Tényleg – mondtam. – Most jut eszembe. Hogy néz ki a fiú?

– Fekete hajú. elég karcsú, az egyik füle, mint a karfiol, a szemöldöke összenőtt. Nem tudom, mit fog szólni a dologhoz.

– Azt csak bízza rám. Hol találom meg utána?

– Murrynál fogom várni. Vigyázzon, nehogy eláruljon! Megígérte!

*

A Maxwell egyike volt az Union Streeten sorakozó tucatnyi szállodának, amelyeknek keskeny kapui két üzlet közt nyílnak, és roskatag lépcsőn lehet feljutni az emeleti irodákba, A Maxwell irodája csak egy nagyobb beugró volt a hallban, benne kulcs- és levélrekesz egy fapult mögött, amelyre ugyancsak ráférte volna a festés. A pulton egy rézcsengő meg egy mocskos nyilvántartókönyv hevert. A pult mögött nem volt senki.

Nyolc oldalt kellett visszalapoznom, mire megtaláltam a könyvben a bejegyzést: *Ike Bush, Salt Lake City, 214.* A 214-es számú rekesz üres volt. Felmásztam még egy emeletet, és bekopogtam, a 214-es számú ajtón. Nem kaptam választ. Megpróbálkoztam még kétszer-háromszor, aztán visszafordultam a lépcső felé.

Valaki éppen jött fölfelé. Megálltam a lépcső tetején, és vártam, hogy vethessek az illetőre egy pillantást. Olyan homályos volt a lépcsőház, hogy alig lehetett látni.

Karcsú, izmos fiatalember volt, khaki ingben, kék öltönyben, szürke sapkával a fején. Fekete szemöldökei egyenes vonalat alkottak a szeme fölött.

– Hello! – köszöntem rá. Biccentett, de nem állt meg, és nem is szólt semmit.

– Győz ma este? – kérdeztem.

– Remélem – felelte kurtán, ahogy elhaladt mellettem.

Hagytam, tegyen még vagy négy lépést a szobája felé, csak akkor folytattam:

– Én is. Nem szeretném visszaküldeni Philadelphiába, Al.

Lépett még egyet, aztán nagyon lassan visszafordult, félvállát a falnak vetette, rám emelte fénytelen tekintetét, és felmordult:

– Mi-i-i?

– Ha egy ilyen balfácánnal, mint Kid Cooper, kiütteti magát a hatodik vagy akármelyik menetben, mérges leszek – mondtam. – Ne tegye, Al. Maga nem akar visszamenni Philadelphiába.

A fiatalember a vállába húzta a nyakát, és elindult felém. Amikor karnyújtásnyira ért, megállt, és kicsit előreejtette a bal vállát. Kezei lazán lógtak az oldala mellett. Nekem mindkét kezem a felöltőm zsebében volt.

– Mi-i-i? – kérdezte ismét.

Mire én:

– Jól jegyezze meg: ha Ike Bush nem győz ma este, Ál Kennedy holnap keletre utazik.

Néhány centivel felhúzta a vállát. Én meg megmozdítottam a pisztolyomat a zsebemben. Éppen csak.

– Honnan veszi, hogy nem fogok győzni? – morogta.

– Csak úgy hallottam. Számomra nem sokat jelent a dolog, legfeljebb egy kis utazást Philadelphiába.

– Be kellene vernem a pofáját, kövér disznó.

– Akkor most tegye – tanácsoltam. – Mert ha győz ma este, valószínű, hogy nem találkozunk többé. Ha veszít, akkor találkozunk, de a maga kezén bilincs lesz.

*

MacSwaint Murrynál, a Broadway egyik biliárdtermében találtam meg.

– Na, sikerült beszélnie vele? – kérdezte.

– Igen. El van intézve. Ha nem lép olajra, nem figyelmezteti a cimboráit, nem fütyül rám, vagy...

MacSwain nagyon ideges lett.

– Jó lesz, ha vigyáz magára – figyelmeztetett. – Előfordulhat, hogy megpróbálják eltenni láb alól. Ike... Bocsánat, találkozóm van valakivel a sarkon. – Azzal ott hagyott.

*

Poisonville-ben a bokszmérkőzéseket a város szélén, egy hatalmas deszkaépületben rendezték, amelyben valamikor játékkaszinó és egyéb szórakozóhelyek működtek. Mire fél kilenckor odaértem, már a város majdnem valamennyi lakója ott szorongott sűrű sorokban a földszinti, felhajtható székeken, s a két roskatag erkély padjain még sűrűbben.

Füst. Büdösség. Hőség. Lárma.

Az én jegyem a harmadik sorba szólt, a szorító mellett. Miközben befészkeltem magam a helyemre, egy közeli szélső ülésen felfedeztem Dan Rolffot. Ott ült mellette Dinah Brand is. A lány végre megfésülködött, és kisütötte a haját. A drága, szürke szőrmebundában úgy nézett ki, mint egy pénzes nő.

– Fogadott Cooperre? – kérdezte, miután üdvözöltük egymást.

– Nem. Maga nagy összeggel fogadott rá?

– Nem akkorával, mint eredetileg akartam. Azt hittük, több pénzt lehet majd nyerni rajta, de lehet a fenét.

– Úgy látszik, a városban mindenki tudja, hogy Busht ki fogják ütni – mondtam.

– Néhány perccel ezelőtt a saját szememmel láttam, hogy egy pasas száz dollárral fogadta meg Coopert, négy az egyhez. – Áthajoltam Rolff mögött, és orromat a szőrmegallérba dugva, a lány fülébe súgtam. – Pedig a kiütésről szó sincs. Jobban teszi, ha Bushra fogad, amíg nem késő.

Nagy, véraláfutásos szemei kitágultak és elsötétültek az aggodalomtól, kíváncsiságtól, kapzsiságtól és gyanakvástól.

– Komolyan mondja? – kérdezte rekedten.

– Komolyan.

Harapdálni kezdte rúzsos ajkát, és összeráncolta a szemöldökét.

– Honnan veszi?

Nem mondtam meg neki. Újból harapdálni kezdte az ajkát.

– Max tudja? – kérdezte.

– Őt nem láttam. Itt van?

– Bizonyára – felelte szórakozottan, és elrévedt a tekintete. Az ajka mozgott, mintha magában számolna.

– Akár hiszi, akár nem, a dolog tuti.

Előrehajolt, élesen a szemembe nézett, összeszorította az állkapcsát, kinyitotta a retiküljét, és kivett belőle egy karvastagságú bankjegyköteget. Egy részét a markába nyomta Rolffnak.

– Nesze, Dan, tedd fel Bushra. Még egy órád van, hogy kispekuláld, milyen arányban.

Rolff fogta a pénzt és elment, hogy teljesítse a megbízatást. Átültem a helyére. A lány a karomra tette a kezét, és figyelmeztetett:

– Isten irgalmazzon magának, ha hiába dobatja ki velem azt a pénzt.

Biztosítottam, hogy ennek még a gondolata is nevetséges.

Megkezdődtek az előmérkőzések. Négymenetes küzdelmek voltak, válogatottan gyenge bokszolok közt. Én állandóan Thalert kerestem a szememmel, de sehol se láttam. A lány izgett-mozgott mellettem, nem nagyon figyelt a küzdelmekre, hanem hol azt firtatta, hogy honnan szereztem az értesülésemet, hol meg a pokol tüzével és kárhozattal fenyegetett, ha kiderül, hogy blöff volt a dolog.

Már a főmérkőzés következett, amikor Rolff visszajött, és átadott a lánynak egy marék tikettet. A lány a szemét méregetve próbálta leolvasni az értéküket, miközben újra átültem a helyemre. Fel se nézett, csak utánam szólt:

– Ha vége lesz, várjon meg odakint.

Miközben visszapréseltem magam a helyemre, bemászott a szorítóba Kid Cooper. Pirospozsgás, szalmasárga hajú, jókötésű fiú volt, horpadt volt a képe, és levendulaszínű nadrágja, széle fölött túl sok volt a hús. Az ellenkező sarokban Ike Bush, *alias* Al Kennedy bújt keresztül a köteleken. Ő sokkal jobb benyomást tett – karcsú volt, arányos testalkatú, szinte kígyószerű –, csak az arca volt sápadt, gondterhelt.

Bemutatták őket a közönségnek, aztán a szorító közepére mentek, és meghallgatták az ilyenkor szokásos instrukciókat. Utána ki-ki visszatért a maga sarkába, levetette a köpenyét, és rugózott néhányat. Aztán megszólalt a gong, és megkezdődött a mérkőzés.

Cooper nehézkes mozgású fickó volt. Lendületes ütései veszélyesek lehettek ugyan, ha ülnek, de csak egy nyomorék nem térhetett volna ki előlük. Bush viszont klasszis volt, lábmunkája remek, bal keze villámgyors, a jobbja is gyors és pontos. Gyilkosság lett volna összeereszteni Coopert a szorítóban a karcsú fiúval, ha az utóbbi akart volna verekedni. De nem akart. Azaz meg sem próbált győzni. Éppen ellenkezőleg: kétségbeesetten igyekezett nem győzni.

Cooper lúdtalpasan kacsázott a szorítóban a lámpáktól a sarokcölöpökig, és nagy lendülettel csapkodott minden irányban. Taktikája csak annyiból állt, hogy ide-oda kaszált a levegőben, s a többit a véletlenre bízta. Bush fürgén mozgott, annyiszor találta el kesztyűivel a pirospozsgás fiút, ahányszor csak akarta, de erőt nem adott az ütéseibe.

Még véget sem ért az első menet, a nézők már pfujoztak. A második menet ugyanilyen siralmas volt. Kezdtem kényelmetlenül érezni magam. Úgy

látszott, hogy Bushra nem nagy hatást gyakorolt rövidke beszélgetésünk. A szemem sarkából láttam, hogy Dinah Brand igyekszik magára vonni a figyelmemet. Dühösnek látszott. Vigyáztam, hogy ne nézzek rá.

A baráti színjáték a harmadik menetben is folytatódott a szorítóban, a közönség ütemes “üsd-már-ki!", “Üsd-már-ki!" “Ve-re-kedj!" kiáltásai közepette. A két bokszoló lassú keringője közben éppen a szorító hozzám legközelebbi sarkába került, amikor a pfujozás abbamaradt egy pillanatra.

Tölcsért csináltam a kezemből, és elordítottam magam:

– Vissza Philadelphiába, Al!

Bush háttal volt felém. Körültáncolta Coopert, nekiszorította a köteleknek, és szembekerült velem.

Ekkor valahol a teremben egy másik hang is elbődült:

– Vissza Philadelphiába, Al!

Valószínűleg MacSwain volt. Egy részeg a szorító közelében felemelte gutaütéses képét, és ő is elüvöltötte ugyanazt, mintha valami jó vicc lett volna. A jelszót mások is átvették, egyszerűen csak azért, mert látták, hogy zavarja Busht.

Szeme, mint a csapdába esett vadé ugrált jobbra-balra az összenőtt, fekete szemöldök alatt.

Cooper, aki csak vaktában ütött, véletlenül állón találta a karcsú fiút.

Ike Bush elterült a bíró lába előtt.

A bíró két másodperc alatt ötöt is számolt, de megszólalt a gong.

Ránéztem Dinah Brandre, és nevettem. Mást nem tehettem. Ö is rám nézett, de nem nevetett. Az arca betegesen sápadt volt, mint Dan Rolffé, csak dühösebb.

Busht a segédei a sarokba vonszolták, és élesztgetni kezdték, de nem nagy igyekezettel. Kinyitotta a szemét, de csak a lábát nézte. Aztán újból megütötték a gongot.

Kid Cooper a nadrágját huzigálva totyogott előre. Bush megvárta, amíg a szorító közepére ér, aztán támadott.

Bush bal-kesztyűje lecsapott, és a szó szoros értelmében eltűnt Cooper hasában. Cooper felnyögött, lépett egyet hátrafelé, és kétrét görnyedt.

Bush egy jobbkezessel szájon vágta, kiegyenesítette, aztán újból lecsapott a ballal. Cooper ismét felnyögött, és megroggyant a térde.

Bush mindkét felől megöklözte a fejét, visszahúzta a jobbját, egy hosszú balegyenessel a megfelelő helyzetbe hozta Cooper fejét, aztán a jobbjával alulról pontosan állon vágta.

A teremben mindenki érzékelte az ütést.

Cooper a padlóra zuhant, visszapattant, aztán elnyúlt. Fél percig tartott, amíg a bíró kiszámolta a tíz másodpercet. De tarthatott volna akár egy fél óráig is. Kid Cooper kikészült.

Amikor a bíró végre befejezte a számolást, felemelte Bush karját. Egyikükön sem látszott, hogy örül.

Ekkor megvillant valami a szemem előtt. Egy ezüstös csík hasított végig ferdén a levegőn az egyik alacsony erkély felől.

Egy nő felsikoltott.

Az ezüstös csík pályája a szorítóban ért véget, valami olyan hangot hallatva, amely egyszerre volt csattanás és puffanás.

Ike Bush kirántotta a karját a bíró kezéből, és rárogyott Kid Cooperre. Egy kés fekete nyele állt ki a tarkójából.

10.

"Bűntények kerestetnek"

Amikor egy fél óra múlva elhagytam az épületet, Dinah Brand egy halványkék kis Marmon kormánykerekénél ült, és Max Thalerrel tárgyalt, aki az úttesten állt.

A lány agresszíven felszegte az állat. Húsos, piros ajkaival indulatosan formálta meg a szavakat, a szája sarkában élesen, megvetően görbültek le a ráncok.

A gengszter is dühösnek látszott. Szép arca egészen sárga volt és kemény, mint a tölgy, s ha beszélt, az ajka vékony, mint a papír.

Meghitt családi perpatvarnak véltem a dolgot. Nem is csatlakoztam volna hozzájuk, ha a lány nem lát meg, és nem szól rám:

– Úristen! Már azt hittem, sose jön! A kocsihoz léptem. Thaler barátságtalan pillantást vetett rám a kocsi teteje fölött.

– Az este azt tanácsoltam, hogy menjen vissza Friscóba. – A suttogása fenyegetőbb volt, mint amikor más ordít. – Most ismét azt tanácsolom.

– Most is köszönöm a tanácsot – feleltem, és beültem a lány mellé.

Mikor a lány begyújtotta a motort, Thaler odaszólt neki:

– Nem ez az első eset, hogy átejtettél. De az utolsó.

A lány elindította a kocsit, és gúnyosan visszaszólt:

– Eredj a fenébe, szerelmem! Sebesen robogtunk a város felé.

– Meghalt Bush? – kérdezte a lány, mikor bekanyarodott a Broadwayre.

– Kétségkívül. Amikor a hátára fordították, elöl kiállt a torkából a kés hegye.

– Okosabb lett volna, ha nem ejti át őket. Együnk valamit. Majdnem ezerszáz dollárral lettem gazdagabb ma este, és ha a barátomnak ez nem tetszik, az ő baja. Maga mennyit nyert?

– Nem fogadtam. Szóval, a maga Max barátjának nem tetszik a dolog?

– Nem fogadott? – kiáltott fel. – Hogy lehet ilyen ostoba? Ki hallott már olyat, hogy valaki nem fogad, mikor ilyen tippje van?

– Nem voltam biztos benne, hogy beválik. Szóval, Maxnak nem tetszik, ahogy a dolgok alakultak?

– De még mennyire nem. Rengeteget veszített. Meg aztán rám is dühös, mert volt annyi eszem, hogy átnyergeljek, és a győzőre fogadjak. – Hirtelen lefékezett egy kínai étterem előtt. – Fene essen a pitiáner kis vakarcsába!

Csillogott a szeme, mert könnyes volt.

Mikor kiszálltunk a kocsiból, megnyomkodta egy zsebkendővel.

– "Úristen, milyen éhes vagyok! – És maga után vonszolt a járdán. – Remélem, rendel nekem egy tonna *chow-mein*-t.

Ha egy tonnát nem is evett meg, az eléje rakott, púpozott tányér kínai pörköltön kívül az én adagomnak is megette a felét. Aztán megint beültünk a Marmonba, és a lakására hajtottunk.

Dan Rolffot már otthon találtuk, az ebédlőben. Egy vizespohár meg egy címke nélküli barna üveg állt előtte az asztalon. Szemét az üvegre szegezve, mereven ült a székén. A szoba csak úgy bűzlött a laudanumtól.

Dinah Brand kibújt a szőrmebundából, és úgy dobta rá egy székre, hogy félig lecsúszott a padlóra. Aztán csettintett egyet az ujjával a tébécésnek, és türelmetlenül megkérdezte:

– Felvetted a pénzt?

Rolff anélkül, hogy levette volna a szemét az üvegről, benyúlt a zakója belső zsebébe, elővett egy köteg papírpénzt, és az asztalra dobta. A lány felmarkolta, kétszer is megszámolta a bankjegyeket, csettintett egyet a nyelvével, és begyömöszölte a pénzt a retiküljébe.

Kiment a konyhába, és nekiállt jeget törni. Leültem, és cigarettára gyújtottam. Rolff az üvegét bámulta. Úgy vettem észre, ezúttal sincs sok mondanivalónk egymásnak. Aztán a lány megjelent a ginnel, citromlével, szódavízzel meg jéggel.

Ittunk egy pohárral, aztán odaszólt Rolffnak:

– Max fenemód dühös. Megtudta, hogy az utolsó percben szaladtál el Bushra fogadni, és azt hiszi a kis majom, hogy átejtettem. Hát mit csinálhattam volna? Csak azt csináltam, amit a helyemben minden épeszű ember csinált volna: még idejében a győztesre fogadtam. Olyan ártatlan vagyok a dologban, mint a ma született csecsemő. Hát nem? – fordult felém.

– Dehogynem.

– Na ugye. Maxnak az a baja, hogy fél. Fél a többiektől, hogy azt fogják hinni, ő is benne volt a dologban, és Dan az ő dohányát is megmentette, mint az enyémet. Hát peche van. De felőlem akár falra mászhat a nyavalyás kis vakarcs. Nem iszunk még egyet?

És még egy pohárral töltött mindkettőnknek. Rolff még az első pohárhoz se nyúlt *hozzá.* Nem nézett fel a barna üvegről, csak megjegyezte:

– Igazán nem várhatod tőle, hogy ugrándozzon a gyönyörűségtől.

A lány összeráncolta a homlokát, és élesen válaszolt:

– Az én dolgom, hogy mit várok tőle. Neki pedig nincs joga úgy beszélni velem, ahogy beszélt. Nem vagyok a tulajdona. Lehet, hogy ő annak tart, de én megmutatom neki, hogy téved. – Kiitta a poharát, lecsapta az asztalra, és ültében szemközt fordult velem. – Igaz, hogy tízezer dollárt kapott Elihu Willssontól, hogy tisztítsa meg a várost?

– Igaz.

Véralafutásos szeme mohón megcsillant.

– És ha segítenék magának, kaphatnék valamennyit belőle?

– Ilyet nem tehetsz, Dinah! – Rolff hangja kásás volt, de nyájas, és ugyanakkor határozott. Mintha egy gyerekhez beszélt volna. – A legnagyobb aljasság lenne.

A lány lassan feléje fordult. Olyan volt a szája, mint amikor Thalerral beszélt.

– Pedig megteszem – felelte. – És akkor aljas leszek?

Rolff nem felelt, még csak fel se nézett az üvegről. A lány arca kigyúlt, kemény lett és kegyetlen. A hangja azonban lágy volt, valósággal turbékolt.

– Igazán kár, hogy egy magadfajta puritán úriember, még ha tüdővészes is egy kicsit, egy olyan aljas némberrel kénytelen együtt lakni, mint én.

– Azon lehet segíteni – felelte – lassan Dan Rolff, és felállt. A feje búbjáig tele volt laudanummal.

Dinah Brand felugrott, megkerülte az asztalt, és nekiesett. A férfi üres tekintettel, kábán meredt rá. A lány egészen az arcába hajolt, és megkérdezte:

– Szóval, aljasnak tartasz, mi?

A férfi nyugodtan válaszolt:

– Csak azt mondtam, hogy ha kiadnád a barátaidat ennek a fickónak, a legnagyobb aljasság lenne. És az is lenne.

A lány elkapta Rolff egyik vékony csuklóját, és addig csavarta, amíg térdre nem esett. Aztán a másik tenyerével úgy vágta pofon mindkét felől vagy ötször-hatszor a beesett arcú férfit, hogy majdnem leesett a feje. Rolff szabad kezét védekezésül az arca elé emelhette volna, de meg sem kísérelte.

Aztán a lány elengedte, hátat fordított neki, és a gin meg a szódavíz után nyúlt. Mosolygott. Rossz volt nézni a mosolyát.

Rolff hunyorogva felállt. Vörös volt a csuklója, ahol a lány megmarkolta, az arca égett. Nagy nehezen kiegyenesedett, és komor pillantást vetett rám.

Aztán anélkül, hogy kifejezéstelen arcán vagy a tekintetében változott volna valami, benyúlt a zakója alá, előrántott egy fekete automata pisztolyt, és rám sütötte.

De túlságosan gyenge volt, mozdulatai nem voltak elég gyorsak és pontosak. Volt időm hozzávágni egy poharat. A vállán találta. A golyó elsüvített a fejem fölött.

Nekiugrottam, mielőtt még másodszor is elsüthette volna a pisztolyt. Sikerült is időben leütnöm a csövét. A második golyó a padlóba fúródott.

Állon vágtam. Hátratántorodott, és elterült a földön.

Megfordultam.

Dinah Brand éppen felemelte a szódásüveget, hogy fejbe vágjon vele. A nehéz szifon péppé zúzta volna a koponyámat.

– Megálljon! – kiáltottam rá.

– Nem kellett volna leütnie – vicsorgott.

– Most már mindegy. Inkább vele foglalkozzon.

Letette a szifont, én meg segítettem neki felcipelni Rolffot a hálószobába. Amikor kezdett pislogni, ott hagytam mellette a lányt, és újra lementem az ebédlőbe. Negyed óra múlva a lány is lejött.

– Magához tért – mondta. – Másképp is elbánhatott volna vele.

– Persze. De a saját érdekében ütöttem le. Tudja, miért lőtt rám?

– Hogy ne legyen kinek kiadnom Maxot?

– Nem. Hanem mert tanúja voltam, hogy megpofozta.

– Ezt nem értem – felelte. – Hiszen én pofoztam meg.

– Szerelmes magába, és bizonyára nem ez volt az első eset, hogy ezt csinálta vele. Úgy viselkedett, mint aki tapasztalatból tudja már, hogy erővel nem bír magával. De azt sem várhatja el tőle, hogy örüljön, ha egy másik férfi szeme láttára megpofozza.

– És én még azt hittem, hogy ismerem a férfiakat – lamentált. – Biz' isten csalódtam. Mind őrült.

– Azért ütöttem le, hogy visszaadjam egy kicsit az önbizalmát. Érti? Úgy bántam vele, mint egy férfival, és nem úgy, mint egy szerencsétlen alakkal, akit még a nők is megpofozhatnak.

– Lehet, hogy igaza van – sóhajtott fel. – Feladom. Igyunk még egy pohárral. Ittunk. Aztán folytattam:

– Azt mondta, segítene nekem, ha kapna valamennyit Willsson pénzéből. Kaphat.

– Mennyit?

– Amennyit érdemel. Attól függ, mennyit ér a segítsége.

– Bizonytalan ajánlat.

– Tudtommal a maga segítsége is az.

– Igazán? Tudnék én magának anyagot adni, barátocskám, méghozzá rengeteget. Ne gondolja, hogy nem tudnék. Olyan lány vagyok, aki ismeri az ő Poisonville-jét. – Lenézett a térdén a szürke harisnyára, felém nyújtotta az egyik lábát, és méltatlankodva felkiáltott: – Na tessék! Megint leszaladt egy szem! Hát látott már ilyet? Biz' isten, mezítláb fogok járni.

– Túlságosan vastagok a lábai – jegyeztem meg. – Túlságosan megfeszül rajtuk a harisnya.

– Ért is maga hozzá. Mi az elképzelése, hogyan akarja megtisztítani a városunkat?

– Ha igaz, amit hallottam, Poisonville-ből Thaler, Pete, a Finn, Lew Yard és Noonan csinált kellemesen illatozó trágyadombot. Az öreg Elihu is ludas benne, de lehet, hogy nem egészen a saját hibájából, ő különben is az ügyfelem, ha nem is akar az lenni, vele tehát kesztyűs kézzel szeretnék bánni.

Hogy mi az elképzelésem? Leginkább az, hogy minden disznóságot előkaparok, amit csak tudok, s amiben a többi gazember benne van, és kipakolok velük. Lehet, hogy hirdetést teszek közzé: “Bűntények kerestetnek. Akár férfi, akár nő követte el őket." Ha Thaler és társai csakugyan olyan gazemberek, amilyeneknek gondolom őket, valószínűleg nem lesz nehéz találnom egy-két dolgot, amit igájuk bizonyíthatok.

– Már a bokszmeccs kimenetelét is ezzel a célzattal befolyásolta?

– Az csak kísérlet volt. Csak látni akartam, mi lesz.

– Szóval, így dolgoznak tudományos alapon a detektívek! Te jó isten! Ahhoz képest, hogy milyen kövér, meglett korú, kemény öklű és fafejű fickó, a módszerei eléggé bizonytalanok. Még életemben nem hallottam ilyet.

– Néha azért beválnak – feleltem. – Meg aztán néha elegendő csupán megkavarni a dolgokat, ha elég kemény legény az ember, hogy. kibírja a következményeket, és nyitva tudja tartani a szemét, hogy lássa, mikor jön el a cselekvés ideje.

– Erre igazán inni kell még egyet – jelentette ki a lány.

11.

A belevaló kanál

Ittunk rá még egyet.

Letette a poharát, és megnyalta az ajkát. – Ha a maga módszere az – kezdte –, hogy megkavarja a dolgokat, tudok szolgálni egy belevaló kanállal, hogy megkavarhassa. Hallott már Noonan öccséről, Timröl? Aki majd két éve öngyilkos lett Mock Lake-ben?

– Nem.

– Sok jót nem hallott volna. Mindenesetre nem lett öngyilkos. Max ölte meg.

– Ne mondja.

– Ébredjen fel, az isten szerelmére! Nem tréfálok. Noonan az apja helyett az apja volt Timnek. Bizonyítsa be neki, hogy úgy van, ahogy mondom, és úgy veti magát Max után, mint éhes kutya a csontra. Nem azt akarja?

– Be lehet bizonyítani?

– Ketten is Tim mellett voltak, mikor meghalt, és ő maga mondta nekik élete utolsó pillanatában, hogy Max lőtte le. Mind a ketten itt élnek a városban, igaz, hogy egyikük már nem sokáig. Na, mit szól hozzá?

Úgy láttam az arcáról, hogy igazat beszél, bár a nőknél, főleg a kék szeműeknél, sosem lehet tudni.

– Halljuk tovább – feleltem. – Bolondja vagyok a részleteknek.

– Máris mondom. Járt már Mock Lake-ben? Nos, az a mi nyaralóhelyünk, harminc mérföldre innen, a kanyon mentén. Kis hely, de nyáron hűvös, sokan járnak oda. A dolog tavaly nyáron történt, augusztus utolsó víkendjén. Én egy Holly nevű pasassal rándultam ki oda. ő azóta visszatért Angliába, de magának ez úgysem érdekes. Neki semmi köze a dologhoz. Fura egy pasas volt. Akár egy vénkisasszony. Például fehér selyemzoknit hordott, de kifordítva, hogy a varrásnál szabadon lógó szálak ne bántsák a lábát. Épp a múlt héten kaptam tőle levelet. Meg is van valahol. De hát nem ez a fontos.

Szóval, ott voltunk, és ott volt Max is a lánnyal, akivel akkoriban járt. Myrtle Jennisonnal. Ő jelenleg kórházban van, a városiban, és a végét járja. Bright-kórban vagy miben szenved. De akkor még klassz lány volt, karcsú és szőke. Én mindig kedveltem, csak az volt a baj vele, hogy egy-két pohár után túl hangos lett. Tina Noonan bolondult érte, de Myrtle számára azon – a nyáron csak Max létezett.

Tim meg nem hagyta békén. Nagydarab, jóképű ír fiú volt, de ostoba és pitiáner gazember, aki csak azért úszta meg a disznóságait, mert a bátyja volt a rendőrfőnök.

Akárhová ment Myrtle, ott előbb-utóbb Tim is felbukkant. A lány azonban nem akart szólni Maxnak a dologról, nehogy Max valami hülyeséget csináljon, és magára haragítsa Tini bátyját, a rendőrfőnököt.

Tim persze azon a szombaton is megjelent Mock Lake-ben. Myrtle meg Max csak kettesben jöttek, Holly meg én társasággal, de én azért összejöttem Myrtle-lel, és ő elmesélte, hogy levelet kapott Timtől. Arra kérte benne, hogy menjen le hozzá pár percre aznap este a szálloda parkjának egyik lugasába. Azt írta, hogy ha Myrtle nem megy le, megöli magát. Jót nevettünk rajta: ijesztget a nagyszájú. Próbáltam lebeszélni róla Myrtle-t, hogy lemenjen, de már annyi szesz volt benne, hogy jókedvében kijelentette, igenis lemegy, és megmondja neki a véleményét.

Aznap esté táncmulatságot rendeztünk a szállodában. Max is ott volt egy darabig, aztán eltűnt. Myrtle egy Rutgers nevű pasassal táncolt. Az egy itteni ügyvéd. Egy idő után otthagyta, és kiment az egyik oldalsó ajtón. Amikor elhaladt mellettem, rám kacsintott, s ebből tudtam, hogy Timhez készül. Alighogy kitette a lábát, meghallottam a lövést. Rajtam kívül senki sem figyelt fel rá. Ha nem tudok Myrtle meg Tim dolgáról, valószínűleg én se vettem volna észre.

Szóltam Hollynak, hogy beszélni szeretnék Myrtle-lel, és ki is mentem utána, egymagám. Körülbelül öt perccel az után lehetett, hogy ő kiment. Észrevettem, hogy lent az egyik lugas közelében világosság van, és emberek mozgolódnak. Odamentem és... Kiszáradt a torkom a sok beszédtől.

Töltöttem mindkettőnknek egy jó nagy adag gint. Dinah kiment a konyhába friss szódavízért és jégért. Elkészítettük az italt, felhajtottuk, aztán Dinah folytatta.

– Ott feküdt Tim Noonan holtan, lyuk volt a halántékán, és mellette hevert a pisztolya. Talán tízen-tizenketten állhatták körülötte, szállodai alkalmazottak, vendégek meg Noonan egyik embere, egy MacSwain nevű hekus. Mikor Myrtle meglátott, gyorsan félrehúzott egy facsoport árnyékába.

“Max ölte meg – mondta. – Mit csináljak?"

Megkérdeztem, hogy történt. Elmondta, hogy látta a lövés villanását, és az első gondolata az volt, hogy Tim mégiscsak öngyilkos lett. Egyebet nem látott, mert eléggé messze volt, meg sötét is volt. Amikor aztán leszaladt hozzá, Tim a földön fetrengett, és nyöszörgött: “Nem kellett volna megölnie miatta... Én csak..." A többit Myrtle nem értette. Tim csak fetrengett a földön, a halántékán folyt a vér a lyukból.

Myrtle tartott tőle, hogy Max lőtte le, de bizonyosságot akart szerezni. Letérdelt Tim mellé, megpróbálta felemelni a fejét, és megkérdezte tőle: “Ki tette, Tim?"

Timben már alig volt élet, de mielőtt végleg elszállt volna belőle, még volt ereje kinyögni: “Max!"

Myrtle egyre csak ezt hajtogatta: “Mit csináljak?" Megkérdeztem, hallotta-e más is, amit Tim mondott. Azt felelte, hogy a hekus biztosan hallotta. Éppen akkor szaladt oda, amikor ő megpróbálta felemelni Tim fejét. Senki más nem volt olyan közel, hogy hallhassa, csak a hekus.

Nem szerettem volna, hogy Max bajba kerüljön, mert megölt egy olyan nyavalyás alakot, mint Tim Noonan. Max akkoriban még nem jelentett számomra semmit, egyszerűen csak kedveltem, a két Noonant meg ki nem állhattam. A hekust, MacSwaint ismertem. Ismertem a feleségét is. MacSwain rendes fickó volt, rendes és becsületes, amíg be nem állt hekusnak. Aztán ő is olyan lett, mint a többi. A felesége kitartott mellette, amíg bírta, aztán otthagyta.

Mivel ismertem a hekust, mondtam Myrtle-nek, hogy szerintem el lehetne intézni a dolgot, csak egy kis pénz kellene hozzá, hogy elaltassuk MacSwain emlékezőtehetségét. Ha meg ez nem lenne ínyére, Max még mindig kinyírhatja. Myrtle-nél ott volt Tim öngyilkossággal fenyegetőző levele. Ha a hekus hajlandó belemenni a dologba, mondtam, az, hogy Tim fejébe a saját revolvere ütött lyukat, meg a levél elég lesz hozzá, hogy az ügyet szépen elsimítsuk.

Otthagytam Myrtle-t a fák alatt, és elindultam, hogy megkeressem Maxot. Nem voltak ott sokan, és hallottam, hogy a szállodában tovább játszik a zenekar. Mikor nem találtam Maxot, visszamentem Myrtle-hez. Ő közben mást gondolt. Nem akarta, hogy Max megtudja, hogy ő rájött, ki ölte meg Timet. Félt Maxtól.

Érti, mit akarok mondani? Attól félt, hogy ha egyszer szakítanak, és Max tudja, hogy ő akár fel is köttetheti, képes lesz eltenni őt láb alól. Tudom, mit érzett. Később én is kerültem hasonló helyzetbe, és én is hallgattam. Úgy gondoltuk hát, hogy jobb lesz, ha Max tudta nélkül intézzük el a dolgot. De én sem akartam belekeveredni.

Myrtle tehát egyedül ment vissza a Tim körül állókhoz, hogy beszéljen MacSwainnel. Félrevonta, és megegyezett vele. Volt nála valamicske pénz. Adott a hekusnak kétszáz dolcsit meg egy gyémántgyűrűt, amely egy Boyle nevű pasasnak egy ezresébe került. Azt hittem, a hekus később majd több pénzt is fog kérni, de nem kért. Korrektül járt el Myrtle-lel. És Tim levele segítségével sikerült is elhitetni, hogy öngyilkosság történt.

Noonan érezte, hogy valami nincs rendjén a dologban, de nem sikerült rájönnie, mi az. Azt hiszem, gyanította, hogy Maxnak valami köze van Tim halálához. Csakhogy Maxnak príma alibije volt – az ilyesmit csak rá kell bízni –, és azt hiszem, a végén még Noonan is kihagyta őt a számításból. Azt azonban sose hitte el, hogy a dolog úgy történt, ahogy feltüntettük. MacSwainnek kiadta az útját: kirúgta a rendőrség kötelékéből.

Max és Myrtie nem sokkal ezután szakítottak. Nem mintha összevesztek volna vagy valami, egyszerűen csak szakítottak. Azt hiszem, Myrtie soha többé nem érezte biztonságban magát mellette, noha tudtommal Max nem is gyanította, hogy Myrtie tud valamit. A lány, ahogy már mondtam, jelenleg súlyos beteg, és már nem húzza sokáig. Azt hiszem, ha megkérdeznék, ma már szívesen elmondaná az igazat. MacSwain jelenleg is a városban lakik. Ha lenne valami anyagi haszna belőle, biztosan beszélne, ők ketten rá tudják bizonyítani Maxra az igazat, és nem létezik, hogy Noonan ne kapva kapna rajta. Elég ennyi ahhoz, hogy egy kicsit megkavarja a dolgokat?

– Nem lehetett mégis öngyilkos? – tettem fel a kérdést – Hátha csak Timnek támadt az utolsó pillanatban az a ragyogó ötlete, hogy Maxra keni a dolgot?

– Az a nagypofájú lőtte volna agyon magát? Nem létezik.

– És Myrtie? Ő nem lőhette le?

– Noonan ezt a lehetőséget sem hagyta figyelmen kívül. De mikor a revolvert elsütötték, Myrtie még a távolság egyharmad részét se tette meg lefelé. S mivel Timnek lőpornyomok voltak a homlokán, lehetetlen, hogy a lejtő tetején lőtték volna le, s aztán gurítottak volna le. Nem, Myrtle számításba se jöhet.

– De Maxnak alibije volt, nem?

– Volt hát. Neki mindig van alibije. Egész idő alatt a szálloda bárjában tartózkodott, az épület ellenkező oldalán. Négy tanúja volt rá. Ha jól emlékszem, már akkor hangoztatták, hogy együtt voltak vele, amikor még meg se kérdezték őket. Voltak a bárban, akik nem emlékeztek rá, ott volt-e Max vagy sem, de ők négyen emlékeztek. Bármire emlékeztek volna, amire Max megkéri őket.

Hirtelen tágra nyílt a szeme, aztán újból két feketével szegélyezett réssé szűkült. Hozzám hajolt, könyökével földöntötte a poharát.

– A négy közül Peak Murry volt az egyik, ő meg Max most nincsenek jóban. Lehet, hogy Peak most őszintén beszélne. Biliárdterme van a Broadwayn.

– Azt a MacSwaint nem Bobnak hívják véletlenül? – kérdeztem. – Ó-lábú, s az álla hosszú, akár a disznóé?

– Ő az. Ismeri?

– Látásból. Ő most mivel foglalkozik?
– Pitiáner szélhámos. Na, mi a véleménye?
– Nem rossz tipp. Lehet, hogy használni tudom.
– Akkor beszéljünk az anyagiakról.
Pénzsóvár tekintete láttán elvigyorodtam.
– Még nem, kicsikém. Előbb látnom kell az eredményt, mielőtt szórni kezdeném a pénzt.
Fukar disznónak nevezett, és újból a gin után nyúlt.
– Kösz, nem kérek többet – mondtam, és megnéztem az órámat. – Mindjárt hajnali öt, és nehéz nap áll előttem.
Erre kijelentette, hogy ő megint éhes. Rájöttem, hogy én is az vagyok. Több mint félóra beletelt, mire lekerült a tűzhelyről a palacsinta, a sonka meg a fekete. És kellett hozzá még egy kis idő, hogy mindent felfaljunk, és utána megigyunk még néhány csésze feketét, és elszívjunk egypár cigarettát. Hat óra is jóval elmúlt, mire sikerült eljönnöm.

*

Visszatértem a szállodámba, és beültem egy kád hideg vízbe. Nagyon felüdített. Szükségem is volt rá, hogy felüdüljek. Negyvenévesen is sikerült ugyan ginnel pótolnom az alvást, de nem minden következmény nélkül.
Miután felöltöztem, nekiültem, és a következő tanúvallomást fogalmaztam:

Tim Noonan közvetlenül a halála előtt közölte velem, hogy Max Thaler lőtte le. Ezt Bob MacSwain detektív is hallotta. MacSwain detektívnek kétszáz dollárt és egyezer dollárt érő gyémántgyűrűt adtam, hogy hallgasson, és keltsük azt a látszatot, hogy öngyilkosság történt.

Az okmánnyal a zsebemben lementem az étterembe, még egyszer megreggeliztem – főleg feketét ittam –, aztán elindultam a városi kórházba.
A látogatási idő délután volt, de amikor meglengettem megbízólevelemet a Continental Detektívügynökségtől, és értésére adtam, akinek kellett, hogy egyetlen órai késedelem ezrek halálát okozhatja (lehet, hogy nem szó szerint így), beengedtek Myrtle Jennisonhoz.
Egyedül feküdt egy második emeleti kórteremben. A másik négy ágy üres volt. Huszonöt éves lánynak éppúgy nézhette az ember, mint ötvenöt éves asszonynak: püffedt, foltos maszk volt az arca. Élettelen, sárga haja két vékony copfba fonva hevert a feje mellett a párnán.
Megvártam, amíg az ápolónő, aki bevezetett hozzá, kiment, aztán odatartottam a beteg elé az okmányt.

– Aláírná ezt, Miss Jennison?

Rám emelte ijesztő szemeit, amelyeket nem árnyékolt különösebben sötétre a körülöttük levő, püffedt hús, aztán ránézett az írásra. Végül előhúzta egyik formátlanná dagadt kezét a takaró alól, és elvette a papírt.

Úgy tett, mintha majdnem öt percre lett volna szüksége a rajta levő negyven szó elolvasásához. Végül a takaróra- ejtette az okmányt, és megkérdezte:

– Honnan tudta meg? – A hangja gyenge volt és ingerült.

– Dinah Brand megbízásából jöttem.

Mohón megkérdezte:

– Csak nem szakított Maxszal?

– Tudtommal nem – hazudtam. – Azt hiszem, csak azért kell neki ez a papír, hogy adott esetben kéznél legyen.

– És elvágassa a torkát a hülye. Adjon egy ceruzát.

Odaadtam neki a töltőtollamat, és az okmány alá csúsztattam a noteszomat, hogy könnyebben aláírhassa, s ha aláírta, azonnal a kezemben legyen. Miközben legyezgetni kezdtem a papírral, hogy megszáradjon rajta a tinta, megjegyezte:

– Ha ez kell neki, tőlem megkaphatja. Érdekel is már engem, kivel mi történik. Nekem végem. Felőlem mindenki megdögölhet.

Kuncogni kezdett, és hirtelen mozdulattal visszadobta a takarót a térdére, hadd lássam, milyen iszonyúan püffedt a teste a durva fehér hálóing alatt.

– Hogy tetszem? Amint látja, végem.

Visszahúztam rá a takarót.

– Köszönöm, hogy aláírta, Miss Jennison.

– Nincs mit. Nekem már úgyis mindegy. Csak az a rémes – és püffedt álla megremegett –, hogy így kell meghalnom.

12.

Új leosztás

Elindultam megkeresni MacSwaint. Sem a városi címjegyzékben, sem a telefonkönyvben nem találtam a nevét. Végigjártam a biliárdtermeket, trafikokat, zugkocsmákat, és előbb körülnéztem bennük, aztán feltettem néhány óvatos kérdést. Nem jutottam vele semmire. Bebolyongtam az utcákat, és lestem, hol látok egy pár karikalábat, így se jutottam semmire. Elhatároztam, hogy visszatérek a szállodámba, szunyókálok egyet, aztán majd este folytatom a vadászatot.

Az előcsarnok egyik távolabbi sarkában egy férfi leeresztette az arca elé tartott újságot, és odajött hozzám. Ó-lába volt és disznóálla. MacSwain volt.

Hanyagul biccentettem neki, és mentem tovább a lift felé. Utánam jött.

– Hé, volna egy perce számomra? – dünnyögte.

– De egy pillanattal se több – álltam meg, közömbösséget színlelve.

– Nem lehetne négyszemközt? – kérdezte idegesen.

Felvittem a szobámba. Lovaglóülésben letelepedett egy székre, és a szájába dugott egy gyufaszálat. Én az ágy szélére ültem, és vártam, hogy mit mond. Rágta egy darabig a gyufaszálat, aztán elkezdte:

– Tisztázni szeretnék magával egy-két dolgot, cimbora. Én...

– Csak nem azt akarja bemesélni nekem, hogy tudta, ki vagyok, amikor tegnap mellém szegődött? – kérdeztem. – Meg hogy nem Bush tanácsolta magának, hogy reá fogadjon? És hogy csak később fogadott rá? Meg hogy maga azért ismerte a priuszát, mert valamikor hekus volt? És hogy gondolta, hogy ha sikerül engem rávennie, hogy megijesszem Busht, esetleg bezsebelhet egy kis gubát, ha őrá fogad?

– Kössenek fel, ha ennyi mindent akartam mondani – felelte. – De ha már elhangzott, azt mondom rá, hogy igen.

– Sokat nyert?

– Hatszáz dolcsit markoltam fel – Hátralökte a kalapját, és megvakarta a homlokát a gyufaszál összerágott végével. – Aztán kockán elvesztettem ezt is, meg azt a kétszáz-egynéhány dollárt is, amim előtte volt. Gondolja csak el! Könnyedén felcsípek hatszáz dollárt, aztán kénytelen vagyok fél dollárt koldulni reggelire.

Elismertem, hogy ez bizony kellemetlen, de hát mit várhat az ember, ha egyszer ilyen világban élünk?

– Hát igen – dünnyögte, visszadugta a gyufaszálat a szájába, és tovább rágta, aztán hozzátette: – Ezért gondoltam, hogy felkeresem. Valamikor én is a szakmában dolgoztam, és...

– Miért kötött Noonan útilaput a talpa alá?

– Útilaput? Nekem? Én léptem ki. Amikor a feleségemet autóbaleset érte, és meghalt, egy kis pénzhez jutottam – tudja, a biztosítás –, és kiléptem.

– Én úgy hallottam, hogy Noonan rúgta ki, mikor az öccse agyonlőtte magát.

– Hát akkor rosszul hallotta. A dolog akkortájt történt, de én léptem ki. Tőle is megkérdezheti.

– Annyira nem érdekel. Rajta, mesélje tovább, hogy miért keresett fel.

– Egy vasam sincs, teljesen le vagyok égve. Tudom, hogy maga a Continental embere, és azt is sejtem, hogy mire készül Poisonville-ben. Én sok mindenről tudok, ami ebben a városban folyik, mindkét részről. Mint volt hekus, sokat tudnék segíteni magának. Mind a két oldalon ismerős vagyok a viszonyokkal.

– A besúgóm akar lenni? Egyenesen a szemembe nézett, és nyugodtan válaszolt:

– Mi értelme mindenre a legcsúnyább szót alkalmazni, ami az eszébe jut?

– Adok én magának feladatot, MacSwain. – Elővettem Myrtle Jennison tanúvallomását, és átnyújtottam neki. – Erről meséljen.

Gondosan elolvasta, hangtalanul mozgott közben az ajka, a fogpiszkáló fel-alá ugrált a szájában. Felállt, letette a papírt mellém az ágyra, és összevont szemöldökkel nézett le rám.

– Előbb tisztáznom kell valamit – jelentette ki komolyan. – Mindjárt visszajövök, és elmesélem az egész históriát.

Elnevettem magam.

– Ne bolondozzon. Tudja jól, hogy ilyen simán nem engedem meglépni.

– Én nem vagyok benne olyan biztos. – Még mindig komolyan megrázta a fejét. – És maga sem az. Egyelőre csak azt tudja, hogy megpróbál-e megakadályozni, vagy sem.

– A válaszom: igen – feleltem, s közben megállapítottam, hogy eléggé erős és kemény fickó, hat-hét évvel fiatalabb és tíztizenöt kilóval könnyebb nálam.

Ő az ágy lábánál állt, és komolyan nézett le rám. Én meg az ágy szélén ültem, és magam se tudom, milyen tekintettel nézhettem rá. Ez így tartott vagy három percig.

Az idő egy részében felmértem a köztünk levő távolságot, és törtem a fejem, hogy ha rám támad, hogyan vessem magam egy csípőfordulattal hanyatt az ágyon, hogy az arcába talpalhassak. Ahhoz túl közel volt hozzám,

hogy a pisztolyomat előránthassam. Éppen a végére jutottam a tervezgetésnek, amikor megszólalt:

– Az a vacak gyűrű nem ért egy ezrest. Mázlim volt, hogy két százast sikerült kapnom érte.

– Üljön le és meséljen.

Megint csak a fejét rázta.

– Előbb tudni szeretném, mire akarja felhasználni, amit mondok.

– Börtönbe akarom juttatni Suttogót.

– Nem arra gondolok. Velem mi a szándéka?

– Velem kell jönnie a Városházára.

– Nem megyek.

– Miért nem? Maga csak tanú.

– Csak tanú vagyok, de attól Noonan még megvádolhat bűnrészességgel, vagy azzal, hogy hagytam magam megvesztegetni. Esetleg mind a kettővel, örülni fog, hogy alkalma van rá.

Nyilvánvaló volt, hogy az efféle szócsépléssel nem megyünk semmire. Határozottan kijelentettem:

– Sajnálom. Akkor is velem fog jönni.

– Próbáljon magával vinni.

Kiegyenesedtem ültömben, és jobb kezemmel hátranyúltam a csípőm felé.

Rám vetette magát. Hanyatt vágódtam az ágyon, megcsináltam a csípőfordulatot, és feléje talpaltam. Remek fogás volt, de nem sikerült. Siettében, hogy minél hamarább elkapjon, véletlenül odébb lökte az ágyat, és én lepottyantam róla.

A hátamon terültem el, mint egy béka. Igyekeztem gyorsan az ágy alá gurulni, és előhúzni a pisztolyomat őt meg a lendület, mivel engem elhibázott, átröpítette az alacsony ágy lábán meg az ágyon. Leírt egy szabályos bukfencet, és mellettem kötött ki a padlón, hanyatt.

A bal szemének szegeztem a pisztolyom csövét.

– Szép kis paprikajancsit csinált mind a kettőnkből. Meg ne mozduljon, amíg felállók, mert lyukat lövök a fejébe, hadd csöpögjön bele egy kis ész.

Felálltam, megkerestem és zsebre vágtam az okmányomat, aztán neki is megengedtem, hogy feláll jön.

– Pofozza helyre a kalapját, és igazítsa meg a nyakkendőjét, hogy ne szégyenkezzem maga miatt az utcán – parancsoltam rá, miután végigtapogattam, és nem találtam nála semmit, ami fegyver lehetett volna. – Jó lesz, ha nem felejti el, hogy ez a pisztoly a felöltőm zsebében van, és rajta a kezem.

Kipofozta a kalapját, helyre igazította a nyakkendőjét.

– Ide figyeljen, hé – mondta. – Tudom, hogy sakk-matt vagyok, és hepciáskodással nem megyek semmire. Tegyük fel, hogy rendesen viselkedem. El tudná felejteni az iménti csetepatét? Érti? Hátha simábban megúszom, ha azt hiszik, hogy ellenkezés nélkül mentem magával.

– Oké.

– Kösz, cimbora.

*

Noonan ebédelni volt. Félórát kellett várnunk az előszobájában. Amikor betoppant, engem a szokásos *Hogy van?, Hát az nagyszerű!* – meg hasonló frázisokkal üdvözölt. MacSwainhez nem szólt, csak egy sötét pillantást vetett rá.

Bementünk a rendőrfőnök dolgozószobájába. Az íróasztal mellé húzott számomra egy széket, aztán ő is leült. A volt hekusról nem vett tudomást.

Odaadtam Noonannek a beteg lány vallomását.

Vetett rá egy pillantást, felpattant a karosszékéből, és dinnye nagyságú öklével MacSwain arcába vágott.

Az ökölcsapás MacSwaint keresztülrepítette a szobán, egészen a falig. A fal nagyot reccsent, ahogy nekiütődött, és a rajta lógó bekeretezett fénykép, amely Noonant ábrázolta néhány helybeli előkelőség társaságában, amint éppen egy kamáslis személyiséget üdvözöl, lepottyant a földre, a leütött ember mellé.

A kövér rendőrfőnök három lépéssel ott termett, felkapta a képet, és szilánkokra törte MacSwain fején meg a vállán.

Aztán lihegve, de elégedettségtől sugárzó arccal visszatért az íróasztalához, és jókedvűen megjegyezte:

– Ilyen patkányt még nem látott a világ!

MacSwain felült és körülnézett. Vérzett az orra, a szája, az arca.

Noonan ráordított:

– Hé! Ide gyere!

– Igenis, főnök – felelte MacSwain, feltápászkodott, és az asztalhoz szaladt.

– Ha nem pakolsz ki mindent, megöllek! – mondta Noonan.

– Igenis, főnök – felelte MacSwain. – Úgy történt, ahogy a lány mondja, csak az a kő nem ért egy ezrest. De tényleg azért adta a gyűrűt meg a kétszáz dollárt, hogy tartsam a szám, ugyanis éppen akkor értem oda, amikor azt kérdezte Timtől: ,.Ki tette, Tim?", Tim. meg azt felelte: “Max." Elég hangosan és érthetően mondta, mintha még-a halála előtt világgá akarta volna kiabálni.

Ugyanis alighogy kimondta, meghalt, így történt, főnök, csak az a kő nem ért…

– Fütyülök a kőre! – vakkantott rá Noonan. – És ne vérezd össze a szőnyegemet!

MacSwain előhalászott a zsebéből egy piszkos zsebkendőt, megtörölte vele a száját meg az orrát, aztán tovább jártatta a száját.

– Így történt, főnök. Egyéb minden úgy volt, ahogy akkor mondtam, csak azt hallgattam el, hogy hallottam, amikor Tim azt mondta, hogy Max lőtte le. Tudom, hogy el kellett volna...

– Pofa be! – mondta Noonan, és megnyomott egy gombot az íróasztalán.

Belépett egy egyenruhás zsaru. A rendőrfőnök MacSwain felé bökött a hüvelykjével.

– Dugd be ezt a nyavalyást egy cellába, de mielőtt rázárnád az ajtót, dolgozza meg egy kicsit a csoport.

– Jaj, főnök! – kezdett kétségbeesetten könyörögni MacSwain, de nem folytathatta, mert a zsaru elvitte.

Noonan rám tukmált egy szivart, egy másikkal megveregette az okmányt, és megkérdezte:

– Hol van ez a csaj?

– A városi kórházban. Haldoklik. Nem volna jó, ha szabályszerű vallomásra bírná? Ez a papír ugyanis nem sokat ér a törvény előtt, csak a hatás kedvéért csináltam. És még valamit... Úgy hallom, Peak Murry meg Suttogó már nincsenek jóban. Nem Murry volt az egyik, aki alibit igazolt Suttogónak?

– De igen – felelte a rendőrfőnök, felvette az egyik telefonkagylót, és beleszólt:

– McGraw? – Aztán: – Keresd meg Peak Murryt, és kérd meg, hogy ugorjon be hozzám. És tartóztasd le Tony Agostit a tegnap esti késdobásért.

Letette a kagylót, felállt, kifújt egy vastag füstgomolyt, és kijelentette:

– Nem mindig voltam rendes magával.

Úgy éreztem, hogy ez egy kicsit enyhe megfogalmazás, de nem szóltam rá semmit, hadd folytassa.

– De hát tudja, hogy van ez. Ismeri a dörgést. Vannak, akikre kénytelen vagyok hallgatni. Csak azért, mert rendőrfőnök az ember, még nem mindig csinálhat azt, amit akar. Maga alighanem nagy problémát jelent valakinek, s ez nekem is nagy problémát jelent. Mit sem változtat a helyzeten, hogy én rendes fickónak tartom magát. Azokkal vagyok kénytelen együttműködni, akik együttműködnek velem. Érti, mit akarok mondani?

Bólintottam, hogy értem.

– Hát ezért történt, ami történt – folytatta. – De vége. Most valami más következik. Új leosztás. Amikor az anyánk beadta a kulcsot, Tim még kölyök

volt. Az öreglány rám bízta: “Viseld a gondját, John" – és én megígértem, hogy gondját fogom viselni. És aztán Suttogó meggyilkolta e miatt a ringyó miatt. – Lehajolt, és megfogta a kezem. – Érti, mire akarok kilyukadni? Másfél éve történt a dolog, és maga adott rá először alkalmat, hogy rábizonyítsam. Esküszöm magának, hogy nincs Personvilleben olyan fontos személyiség, akinek a kedvéért ezt elfelejteném. Mától fogva nincs.

Ez a beszéd már tetszett. Meg is mondtam neki. Még nagyban udvariaskodtunk egymással, amikor betessékeltek a szobába egy hórihorgas, feltűnően fitos orrú, kerek képű, szeplős fickót. Peak Murry volt.

– Éppen arról beszélgettünk – kezdte a rendőrfőnök, miután székkel és szivarral kínálta Murryt –, hogy hol tartózkodott Suttogó, amikor Tim meghalt. Ugye, maga Mock Lake-ben volt akkor este?

– Igen – felelte Murry, és hegyesebb lett az orra.

– Suttogóval?

– Nem voltam egész idő alatt vele.

– A lövés időpontjában vele volt?

– Nem.

A rendőrfőnök zöldes szeme összeszűkült, és fényesebb lett.

– Tudja, hol tartózkodott akkor Suttogó? – kérdezte szelíden.

– Nem.

A rendőrfőnök elégedetten sóhajtott egyet, és hátradőlt a székében.

– Az istenfáját neki, Peak! Eddig azt állította, hogy egész este együtt voltak a bárban.

– Az igaz – ismerte el a hórihorgas. – De ez csak annyit jelent, hogy Suttogó megkért rá, hogy mondjam azt. Miért ne tettem volna meg ennyi szívességet egy barátnak?

– És ha vádat emelünk maga ellen hamis tanúzásért?

– Ugyan már, ne vicceljen. – Murry erélyesen sercintett egyet a köpőcsészébe. – Bíróság előtt nem tettem tanúvallomást.

– És mi van Jerryvel, George Kellyvel meg O'Briennel? – kérdezte a rendőrfőnök. – Ők is azért mondták, hogy vele voltak, mert megkérte rá őket?

– O'Brien igen. A másik kettőről nem tudom. Éppen kifelé indultam a bárból, amikor összefutottam Suttogóval, Jerryvel meg Kellyvel. Visszafordultam, hogy igyák egyet velük. Kelly mesélte, hogy Timet kinyírták. Mire Suttogó azt mondta: “Egy jó alibi sose árt. Mi egész idő alatt itt voltunk, igaz?" – és O'Brienre nézett, aki a bárpult mögött állt. O'Brien azt mondta: “Persze hogy itt" – és amikor Suttogó rám nézett, én is azt mondtam. De ma már nem látok rá okot, hogy fedezzem.

– És Kelly tényleg úgy mondta, hogy Timet kinyírták? Nem úgy, hogy holtan találták?

– Pontosan a kinyírták szót használta.

– Köszönöm, Peak – mondta a rendőrfőnök. – Nem kellett volna azt csinálnia, amit csinált, de hát ami történt, megtörtént. Hogy vannak a gyerekek?

Murry elmondta, hogy remekül, csak a csecsemő nem hízik úgy, ahogy szeretné. Mielőtt elment volna, Noonan áttelefonált az ügyészségre, és Darttal meg egy gyorsíróval jegyzőkönyvbe vétette Peak vallomását.

Aztán Noonan, Dart és a gyorsíró elindultak a városi kórházba, hogy szabályszerű tanúvallomást vegyenek fel Myrtle Jennisontól is. Nem tartottam velük. Úgy éreztem, szükségem van egy kis alvásra. Megígértem *a* rendőrfőnöknek, hogy később majd benézek hozzá, és visszatértem a szállodámba.

13.

Kétszáz dollár tíz cent

Éppen a mellényemet gomboltam ki, amikor megszólalt a telefon.

Dinah Brand volt. Lamentált, hogy már délelőtt tíz óra óta próbál elérni.

– Kezdett már valamit azzal, amit meséltem? – kérdezte.

– Gondolkoztam rajta. Nem látszik rossznak. Azt hiszem, ma délután esetleg elsütöm.

– Ne. Várjon vele, amíg beszélünk. Ide tud most jönni?

A megvetett fehér ágyra pillantottam, és nem nagy lelkesedéssel mondtam igent.

Az újabb kád hideg víz annyira nem hatott rám, hogy majdnem elaludtam benne.

Dan Rolff engedett be, amikor becsöngettem a lányhoz. Sem a külsején, sem a viselkedésén nem látszott, hogy előző éjjel valami rendkívüli történt. Dinah Brand kijött elém a haliba, hogy lesegítse rólam a felöltőt. Sárgásbarna gyapjúruha volt rajta, az egyik vállán öt centire felfeslett a varrás.

Bevezetett a nappaliba. Leült mellém a díványra, és már kezdte is:

– Szeretném, ha megtenne valamit a kedvemért. Maga engem meglehetősen kedvel, ugye?

Nem tagadtam. Meleg mutatóujjával megszámolta a bal kezemen az ujjperceket, és elmondta, mit akar.

– Szeretném, ha nem foglalkozna azzal, amit az éjszaka meséltem. Ne, ne szóljon közbe. Várja meg, amíg végigmondom. Dannek volt igaza. Nem szabad így kiadnom Maxot. Csakugyan aljasság lenne. Maga különben is főleg Noonanra pályázik, nem? Nos, ha jó fiú lesz, és ezúttal békén hagyja Maxot, annyi adatot kap tőlem Noonanról, hogy egyszer s mindenkorra elintézheti. Azt inkább szeretné, nem? És, ugye, engem is jobban szeret, mint hogy felhasználja, amit akkor mondtam el Maxról, amikor dühös voltam rá? Vagy nem?

– Miféle disznóságot tud Noonanról? – kérdeztem.

Megszorította a bicepszemet.

– Megígéri? – suttogta.

– Egyelőre nem.

Vágott rám egy grimaszt.

– Esküszöm, hogy örökre szakítottam Maxszal. De azért még nincs joga árulót csinálni belőlem.

– Mit tud Noonanről?

– Előbb az ígéretet!

– Nem.

A karomba vájta az ujjait, és élesen megkérdezte:

– Csak nem járt máris Noonannél?

– De igen.

Elengedte a karomat, bosszús képet vágott, aztán vállat vont.

– Akkor kár is próbálkoznom – állapította meg rosszkedvűen. Felálltam.

– Üljön le! – szólt rám egy hang.

Rekedten suttogó hang volt. Thaleré.

Sarkon fordultam. Az ebédlő ajtajában állt, hatalmas pisztollyal az egyik kis kezében. Egy forradásos arcú, vörös képű alak állt mögötte.

Mire leültem, már a haliba nyíló ajtóban is álltak. A löttyedt ajkú, csapott állú fickó, akit Suttogó két nappal előbb Jerrynek szólított a jelenlétemben, be is lépett. Mind a két kezében pisztoly volt. A válla fölött a két szőke fiú közül, akik ugyancsak ott voltak a King Streeten, a soványabbik lesett be a szobába.

Dinah Brand felugrott a díványról, és hátat fordítva Thalernek, a dühtől fojtott hangon kezdte magyarázni:

– Erről nem tehetek. Max egyedül jött ide, bocsánatot kért azért, amit az este mondott, és előadta, mennyi pénzt markolhatnánk fel, ha kiszolgáltatnánk magának Noonant. Persze, csak trükk volt az egész, *és* én bedőltem neki. Isten bizony, így volt. Az emeleten kellett volna megvárnia, hogy elintézzem magával a dolgot. A többiekről nem tudtam. Én nem...

Jerry vontatott hangon, mintegy mellékesen közbeszólt:

– Ha a fenekébe röpítenék egy golyót, biztosan leülne, és befogná a száját. Oké?

Suttogót nem láthattam. Köztünk állt a lány. Csak a hangját hallottam.

– Egyelőre nem. Hol van Dan? A sovány, szőke fiú válaszolt:

– Az emeleten, a fürdőszoba padlóján. Kénytelen voltam leütni.

Dinah Brand szembefordult Thalerrel. Vastag lábszárán hátul mindkét harisnyáján kanyargós csíkokat rajzoltak a leszaladt szemek.

– Max Thaler – mondta –, te nyavalyás kis...

– Pofa be, és takarodj az útból! – suttogta erélyesen Thaler.

Nagy meglepetésemre a lány mindkét utasításnak engedelmeskedett. És azután is csendben maradt, hogy Thaler megkérdezte:

– Szóval, maga meg Noonan megpróbálják rám kenni az öccse halálát?

– Nem kell próbálnunk. Bizonyított tény. Megvetően legörbítette keskeny ajkait.

– Maga éppen olyan aljas, mint ő.

– Tudja jól, hogy ez nem igaz – válaszoltam. – Amikor Noonan csakugyan magára akart kenni valamit, a maga pártjára álltam. Ezúttal jogosan kapja el.

Dinah Brand ismét dühbe gurult. A szoba közepén állva hadonászni kezdett a karjaival, és üvöltött:

– Ki innen, az egész társaság! Semmi közöm hozzá, hogy mi bajuk van egymással! Ki innen!

A szőke fiú, aki leütötte Rolffot, átfurakodott Jerry mellett, és vigyorogva beljebb lépett a szobába. Elkapta a hadonászó lány egyik karját, és hátracsavarta.

A lány villámgyorsan szembefordult vele, és a másik öklével gyomron vágta. Tisztességes ütés volt, egy férfinak is becsületére vált volna. A fiú elengedte Dinah karját, és pár lépést hátratántorodott.

Tátott szájjal kapkodott levegő után, aztán előhúzott a farzsebéből egy gumibotot, és újból támadásra indult. Az arcáról eltűnt a vigyor.

Jerry úgy röhögött, hogy maradék álla se látszott.

– Vissza! – suttogta élesen Thaler.

A fiú nem hallotta. Acsarogva közeledett a lányhoz.

A lány arca kemény volt, mint a márvány. Szinte az egész testsúlyával a bal lábára nehezedve figyelte a fiút. Sejtettem, hogy ha a szőke közelebb ér hozzá, egy rúgással megállítja.

A fiú úgy tett, mintha üres bal kezével el akarná kapni, és az arca felé sújtott a gumibottal.

– Vissza! – suttogta másodszor is Thaler, és tüzelt.

A golyó a jobb szeme alatt találta el a fiút. Megperdült maga körül, és háttal Dinah Brand karjaiba dőlt.

Most, vagy soha, gondoltam.

A feszült pillanatokban sikerült a farzsebemhez nyúlnom. Előrántottam a pisztolyt, és célzás nélkül Thalerre sütöttem. Csak a vállát akartam eltalálni.

Hiba volt. Ha célzok, halálos sebet is ejthettem volna rajta. És a csapott állú Jerry röhögés közben is rajtam tartotta a szemét. Előbb lőtt, mint én. Lövése megperzselte a csuklómat, és eltérítette a pisztolyomat. De ha Thalert nem sikerült is eltalálnom, a mögötte álló vörös képű fickót leterítette a golyóm.

Mivel nem tudhattam, mennyire sérült meg a csuklóm, gyorsan átvettem a pisztolyt a bal kezembe.

Jerry még egyszer megpróbált rám lőni. A lány zavarta meg: nekilökte a hullát. A halott fickó szőke feje Jerry térdének ütődött úgy, hogy elvesztette az egyensúlyát, én meg rávetettem magam.

Az ugrással elkerültem Thaler golyóját, s a lendület Jerryvel együtt kivitt a haliba, ahol egymásba gabalyodtunk.

Jerryvel nem volt nehéz elbánni, de gyorsan kellett cselekednem. Thaler ott volt a hátam mögött. Bevittem Jerrynek két horogütést, belerúgtam, aztán

fejbe vertem a pisztollyal. Már kerestem, hogy hol haraphatnék bele, amikor hirtelen elernyedt alattam. Még egyszer behúztam neki egyet oda, ahol az állát sejtettem – ha netán csak tettetné magát –, aztán négykézláb odébb kúsztam, hogy kikerüljek az ajtó vonalából.

A fal mellett kuporogva megcéloztam a nappalinak azt a részét, ahol Thalernek kellett lennie, és vártam. Pillanatnyilag csak a vérem zúgását hallottam a halántékomban.

Aztán az ajtóban, amelyen beestünk, megjelent Dinah Brand, Jerryre pillantott, aztán rám, kidugta a nyelvét a foga közt, elmosolyodott, felém intett a fejével, és visszament a nappaliba. Óvatosan utánamentem.

Suttogó a szoba közepén állt Üres volt a keze, és kifejezéstelen az arca. Ha nem lett volna az a gonosz kis szája, akár bábunak is nézhette volna az ember egy férfidivatáru-üzlet kirakatában.

Dan Rolff állt mögötte, pisztolya csövét a kis gengszter veséjének szögezve. Csupa vér volt az arca. A szőke fiú – aki már holtan hevert a padlón, köztem és Rolff között – alaposan elintézte.

– Hát ez remek – vigyorogtam rá Thalerre, és csak akkor vettem észre, hogy Rolffnál még egy pisztoly van, s éppen a pocakom közepére céloz vele. Így már korántsem volt olyan remek. De azért elég jó helyzetben tartottam a pisztolyt a kezemben, az esélyeink legalábbis egyenlőek voltak.

– Dobja el a pisztolyt – szólt rám Rolff. Dinah-ra néztem, alighanem zavart volt az arcom. Megvonta a vállát.

– Úgy látszik, ez a parti Dané – világosított fel.

– Tényleg? Igazán megmondhatná neki valaki, hogy ezt a játékmodort nem szeretem.

Rolff megismételte:

– Dobja el a pisztolyt!

Éles hangon válaszoltam:

– Eszem ágában sincs! Tíz kilót fogytam, amíg megpróbáltam elcsípni ezt a jómadarat, semmi kedvem még tízet fogyni, amíg még egyszer elcsíphetem.

– Nem érdekel, mi van maguk közt – jelentette ki Rolff –, és nincs szándékomban egyiküknek sem...

Közben Dinah Brand óvatosan végigosont a szobán. Mikor láttam, hogy Rolff mögé ér, a szavába vágtam a tébécésnek. A lányhoz beszéltem.

– Ha most pofozza fel, biztos, hogy két barátot is szerez vele magának: Noonant meg engem. Thalerben nem bízhat többé, tehát semmi értelme, hogy neki segítsen.

A lány elnevette magát.

– Beszéljünk az anyagiakról, drágám – felelte.

– Dinah! – tiltakozott Rolff. De már csapdában volt. Mögötte állt a lány, és elég erős volt hozzá, hogy elbánjon vele. Nem látszott valószínűnek, hogy rálő a leányra, mint ahogy az sem, hogy a lányt bármi más megakadályozhatja abban, amit tenni készül.

– Száz dollár – ajánlottam fel.

– Úristen! – kiáltott fel a lány. – Csakhogy sikerült végre készpénzajánlatot kicsikarnom magától! De ennyi nem elég.

– Kétszáz.

– Kezd könnyelmű lenni! De még mindig nem jól értem.

– Nyissa ki a fülét – feleltem. – Ennyit még megér nekem, hogy ne kelljen kilőnöm Rolff kezéből a fegyvert, de többet nem.

– Olyan jól kezdte. Ne csüggedjen! Legalább még egy ajánlatot!

– Kétszáz dollár tíz cent. Egy centtel se több.

– Vén zsugori – felelte. – Ennyiért nem megyek bele.

– Ahogy tetszik. – Vágtam egy fintort Thalerre, és figyelmeztettem: – Ha kezdődik a tánc, próbáljon meg nyugton maradni.

– Várjon! – kiáltott fel Dinah. –Tényleg lövöldözni akar?

– Innen csak úgy teszem ki a lábam, hogy Thalert is viszem magammal.

– Kétszáz dollár tíz centért?

– Annyiért.

– Dinah! – kiáltott fel Rolff, de nem vette le rólam a szemét. – Csak nem fogsz...

De a lány csak nevetett, szorosan Rolff mögé lépett, és átfogta erős karjaival. Mind a két karját leszorította az oldalához.

Jobb kezemmel félrelöktem az útból Thalert, de a ballal továbbra is rászegeztem a pisztolyt. Gyorsan kiszedtem Rolff kezeiből a fegyvereket. Dinah elengedte a tébécést.

Rolff tett két lépést az ebédlő felé.

– Nem érdemes... – motyogta fáradtan, aztán összeesett.

Dinah odaugrott hozzá. Én meg kituszkoltam Thalert a haliba, el a még mindig eszméletlenül heverő Jerry mellett, aztán tovább a lépcső alatti fülkéig, ahol volt egy telefon.

Felhívtam Noonant, és közöltem vele, hogy elfogtam Thalert. Azt is megmondtam neki, hogy hol vagyunk.

– Atyaisten! – kiáltott fel Noonan. – Meg ne ölje, amíg odaérek!

14.

Max

Suttogó elfogatásinak híre gyorsan elterjedt. Amikor Noonan, a kíséretében levő zsaruk meg én bevonultunk a Városházára a kis gengszterrel és Jerryvel, aki időközben magához tért, legalább százan ácsorogtak a kapu körül, és bámultak meg bennünket.

Látszott, hogy nem mindenki örül. Noonan emberei – a szokottnál is siralmasabb társaság – sápadtan, idegesen járkáltak körülöttünk. Noonannél viszont nem volt diadalittasabb fickó a Mississippitől nyugatra. Még az sem ronthatta el az örömét, hogy Suttogó esetében nem alkalmazhatta a harmadfokú vallatást.

Suttogót pedig semmivel se lehetett megijeszteni. Kijelentette, hogy csak az ügyvédjének hajlandó beszélni, senki másnak, és ettől nem tágított. És akármennyire gyűlölte Noonan a gengsztert, Thaler olyan fogoly volt, akit nem dolgoztathatott meg, nem szolgáltathatott ki a pofozó embereknek. Suttogó megölte a rendőrfőnök öccsét, a rendőrfőnök emiatt halálosan gyűlölte, de Suttogó még így is túlságosan jelentős személyiség volt Poisonville-ben, nem bánhatott vele akárhogy.

Noonan végül is belefáradt a foglyával való nyűglődésbe, és bekísértette a börtönbe – a börtön a Városháza legfelső emeletén volt –, hogy tegyék lakat alá. Én elszívtam Noonan készletéből még egy szivart, és elolvastam a részletes vallomást, amelyet a kórházban fekvő lányból szedett ki. Nem tartalmazott semmit, amit Dinahtól és MacSwaintől már nem tudtam volna.

A rendőrfőnök meg akart hívni magához vacsorára, de én kitértem a meghívás elől. Azt hazudtam, hogy fáj a csuklóm. Már be volt kötve, és valójában csak megperzselődött egy kicsit.

Még erről beszélgettünk, amikor két civil ruhás zsaru behozta a vörös képű fickót, akiben megakadt a Suttogónak szánt golyóm. Csak egyik bordája tört el, s miközben mi többiek egymással voltunk elfoglalva, kiosont a hátsó ajtón. Noonan emberei egy orvos rendelőjében csípték el. A rendőrfőnök nem tudott kiszedni belőle semmit, és elküldte az embereivel a kórházba.

Felálltam, és búcsút vettem, de még megjegyeztem:

– A Brand lány tette lehetővé, hogy elfogjam Suttogót. Ezért kértem, hogy őt meg Rolffot ne tartóztassa le.

A rendőrfőnök az elmúlt néhány órában már vagy ötödször vagy hatodszor szorongatta meg a bal kezemet.

– Nekem az is elég lenne, hogy örömöt szerzek vele magának, ha békén hagyom – biztosított. – De ha még segített is elfogni azt a csirkefogót, megmondhatja neki a nevemben, hogy ha bármikor szüksége lenne valamire, mindig számíthat rám.

Azt feleltem, hogy megmondom, és visszatértem a szállodámba. Csak a vetett fehér ágy járt az eszemben. Mivel azonban már majdnem este nyolc óra volt, a gyomrom is követelőzni kezdett. Bementem hát a szálloda éttermébe, és elhallgattattam.

Aztán egy bőrfotel megkísértett, hogy maradjak a hallban, amíg elszívok egy szivart. Ennek az lett a következménye, hogy beszélgetésbe elegyedtem egy denveri vasúti tisztviselővel, aki ismerte egyik ismerősömet St. Louisban. Ekkor történt, hogy éktelen lövöldözés tört ki az utcán.

A bejárathoz siettünk, és megállapítottuk, hogy a Városháza környékén lövöldöznek. Leráztam a nyakamról a vasutast, és elindultam arrafelé.

Már majdnem kétharmadát megtettem a távolságnak, amikor felbukkant az utcán egy nagy sebességgel robogó autó, amelyből erőteljesen tüzeltek hátrafelé.

Gyorsan behúzódtam egy mellékutca torkolatába, és előhúztam a pisztolyomat. Amikor az autó egy vonalba ért velem, az utcai lámpa világánál két arcot pillantottam meg a kocsi első ülésén. A vezető arca nem volt ismerős. A mellette ülő alak arcának a felső részét eltakarta ugyan a szemébe húzott kalap, de az alsó része Suttogó arcához tartozott.

A mellékutca, ahová behúzódtam, az utca másik oldalán folytatódott, és a túlsó végén lámpák égtek. Köztem és a világosság között éppen akkor mozdult meg egy alak, amikor Suttogó kocsija elrobogott előttem. Az illető valaminek az árnyékából egy másik valaminek az árnyékába osont. A valamik szemétládák lehettek.

Egyszerre megfeledkeztem Suttogóról. Az illetőnek ugyanis észrevehetőleg ó-lába volt.

Még egy kocsi húzott el előttem, zsarukkal megrakva. Az első kocsira tüzeltek belőle.

Átrohantam az úttesten, be a mellékutca folytatásába, ahol az ó-lábú alak bujkált.

Fogadni mertem volna, hogy ha csakugyan az én emberem, akkor nincs nála fegyver. Ezért aztán habozás nélkül a csúszós mellékutca közepén rohantam előre, belelesve, belefülelve, beleszimatolva a sötétségbe.

Háromnegyedénél lehettem az utcának, amikor észrevettem, hogy egy árnyék válik ki egy másik árnyékból: egy ember, aki ész nélkül menekül előlem.

– Állj! – kiáltottam, és utánavetettem magam. – Álljon meg, MacSwain, vagy lövök!

Szaladt még néhány lépést, aztán megállt és visszafordult.

– Ja, maga az? – kérdezte, mintha nem lett volna mindegy, ki viszi vissza a dutyiba.

– Én – ismertem be. – Hogyhogy maga szabadon szaladgál az utcán?

– Magam se tudom. Valaki lyukat robbantott *a* börtön padlózatába. Én meg a többiekkel együtt megléptem a lyukon át. Volt ott néhány pofa, aki sakkban tartotta a zsarukat. Együtt lépett meg az egész társaság, én aztán elváltam a többiektől, és gondoltam, hogy nekivágok a domboknak. A robbantáshoz semmi közöm. Csak kihasználtam az alkalmat.

– Suttogót kaptak el az este – tájékoztattam.

– Nofene! Hát ezért! Noonan tudhatta volna, hogy azt a fickót nem tarthatja sokáig lakat alatt. Ebben a városban semmi esetre sem.

Még mindig ott álltunk, ahol utolértem MacSwaint.

– Tudja, miért kapták el Suttogót? – kérdeztem.

– Persze. Mert megölte Timet.

– Tudja, ki ölte meg Timet?

– Mi? Hát hogyne. Suttogó.

– *Maga* ölte meg.

– Micsoda? Mi ütött magába? Megőrült?

– Pisztoly van a bal kezemben! – figyelmeztettem.

– De hát ide figyeljen! Nem maga Tim mondta a csajnak, hogy Suttogó lőtte le? Mi ütött magába?

– Tim nem azt mondta, hogy *Suttogó.* Nőket hallottam már, hogy Thalert *Max*nak nevezik, de férfit még soha, aki ne csak Suttogónak nevezte volna. Tim nem azt mondta, hogy *Max.* Azt mondta, hogy *MacS,* vagyis *MacSwain*-t akart mondani, de meghalt, mielőtt végigmondhatta volna. Ne feledkezzen meg a pisztolyomról!

– Miért ölteni volna meg én? Tim Suttogó nője után...

– Ezen még nem gondolkoztam – ismertem be. – De nézzük csak: maga meg a felesége szakítottak. Tim meg szoknyabolond volt, igaz? Talán valahol itt kell keresni az okot. Ennek még utána kell néznem. Az tett bolhát a fülembe, hogy maga nem próbálta többet zsarolni azt a lányt.

– Hagyja már abba – könyörgött – Tudja jól, hogy badarság. Miért maradtam volna utána a helyszínen? Igyekeztem volna alibit szerezni, mint Suttogó.

– Hogy miért maradt a helyszínen? Mert akkor még hekus volt. Azért maradt ott, hogy lássa, úgy megy-e minden, ahogy szeretné, és ha kell, kézbe vegye a dolgot.

– Tudja jól, hogy ez nem igaz. Badarság. Hagyja már abba, az isten szerelmére!

– Bánom is én, ha badarságnak hangzik – feleltem. – Akkor is elmondjuk Noonannek, ha visszamegyünk. Valószínűleg úgyis nagyon lesújtotta Suttogó szókése. Ettől legalább megvigasztalódik.

MacSwain térdre verette magát a sáros utcán, és rimánkodni kezdett:

– Úristen, csak azt ne! A saját kezével fojt meg!

– Álljon fel, és hagyja abba az ordítozást – mordultam rá. – Nos, hajlandó beszélni?

– A saját kezével fojt meg – nyöszörögte.

– Rendben van. Ha nem beszél, majd beszélek én Noonannek. De ha szépen meggyón nekem, megteszem magáért, amit tehetek.

– Mit tud tenni? – kérdezte kétségbeesetten, és újból siránkozni kezdett. – És honnan tudhatom, hogy csakugyan próbál tenni valamit?

Megkockáztattam, hogy nagyjából megmondom neki az igazat.

– Azt mondta, sejti, mire készülök Poisonville-ben. Akkor azt is tudnia kell, hogy a célom fenntartani Noonan és Suttogó közt a hadiállapotot. Ha hagyom, hogy Noonan továbbra is Suttogót higgye Tim gyilkosának, a hadiállapot fenn is marad. De ha maga nem akar nekem segíteni, gyerünk, és mondjuk el szépen az igazságot Noonannek.

– Azt akarja mondani, hogy nem árul el neki? – kérdezte mohón. – Megígéri?

– Nem ígérek semmit – feleltem. – Mit képzel? A markomban van. Vagy nekem gyón, vagy Noonannek. És döntsön gyorsan. Semmi kedvem egész éjszaka itt álldogálni.

Úgy döntött, hogy inkább nekem gyón.

– Fogalmam sincs róla, mióta tudja, de tényleg úgy van, ahogy mondja. A feleségem beleesett Timbe. Ezért tértem rossz útra. Akárkitől megkérdezheti, nem voltam-e azelőtt rendes ember. Olyan férj voltam, hogy amire csak kedve támadt a feleségemnek, igyekeztem biztosítani neki. És ez a legtöbbször nem volt könnyű. De nem tehettem egyebet. Pedig mindkettőnknek sokkal jobb lett volna, ha képes lettem volna nemet mondani, így aztán azt is hagytam, hogy elköltözzön hazulról, és beadja a válókeresetet. Hogy férjhez mehessen Timhez. Azt hittem, Tim el akarja venni.

De nemsokára meghallottam, hogy Tim azt a Myrtle Jennisont kerülgeti. Ez már sok volt. Lehetővé tettem neki, hogy annak rendje és módja szerint elvegye Helent. Ő meg annak a Jennison lánynak csapja a szelet. Ezt már nem tudtam elviselni. Helen nem volt szajha. De akkor este Mock Lake-ben véletlenül futottam össze Timmel. Amikor láttam, hogy lefelé megy a

lugasokhoz, utánaszaladtam. A hely éppen alkalmasnak látszott, hogy tisztázzuk a dolgot.

Valószínűleg mind a ketten eléggé be voltunk szíva. Mindenesetre csúnyán összevesztünk. Amikor végleg kutyaszorítóban érezte magát, előrántotta a pisztolyt. Gyáva alak volt. Én el akartam venni tőle, és dulakodás közben elsült. Esküszöm, az élő istenre, hogy csak így lőttem rá. Amikor a pisztoly elsült, mind a kettőnk keze rajta volt. Bebújtam a bokrok közé. De alig bújtam el, meghallottam, hogy nyöszörög és mond valamit. De már többen is közeledtek, és a szálloda felől futva jött egy nő, az a Myrtle Jennison.

Szerettem volna visszamenni, hogy halljam, mit mond Tim, és tudjam mihez tartani magam. De nem akartam elsőnek odaérni. Megvártam, amíg odaér a lány. Közben folyton hallottam, hogy Tim lamentál, de túl messze voltam, nem értettem, mit mond. Amikor a lány odaért, én is odarohantam. Éppen akkor értem oda, amikor Tim megpróbálta kimondani a nevemet, de közben meghalt.

Csak akkor gondoltam rá, hogy amit mondott, Suttogó neve is lehet, amikor a lány előállt az ajánlattal, az öngyilkossággal fenyegetőző levéllel, a kétszáz dollárral meg a gyémánttal. Eleinte húzódoztam, úgy tettem, mintha szabályszerűen akarnám intézni az ügyet – akkor még hekus voltam –, de persze csak azért, hogy tudjam, hogy állok. De mikor a lány elmondta, mit akar, már tudtam, hogy semmi vész. Nem is volt mostanáig, amíg maga el nem kezdte bolygatni a dolgot.

Ide-oda topogott a sárban, és hozzátette:

– A rákövetkező héten meghalt a feleségem, autóbaleset érte. Ha ugyan baleset volt. Egyenesen a 6-os villamos alá hajtott a Fordjával, a Tanner lejtőjének az aljában, és megállt a síneken.

– Ebben a megyében van Mock Lake? – kérdeztem.

– Nem. Boulder megyében.

– Az kívül esik Noonan hatáskörén. Mi lenne, ha odavinném, és az ottani seriffnek adnám át?

– Ne. Ott Keefer szenátor veje a seriff, Tom Cook. Akkor itt is maradhatok. Noonan Keeferen keresztül ott is hozzám fér.

– Ha úgy történt a dolog, ahogy mondja, legalább módjában lesz a bíróság előtt tisztázni magát.

– Nem adnának rá módot. Ha lett volna rá valami esélyem, önként a bíróság elé álltam volna. De ezeknél? Nincs.

– Visszamegyünk a Városházára – mondtam. – Tartsa a száját.

*

Noonan dühösen járkált fel-alá a szobájában, és szidta az előtte álló öt-hat zsarut. Látszott rajtuk, hogy szívesebben lennének valahol másutt.

– Hoztam magának egy elveszett tárgyat – mondtam, és magam elé löktem MacSwaint.

Noonan egy ökölcsapással leterítette az exhekust, belerúgott, aztán odaszólt az egyik emberének, hogy vigye el.

Valaki telefonon kereste Noonant. Köszönés nélkül kisurrantam, és elindultam vissza a szállodámba.

Északi irányban valahol pisztolyok pukkantak.

Valamivel messzebb egy férfi átment az utca másik oldalára, hogy ne kelljen találkoznia velem. Pedig nem ismertem, és valószínű, hogy ő sem ismert engem.

Egy három emberből álló csoport haladt el mellettem, lopakodva, sunyi tekintettel.

Aztán egy lövés csattant a közelben. Több nem követte.

Amikor a szállodához értem, egy ütött-kopott fekete túrakocsi robogott végig teljes sebességgel az utcán, zsúfolva volt emberekkel.

Vigyorogva néztem utána. Poisonville kezdett fortyogni a fedő alatt, s noha tudtam, hogy ezért a fortyogásért nem kis részben én vagyok a felelős, éreztem már magam annyira bennszülöttnek, hogy jó tizenkét órát nyugodtan végigaludjak.

15.

Cedar Hill

Kevéssel dél után Mickey Linehan telefonhívása ébresztett fel.

– Itt vagyunk – jelentette. – Hol a fogadóbizottság?

– Valószínűleg megálltak valahol, hegy kötelet szerezzenek, és kordont húzhassanak. Tegyétek be a cókmókjaitokat a megőrzőbe, és gyertek a szállodámba. 537-es szoba. Lehetőleg feltűnés nélkül.

Mire megérkeztek, már fel is öltöztem.

Mickey Linehan hórihorgas, csapott vállú alak volt, idomtalan teste mintha minden pillanatban szét akart volna esni alkatrészeire. A füle elállt, mint két piros vitorla, s kerek, vörös képén rendszerint hülye vigyor ült. Olyan volt, mint egy bohóc, és az is volt.

Dick Foley kanadai volt, akkora, mint egy kisfiú, az arca sovány és ingerült. Hogy magasabb legyen, magas sarkú cipőt viselt, illatosította a zsebkendőjét, és a végletekig takarékoskodott a szavakkal.

Remek detektív volt mind a kettő.

– Mit mondott nektek az Öreg, min dolgozom itt? – kérdeztem, mikor mind a hárman leültünk. Az Öreg a Continental San Franciscó-i fiókjának az igazgatója volt. Poncius Pilátusnak is neveztük, mert olyankor is kenetesen mosolygott, ha öngyilkossággal felérő, kínkeserves feladatokra küldött ki bennünket. Nyájas, udvarias, méltóságteljes egyéniség volt. körülbelül olyan melegszívű, mint egy csörgőkígyó. Az ügynökségen az a vicc járta róla, hogy még kánikulában is tud jeget köpni.

– Úgy vettük észre, nem sokat tud – felelte Mickey – azonkívül, hogy táviratilag kértél erősítést. Azt mondta, két napja nem kapott tőled jelentést.

– És valószínű, hogy még néhány napig nem is fog kapni. Mit tudtok Personville-ről?

Dick csak a fejét rázta. Mickey válaszolt is:

– Én csak azt tudom, hogy egyesek Poisonville-nek nevezik, és ezt komolyan is gondolják.

Erre elmeséltem nekik, mit tudtam meg én a városról, és miket műveltem. Már a vége felé jártam, amikor megszólalt a telefon.

Dinah Brand jelentkezett, álmos hangon:

– Hello! Mi van a csuklójával?

– Csak megperzselődött egy kicsit. Mit szól Max szökéséhez?

– Semmi közöm hozzá – válaszolta. – Én megtettem a magamét. Ha Noonan nem volt képes fogva tartani, az ő baja. Délután bemegyek a városba kalapot venni. Gondoltam, magához is beugróm pár percre. Otthon lesz?

– Hány órakor?

– Hát úgy három körül.

– Rendben van, várom. A kétszáz dollár tíz centtel, amivel tartozom.

– Az jó lesz – felelte. – Azért megyek. Viszlát!

Visszaültem a helyemre, és folytattam a beszámolót.

Amikor befejeztem, Mickey Linehan füttyentett egyet.

– Nem csoda – jegyezte meg –, hogy nem siettél jelentést küldeni. Az öreg nem sokat teketóriázna, ha tudná, miben sántikálsz. Igaz?

– Ha úgy sikerül a dolog, ahogy szeretném, nem muszáj a sajnálatos részleteket is jelentenem – válaszoltam. – Nagyon helyes, hogy *az* ügynökségnek vannak bizonyos előírásai és szabályai, de munka közben úgy boldogul az ember, ahogy a legjobbnak látja. És Poisonville-ben magasabb erkölcsi elvekről már régóta szó sem lehet, Egy jelentésben nincs helye a kényes részleteknek, és nagyon szeretném, fiúk, ha ti sem irkálnátok szerelmes leveleket San Franciscóba anélkül, hogy meg ne mutatnátok, mit írtatok.

– És minket miféle disznóságok elkövetésére akarsz rávenni? – kérdezte Mickey.

– Azt szeretném, ha te Pete-et, a Finnt kutatnád fel, Dick meg Yardot. Úgy kell eljárnotok, ahogy én jártam el eddig: akkor és azt cselekedni, amikor és amit lehet. Az az elképzelésem, hogy ezek ketten megpróbálják rávenni Noonant, hogy hagyja békén Suttogót. Nem tudom, rááll-e. Átkozottul ravasz fickó, és mindenáron szeretne bosszút állni az öccséért.

– És ha megtaláltam ezt a finn úriembert – szólt közbe Mickey –, mit csináljak? Nem szeretnék hencegni vele, hogy milyen tökfilkó vagyok, de ez az egész kínaiul van számomra. Mindent értek, csak azt nem, hogy mit miért csináltál eddig, és mit és hogyan akarsz csinálni ezután.

– Egyelőre elég, ha szemmel tartod a Finnt. Meg akarom találni a módját, hogy éket verjek Pete és Yard, Yard és Noonan, Pete és Noonan, Pete és Thaler, illetőleg Yard és Thaler közé is. Ha sikerül eléggé megkavarnunk a dolgokat, azaz felrobbantanunk a bandát, ők maguk fogják helyettünk egymás hátába döfni a kést. Thaler és Noonan közt a szakítás kezdetnek jó. De nem érünk vele semmit, ha nem leszünk rajta, hogy további szakítások kövessék.

Dinah Brandtől további terhelő adatokat is vásárolhatnék a bandáról, de ebben a városban semmi értelme bíróság elé állítani valakit, akármennyi terhelő adatot tud róla az ember. A bíróságok is az ő zsebükben vannak, és különben is: túlságosan lassan dolgoznak. Ronda kis históriába keveredtem itt,

és ha az öreg megszimatolja – márpedig San Francisco nincs olyan messze, hogy meg ne szimatolhatná –, azonnal ráveti magát a telefonra, és magyarázatot követel. Eredményt kell produkálnom, hogy a részleteket titokban tarthassam. Bizonyítékokkal nem érünk semmit. Robbantanunk kell.

– És mi lesz igen tisztelt ügyfelünkkel, Mr. Elihu Willssonnal? – kérdezte Mickey. – Vele vagy ellene mit tervezel?

– Lehet, hogy őt is elintézem, de az is lehet, hogy kényszerítem, hogy álljon mellénk. Mindegy. A legokosabb az lesz, Mickey, ha te a Hotel Personban szállsz meg, Dick meg a Nationalben. Ne mutatkozzatok együtt, és ha nem akarjátok, hogy kirúgjanak az állásomból, hajtsátok végre, amit rátok bízok, mielőtt még az öreg beleüti az orrát a dolgunkba. Most pedig írjátok fel magatoknak a következőket.

És lediktáltam nekik az alább felsoroltak nevét, személyleírását és – ha tudtam – a címét: Elihu Willsson; Stanley Lewis, a titkára; Dinah Brand; Dan Rolff; Noonan; Max Thaler, *alias* Suttogó; csapott állú Jerry, Suttogó jobbkeze; Mrs. Donald Willsson; Lewis leánya, Donald Willsson volt titkárnője; végül a radikális Bill Quint, Dinah volt szeretője.

– Most pedig munkára! – mondtam, – És ne áltassátok magatokat. Poisonville-ben csak egyetlen törvény létezik: az, amit magatok hoztok.

Mickey azt felelte rá, hogy meg volnék lepve, ha tudnám, hányszor boldogult már törvények nélkül is. Dick csak annyit mondott:

– Viszlát – azzal ki-ki ment a maga útjára.

*

Megebédeltem, aztán átmentem a Városházára.

Noonan zöld szeme zavaros volt, mintha nem aludt volna, és az arca is veszített valamit a színéből. De a kezemet ugyanolyan lelkesen rázta meg, mint máskor, és a szokott mennyiségű szívélyesség volt a hangjában és a modorában is.

– Semmi nyoma Suttogónak? – kérdeztem, mikor befejeztük az örömteli kézrázást.

– Azt hiszem, lesz valami. – A faliórára nézett, aztán a telefonra. – Bármelyik pillanatban kaphatok egy telefont. Üljön le.

– Kinek sikerült még megszöknie?

– Már csak Jerry Hooper és Tony Agosti van szabadon. A többieket elcsíptük. Jerry Suttogó hűséges Péntekje, és a digó is a bandájához tartozik. Ő az az alak, aki a bokszmeccsen Ike Bushba hajította a kést.

– Mások is ülnek még Suttogó bandájából?

– Többen nem. Eredetileg is csak ők hárman voltak bent. meg Buck Wallace, az a fickó, akit maga lőtt le. Ő kórházban van.

A rendőrfőnök ismét a faliórára pillantott, aztán a saját óráját is megnézte. Pontosan két óra volt. A telefon felé fordult. A készülék abban a pillanatban megszólalt. Felkapta a kagylót, és beleszólt:

– Itt Noonan... Igen... Igen... Igen... Helyes.

Félrelökte a telefont, és végigzongorázott egy sor gyöngyházgombot az íróasztalán. A szoba megtelt zsarukkal.

– Cél: a Cedar Hill Inn – jelentette be a rendőrfőnök. – Bates, te velem jössz a részlegeddel. Terry. te kikanyarodsz, a Broadwayre, és hátulról támadod meg a fogadót. Útközben összeszedsz minden közlekedési rendőrt. Minden elérhető emberre szükségünk lehet. Duffy, te ugyanezt csinálod az Union Streeten, és a bányába vezető régi úton haladsz tovább az embereiddel. McGraw, te a főhadiszálláson maradsz, összeszedsz mindenkit, akit csak tudsz, és utánunk küldöd őket erősítésnek. Rajta!

Fogta a kalapját és sietett az emberei után. Már menet közben szólt vissza széles válla fölött:

– Gyerünk, cimbora, miénk a vad!

Lementem én is vele a rendőrségi garázsba. Ott már vagy fél tucat kocsi motorja berregett. A rendőrfőnök a sofőrje mellé ült. Én meg négy detektív hátra.

Rendőrök másztak be a többi kocsiba is. A géppuskákról lekerültek a ponyvák, nyalábszámra osztották ki a puskákat, pisztolyokat, töltényhevedereket.

A rendőrfőnök kocsija indult el elsőnek. Akkorát ugrott, hogy összekoccant a fogunk. Hajszál híján kerültük el a garázs kapuját, két gyalogost majdnem elütöttünk a járdán, egy szökkenéssel az úttesten voltunk, egy teherautót éppen csak annyival kerültünk ki, mint a kaput, aztán éktelen szirénázással nekivágtunk a King Streetnek.

Rémült autósok menekültek előlünk jobbra-balra, fittyet hányva a közlekedési szabályoknak, hogy utat adjanak nekünk. Nagyon mulatságos volt.

Hátranéztem. Láttam, hogy egy másik rendőrségi kocsi is jön utánunk, egy harmadik meg éppen befordul a Broadwayre. Noonan, aki egy kialudt szivart rágcsált, odaszólt a sofőrnek:

– Gázt bele, Pat!

Pat éles kanyarral megkerülte egy halálra rémült nő kocsiját, keresztülvágott egy villamos meg egy mosodai teherautó közt, olyan szűk résen, hogy csak azért sikerült átsurrannunk rajta, mert tökéletes volt a kocsi lakkozása, aztán megjegyezte:

– Rendben van, de a fékek nem jók.

– Pompás – dörmögte a bal oldalamon ülő, szürke bajszú detektív. Nem hangzott őszintén.

Amikor kiértünk a városközpontból, a forgalom már nem akadályozott annyira, csak az úttest volt siralmas állapotban. Jó félórát robogtunk, és közben mindegyikünknek alkalma volt a másik ölébe ülni. Az utolsó tíz percben olyan hepehupás volt az út, hogy a zökkenőktől el is felejtettük, amit Pat a fékekről mondott.

Megálltunk egy kerítés előtt, amely fölött ütött-kopott, kivilágítható cégtábla hirdette volna, hogy *Cedar Hill Inn,* ha nem égtek volna ki benne a körték. A fogadó, néhány méterre a kerítés mögött, penészzöldre mázolt, szürke deszkaépület volt. körülötte bokáig érő szemét. A kapuja és az ablakai csukva, sehol egy lélek.

Noonan szállt ki elsőnek, aztán mi. Az utánunk jövő kocsi is felbukkant az utolsó kanyarban, lassított, és megállt a miénk mellett. Kiugráltak belőle az állig felfegyverzett zsaruk.

Noonan parancsokat osztogatott.

Három-három zsaru kétfelől kerítette be az épületet. Három másik, köztük egy géppuskás, a kerítésnél maradt. Mi többiek az elszórt konzervdobozokon, üvegeken és régi újságokon keresztül elindultunk az épület ajtaja felé.

A szürke bajszos detektív, aki mellettem ült a kocsiban, fejszét szorongatott a kezében. Felmentünk a veranda lépcsőjén.

Az egyik ablakpárkány alól lángnyelv csapott ki, lövés dörrent.

A szürke bajszos detektív összerogyott, maga alá temetve a fejszét.

Mi többiek szétszaladtunk.

Én Noonannel tartottam. Elbújtunk az országútnak a fogadó felé eső árkában. Elég mély volt, s a pereme elég magas, fel is állhattunk benne anélkül, hogy célpontot szolgáltattunk volna.

A rendőrfőnök izgatott volt.

– Szerencsénk van! – mondta boldogan.

– Suttogó itt van! Biz' isten itt van!

– Az a lövés az ablakpárkány alól jött – jegyeztem meg. – Nem rossz trükk.

– Majd elvesszük tőle a kedvüket – felelte vidáman. – Szitává lőjük a lebujt. Duffynak már meg kellett érkeznie a másik úton, és Terry Shane sem lehet messze. Hé, Donner! – kiáltott oda az egyik emberének, aki egy nagy kő mögül leselkedett. – Szaladj hátra, és mondd meg Duffynak meg Shane-nek, ha megjöttek, hogy azonnal zárják körül az épületet, és vegyék tűz alá. Kimble hol van?

A leselkedő zsaru az egyik mögötte álló fa felé bökött a hüvelykjével. Mi az árokból a fának csak a koronáját láthattuk.

– Szólj neki, hogy állítsa fel a malmát, és kezdjen el őrölni vele – utasította Noonan. – Alacsonyan borotválja végig a homlokzatot, mintha sajtot szeletelne.

A leselkedő zsaru eltűnt.

Noonan fel-alá járkált az árokban, időnként még azt is megkockáztatta, hogy kidugta a fejét a pereme fölött, hogy körülnézzen, jelt adjon, vagy mondjon valamit az embereinek.

Aztán visszajött, lekuporodott mellém, megkínált egy szivarral, és ő is rágyújtott.

– Minden rendben – állapította megelégedetten. – Suttogónak semmi esélye. Vége.

A fa mellől a géppuska kísérletképpen rövid szünetekkel leadott nyolc-tíz lövést. Noonan elvigyorodott, és kifújt – egy hatalmas füstkarikát. Aztán a géppuska kerepelni kezdett, csak úgy köpködte a halált hozó fémgolyókat, ahogy az egy szorgos kis halálgyárhoz illik. Noonan újabb füstkarikát fújt ki.

– Pontosan így képzeltem.

Ráhagytam. Nekitámaszkodtunk az agyagos árokpartnak, és füstöltünk. Közben távolabb megszólalt egy második géppuska is, aztán egy harmadik. Szabálytalan időközökben csatlakozott hozzájuk egy csomó puska, pisztoly és golyószóró is. Noonan helyeslően bólintott, és megjegyezte:

– Öt perc múlva tudni fogják, mi a pokol.

Amikor az öt perc letelt, javasoltam, hogy nézzük meg az eredményt. Segítettem neki kimászni az árokból, és magam is utánamásztam.

A fogadó ugyanolyan üresnek és elhagyatottnak látszott, mint előzőleg, csak jóval viharvertebbnek. Belülről már nem lőttek. De kívülről még mindig golyózápor verte a deszkafalakat.

– Mi a véleménye? – kérdezte Noonan.

– Ha van pincéje, még így is életben maradhatott benne egy patkány.

– Az igaz, de végezetül azt is elintézhetjük.

Elővett a zsebéből egy sípot, és éktelenül sípolni kezdett. Meglendítette kövér karjait, mire a lövöldözés mindjárt alábbhagyott. De meg kellett várnunk, hogy körös-körül továbbadják a jelszót.

Aztán betörtük az ajtót.

A földszinten bokáig állt az alkohol. És még mindig csörgedezett az egymásra rakott ládák és hordók golyó ütötte lyukaiból. Majdnem tele volt velük a helyiség.

A kiömlött pálinka gőzétől szédelegve tapicskoltunk összevissza, amíg fel nem fedeztünk négy holttestet. Eleven embert nem találtunk sehol. A négy halott sötét bőrű volt, öltözékük alapján idegen származású munkásoknak látszottak. Kettő közülük betű szerint szitává volt lőve.

– Hagyjuk itt őket – mondta Noonan –, és tűnjünk el innen.

A hangja jókedvű volt, de egy zseblámpa fényénél észrevettem, hogy a szeme körül fehér karikák ülnek a félelemtől.

Örömest távoztunk, de én némi habozás után zsebre vágtam egy épségben maradt *Dewar* címkés üveget.

A kerítésnél egy khaki ruhás zsaru éppen akkor ugrott le a motorbiciklijéről.

– Kirabolták az Első Nemzeti Bankot! – kiáltotta felénk.

Noonan dühösen káromkodott egyet.

– Rászedett a nyavalyás! – bömbölte. – Mindenki vissza a városba!

Erre mindenki a kocsikhoz rohant, csak mi nem, akik Noonannel jöttünk ki. Két ember magával cipelte az elesett detektívet.

Noonan rám nézett a szeme sarkából.

– Ez aztán cifra dolog – jegyezte meg. – Fele se tréfa.

Dünnyögtem valamit, megvontam a vállam, és odaballagtam a kocsijához. A vezető ott ült a kormánykerék mögött. Hátat fordítottam az épületnek, és beszélgetni kezdtem Pattéi. Nem emlékszem rá, miről beszéltünk. Hamarosan csatlakozott hozzánk Noonan és a többi hekus is.

Csak egy kis lángot láttam fellobbanni a fogadó nyitott ajtaján keresztül, mikor a kanyarba értünk, és az épület eltűnt a szemünk elől.

16.

Jerry halála

Hatalmas tömeg álldogált az Első Nemzeti Bank előtt. Utat törtünk magunknak a kapuhoz. Már ott várt McGraw, savanyú volt a képe.

– Hatan voltak, álarcban – jelentette a rendőrfőnöknek, mikor beléptünk. – Fél három körül ütöttek rajta a bankon, öten a pénzzel együtt megléptek. A hatodikat az itteni őr lelőtte. Jerry Hooper az. Ott fekszik holtan a padon. Az országutakat lezárattam, és körtelefont adtam le, talán még nem késő. A rablókat akkor látták utoljára, amikor egy fekete Lincolnnal befordultak a King Streetre.

Odamentünk a halott Jerryhez, hogy megnézzük. A bank előcsarnokában feküdt az egyik padon, barna lepellel letakarva. A golyó a bal lapockacsontja alatt fúródott a testébe.

A bank őre, egy ártalmatlan külsejű vénség, a mellét düllesztve adta elő, hogy történt.

– Eleinte nem lehetett csinálni semmit. Mielőtt észbe kaptunk volna, mi történik, már bent is voltak. És mintha nem is nagyon siettek volna. Szép kényelmesen ürítették ki egyik pénztárt a másik után. Akkor nem lehetett csinálni semmit. De gondoltam magamban: “Jó, jó, fiúk, most azt csináltok, amit akartok, de várjatok csak, próbáljatok csak elmenni."

És láthatják, álltam a szavamat. Amikor kimentek, azonnal az ajtóhoz rohantam, és leadtam egy sorozatot a jó öreg flintámból. Ezt a fickót akkor találtam el, amikor éppen be akart szállni a kocsiba. Fogadni mernék, hogy többet is kinyírtam volna közülük, csak lett volna több töltényem. Pedig nem könnyű így lepuffantani valakit az…

A vén bikfic kénytelen volt abbahagyni a monológot, mert Noonan hátba veregette, hogy majd kiköpte a tüdejét.

– Remek volt – dicsérte meg –, remek volt.

McGraw visszahúzta a halottra a leplet.

– Senki nem ismert fel senkit – morogta – de ha Jerry benne volt a dologban, biztos, hogy Suttogó bulija volt.

A rendőrfőnök jókedvűen bólintott.

– A továbbiakat rád bízom, Mac. Maga itt marad és körülnéz egy kicsit, vagy visszajön velem a Városházára? – kérdezte tőlem.

– Sem-sem. Randevúm van, és szeretnék száraz cipőbe bújni.

*

Dinah Erand kis Marmonja a szállodám előtt állt. Őt magát nem láttam sehol. Felmentem a szobámba, de nem zártam be az ajtót. Éppen levetettem a kalapom meg a kabátom, amikor kopogtatás nélkül belépett.

– Úristen! – mondta. – Bűzlik a szobája az alkoholtól.

– A cipőmtől. Noonan miatt kellett rumban gázolnom.

Az ablakhoz lépett, kinyitotta, és leült a párkányra.

– Milyen alkalomból? – kérdezte.

– Azt hitte, hogy egy bizonyos *Cedar Hill Inn* nevű fogadóban rajtaüthet a maga Maxán. Így aztán odamentünk, szitává lőttük a lebujt. megöltünk néhány digót, kifolyattunk pár száz gallon pálinkát, aztán felgyújtottuk az épületet és eljöttünk.

– A Cedar Hill-i fogadót? Azt hittem, már több mint egy éve nem működik.

– A jelek szerint nem is működött. De valaki-raktárnak használta.

– De. ugye, Maxot nem találták ott? – kérdezte.

– Nem. Mialatt mi ott ügyködtünk, kirabolta az öreg Elihu bankját, az Első Nemzetit. Minden jel arra mutat, hogy ő volt.

– Annak tanúja voltam – mondta a lány. – Éppen Bengrentől jöttem ki, néhány üzlettel arrább. Alig szálltam be a kocsimba, észrevettem, hogy egy nagydarab fickó hátrál ki a bankból, egy zsákkal meg pisztollyal a kezében. Fekete kendő volt az arcán.

– Max is ott volt?

– Nem. Nem valószínű. Nyilván csak Jerryt meg a fiúkat küldte ki a munkára. Ezért tartja őket. Jerry ott volt. Amikor kiszállt a kocsiból, rögtön ráismertem, hiába volt az arcán a fekete kendő. Mindegyiküknek fekete kendő volt az arcán. Négyen rohantak ki a bankból, és futottak a járda mellett várakozó kocsi felé. Jerry bent ült a kocsiban, egy másik fickóval. Amikor azok négyen megjelentek a járdán, Jerry kiugrott, és eléjük indult. Akkor megkezdődött a lövöldözés, és Jerry elvágódott. A többiek beugrottak a kocsiba és elszáguldottak. Igaz is, mi lesz a pénzemmel?

Leszámoltam tíz darab húszdolláros bankjegyet és egy tízcentes érmét. Leugrott az ablakpárkányról, és felmarkolta a pénzt.

– Szóval, ennyiért tettem harcképtelenné Dant, hogy maga letartóztathassa Maxot – mondta, mikor eltüntette a pénzt a retiküljében. – Mennyit kapok azért, hogy elárultam, hogyan bizonyíthatja rá, hogy ő ölte meg Tim Noonant?

– Meg kell várnia, amíg vádat emelnek ellene. Honnan tudhatom, hogy csakugyan ér valamit a bizonyíték?

Bosszús képet vágott.

– Mondja, mit csinál azzal a rengeteg pénzzel, amit nem költ el? – kérdezte. Aztán felderült az arca. – Tudja, hol van most. Max?

– Nem.
– Mennyit érne meg magának, ha megtudná?
– Semennyit.
– Száz dolcsiért megmondom.
– Nem szeretnék visszaélni a nagylelkűségével.
– Megmondom ötvenért. Csak a fejemet ráztam.
– Huszonötért?
– Nincs szükségem Maxra – feleltem. – Nem érdekel, hol van. Miért nem adja el Noonannek az értesülését?
– Igen, aztán leshetem, hogy kapok-e érte valamit. Mondja, maga csak illatosítja magát alkohollal, vagy tart itthon valami innivalót is?
– Van egy üveg állítólagos Dewarom, a Cedar Hillből emeltem el a délután. És a bőröndömben van egy üveg King George. Melyiket választja?
A King George-ra szavazott. Ittunk egyet, aztán azt mondtam:
– Üljön le, és szórakozzon el vele, amíg átöltözöm.
Amikor huszonöt perc múlva kikerültem a fürdőszobából, Dinah a kis íróasztal előtt ült, cigarettázott, és egy noteszt tanulmányozott, amelyet a bőröndöm oldalzsebéből vett ki.
– Fogadni mernék, hogy ez egy költségjegyzék. Hogy mennyit adott ki más esetekre – jegyezte meg, és fel sem nézett. – Akasszanak fel, ha értem, miért nem bőkezűbb velem. Tessék, itt egy hatszáz dolláros tétel s mellette az, hogy inf. Nyilván információt vásárolt valakitől, igaz? És itt van alatta egy százötvenes tétel, mellette Top. Ki tudja, mit jelent? De van olyan nap is, amikor majdnem ezer dollárt adott ki.
– Nyilván telefonszámok – feleltem, és elvettem tőle a noteszt. – Hol nevelkedett maga? Képes a bőröndömben kutatni!
– Zárdában nevelkedtem – hangzott a válasza. – És minden évben én nyertem el a jó magaviseletért járó díjat. Szentül hittem, hogy azok a lányok, akik még külön is megcukrozzák a csokoládékávéjukat, nyalánkságért a pokolba kerülnek. Tizennyolc éves koromig azt se tudtam, mi a káromkodás. Amikor először hallottam káromkodni valakit, majdnem elájultam. – A szőnyegre köpött, hátradöntötte a székét, keresztbe vetette és az ágyamra tette a lábát. – Mit szól hozzá?
Lelöktem a lábát az ágyról.
– Én meg egy matrózkocsmában nevelkedtem. Ne köpjön a padlómra, mert a nyakánál fogva hajítom ki.
– Előbb igyunk még egyet. Ide figyeljen! Mennyit hajlandó adni, ha elmesélem, amit csak kevesen tudnak: mekkora pénzeket kerestek egyesek az új Városháza építésén? Az erről szóló papírokat adtam el Donald Willssonnak.
– Nem érdekel. Próbálkozzon valami egyébbel.

– És ha azt mesélném el, hogy miért zárták Lew Yard első feleségét diliházba?

– Nem érdekel.

– Kingnek, a seriffünknek, négy évvel ezelőtt még nyolcezer dollár adóssága volt, most pedig egy sor olyan pompás, belvárosi üzletháznak a tulajdonosa, amilyet csak el tud" képzelni az ember. Minden részletet nem ismerek, de meg tudom mondani, hol nézzen utána.

– Próbálkozzon tovább – biztattam.

– Kár a fáradságért. Nem akar maga vásárolni semmit. De hiába reméli, hogy ingyen is hozzájut valamihez. Nem rossz ez a skót whisky. Hol szerezte?

– San Franciscóból hoztam magammal.

– Miért nem kell egyetlen információ sem, amelyet felajánlok? Azt hiszi, olcsóbban is hozzájut?

– Az efféle információkkal már nem sokat érek. Gyorsan kell cselekednem. Nekem dinamit kell. Olyasmi, ami szétrobbantja a társaságot.

Felkacagott, és talpra ugrott. Nagy szeme szikrázott.

– Van egy névjegyem Lew Yardtól. Mi lenne, ha elküldenénk Pete-nek azt az üveg Dewart, amit maga elemelt, és mellékelnénk hozzá a névjegyet? Nem tekintené vajon hadüzenetnek? Ha Cedar Hillben alkoholraktár volt, csakis Pete-é lehetett. Nem gondolná-e vajon az üveg és Lew névjegye láttán, hogy Noonan utasításra ütött rajta a raktárán?

Egy pillanatig gondolkoztam a dolgon. Aztán így feleltem:

– Túlságosan primitív trükk. Nem venné be. Különben is, a játszma jelenlegi szakaszában jobban szeretném, ha Pete és Lew együtt küzdenének a rendőrfőnök ellen.

Lebiggyesztette az ajkát.

– Maga azt hiszi, mindenkinél okosabb. Pedig így nehezen fog boldogulni. Nem hívna meg ma estére valahová? Olyan új szerelésem van, hogy leesik az álla, aki látja.

– Nagyon szívesen.

– Akkor jöjjön értem nyolc körül. Megveregette meleg tenyerével az arcom.

– Pá-pá! – mondta, és elment. Abban a pillanatban szólalt meg a telefon.

*

– Az emberem meg Dické is az ügyfelednél van – jelentette Mickey Linehan. – Az enyém különben annyit nyüzsög, mint a sajtkukac, de nem tudom, mire megy ki a dolog. Van valami újság?

Mondtam neki, hogy nincs, aztán végignyúltam az ágyon, hogy egy kis tanácskozást tartsak önmagámmal Próbáltam kitalálni, mi lesz a következménye a támadásnak, amelyet Noonan a Cedar Hill Inn ellen, Suttogó meg az Első Nemzeti Bank ellen intézett. Sokért nem adtam volna, ha hallhatom, miről tárgyal az öreg Elihuval Pete, a Finn meg Lew Yard. Mivel azonban nem hallhattam, és sose voltam jó rejtvényfejtő, fél óra múlva abbahagytam agyam gyötrését, hogy szunyókáljak egyet. Majdnem hét óra volt, mire felébredtem. Megmosakodtam, felöltöztem, zsebre vágtam egy automata pisztolyt meg egy flaska whiskyt, és elindultam Dinah-hoz.

17.

Reno

Bevezetett a nappalijába, visszahátrált tőlem, vágott egy piruettet, és megkérdezte, hogy tetszik az új ruhája. Mondtam neki, hogy tetszik. Elmagyarázta, hogy az anyaga rózsaszínű nyersselyem, s azok az izék rajta kétoldalt már nem is tudom, mik.

– Igazán úgy találja, hogy csinos vagyok benne? – fejezte be.

– Maga mindig csinos – feleltem. – Lew Yard és Pete, a Finn, ma délután látogatást tettek az öreg Elihunál.

Vágott egy grimaszt.

– Fütyül maga a ruhámra. Mit kerestek ott?

– Valószínűleg haditanácsot tartottak. Rám nézett leeresztett szempilláin keresztül, és megkérdezte:

– Tényleg nem tudja, hol van Max?

Abban a pillanatban már rá is jöttem. De nem volt semmi értelme elárulnom, hogy nem tudtam mindvégig.

– Valószínűleg Willssonnál. De nem érdekelt annyira, hogy megbizonyosodjam róla.

– Elég butaság volt magától. Maxnak minden oka megvan rá, hogy egyikünkért se rajongjon. Fogadja meg anyuka tanácsát, és fogja el gyorsan, ha azt akarja, hogy mind a ketten életben maradjunk.

Elnevettem magam.

– Még nem is tudja a legrosszabbat. Noonan öccsét nem Max ölte meg. Tim nem azt mondta, hogy *Max.* Azt akarta mondani, hogy *MacSwain,* csak meghalt, mielőtt végigmondhatta volna.

Megragadta a vállamat, és megpróbálta megrázni nyolcvanöt kilómat. Olyan erős volt, hogy majdnem sikerült neki.

– Az istenségit magának! – Lehelete forrón csapott az arcomba. Az ő arca fehér volt, akár a fogai. A rúzs rajta meg a száján olyan élesen elütött ettől a fehérségtől, mintha vörös címke lenne. – Ha csak rákente a dolgot, méghozzá az én segítségemmel, azonnal meg kell ölnie!

Nem szeretem, ha durván bánnak velem, még akkor sem, ha fiatal nők az illetők, akik úgy néznek ki, ha megdühödnek, mint a fúriák a görög mitológiából. Levettem a kezét a vállamról, és figyelmeztettem:

– Hagyja abba a nyavalygást. Egyelőre még életben van.

– Igen, egyelőre. Csakhogy én jobban ismerem Maxot, mint maga. Tudom, menynyi esélye van az életben maradásra annak, aki ilyen vicceket csinál vele. Az is elég baj lenne, ha okkal mártottuk volna be, de...

– Ne csináljon ekkora hűhót a dologból. Millió embert húztam be már a csőbe, és nem történt semmi bajom. Vegye a kalapját és a kabátját, és gyerünk vacsorázni. Mindjárt jobban fogja érezni magát.

– Maga őrült! Csak nem képzeli, hogy elmegyek hazulról? Dehogy megyek egy...

– Elég, kislány. Ha Max csakugyan olyan veszedelmes, itthon éppúgy elintézheti, mint máshol. Akkor meg nem mindegy?

– Mindegy ám a... Tudja, mit? Itt marad nálam, amíg Maxot ki nem vonják a forgalomból. A maga hibájából történt, ami történt, tehát kötelessége vigyázni rám. Még Dan sincs itthon, hogy megvédjen. Kórházban van.

– Nem lehet – válaszoltam. – Dolgom van. Miért kell egy semmiség miatt begyulladni? Max valószínűleg el is feledkezett már róla, hogy maga a világon van. Vegye a kalapját meg a kabátját. Meghalok az éhségtől.

Ismét az arcomhoz dugta az arcát. Olyan volt a tekintete, mintha valami borzasztót látna a szememben.

– Jaj milyen rohadt alak! – mondta. – Törődik is maga azzal, hogy mi lesz velem. Engem is csak arra használ fel, amire a többieket... Dinamitnak. Engem, aki bíztam magában.

– A dinamithasonlat nem rossz, de a többi ostobaság. Sokkal jobban áll magának, ha jókedvű. Erősek a vonásai, és ha dühös, határozottan csúnya. Éhen halok, kislány.

– Itt fog vacsorázni – jelentette ki. – Engem ugyan nem visz sehová sötétedés után!

Komolyan gondolta. A rózsaszínű nyersselyem ruhát kötényre cserélte, és szemlét tartott a jégszekrényben. Volt benne krumpli, saláta, leveskonzerv meg egy fél gyümölcskenyér. Lementem és vásároltam két szelet marhahúst, zsemlét, spárgát és paradicsomot.

Mikor visszamentem, éppen gint, vermutot meg narancskeserűt rázott össze egy literes shakerben. Nem sok helyet hagyott benne, hogy összekeveredhessenek.

– Nem látott valami gyanúsat? – kérdezte.

Barátságosan a szemébe nevettem. Bevonultunk a koktéllal az ebédlőbe, és amíg el nem készült a vacsora, egyfolytában ittunk. A lány az italtól sokkal jobb kedvű lett. Mire leültünk enni, már majdnem teljesen elfelejtette a félelmét. Nem volt valami jó szakács, de úgy ettünk, mintha az lett volna.

A lakomát egy-egy pohár gines gyömbérsörrel fejeztük be.

Hirtelen kedve támadt, elmenni hazulról, őt ugyan nem fogja kolostori életre kényszeríteni egy nyavalyás kis vakarcs, mikor ő rendesebb már nem is lehetett volna hozzá, amíg az le nem gorombította egy semmiség miatt. Ha nem tetszik neki, amit csinált, kösse föl magát. Igenis elmegyünk az *Ezüst Nyíl*-ba. Úgyis el akart oda vinni, mert megígérte Renónak, hogy ott lesz az estélyén, és biz' isten ott is lesz. Aki az ellenkezőjét képzeli, őrült kakadu. Mit szólok hozzá?

– Ki az a Reno? – kérdeztem, miközben ő még szorosabbra húzta derekán a köténytt, mert nem jó irányba rángatta a kötőit.

– Reno Starkey. Meg fogja nyerni a tetszését. Rendes fiú. Megígértem neki, hogy ott leszek az ünnepségen, és ott is leszek.

– Mit ünnepel?

– Mi a fene van ezzel a nyavalyás köténnyel? ... Ma délután szabadult.

– Forduljon meg, majd én kioldozom. Miért volt lecsukva? Álljon nyugodtan!

– Hat vagy hét hónapja feltörtek egy páncélszekrényt Turlocknál, az ékszerésznél. Reno, Put Collings, Blackie Whalen, Hank O'Marra meg egy kis sánta fickó, akit csak Bicegőnek neveznek. Bőségesen volt alibijük – Lew Yard gondoskodott róla –, de az ékszerészszövetség hekusainak a múlt héten mégis sikerült rájuk bizonyítani a dolgot, így aztán Noonan kénytelen volt letartóztatni őket. Ez azonban nem jelent semmit. Ma délután ötkor óvadék ellenében szabadlábra kerültek, és többé senki se fog hallani az ügyről. Reno már hozzászokott az ilyesmihez. Három hasonló esetben helyezték már óvadék ellenében szabadlábra. Mi lenne, ha keverne még egy kis italt, amíg belebújok a ruhámba?

*

Az *Ezüst Nyíl* félúton volt Personville és Mock Lake közt.

– Nem rossz hely – magyarázta Dinah, miközben kis Marmonján a fogadó felé robogtunk. – Polly de Voto rendes asszony, és az áruja se rossz, kivéve talán a bourbonját. Az egy kicsit mindig hullaízű. Kedvelni fogja Pollyt. Azt csinálhat nála az ember, amit akar, csak ne lármázzon. Nem szereti a lármát. Meg is érkeztünk. Látja ott a fák közt a piros meg kék fényeket?

Kigördültünk a fák közül, s elénk tárult a fogadó. Fényesen kivilágított kastélyutánzat volt, közel az országúthoz.

– Mit értett azon, hogy Polly nem szereti a lármát? – kérdeztem, mikor megütötte a fülemet a pisztolyok durrogásának kórusa.

– Itt valami nincs rendjén – suttogta a lány, és megállította a kocsit.

Két férfi rohant ki a fogadó kapuján. Egy nőt vonszoltak magukkal, és eltűntek a sötétben. Az egyik oldalajtón kiugrott egy harmadik férfi, és az is eltűnt. A pisztolyok tovább durrogtak. Villanást nem láttam.

Aztán kirontott még egy negyedik férfi is, és eltűnt az épület mögött.

Az egyik emeleti ablakból kihajolt egy ötödik férfi, fekete automata pisztollyal a kezében.

Dinah nehezen lélegzett.

Az út menti sövény mellől narancssárga villanás csapott az ablakban levő férfi felé. Az visszalőtt. Aztán még jobban kihajolt, de több lövés nem jött a sövény felől. A férfi az ablakban fellépett a párkányra, lehajolt, megkapaszkodott a kezével és leugrott.

Kocsink előreszökkent. Dinah az alsó ajkát harapdálta.

A férfi, aki leugrott az ablakból, négykézlábra állt.

Dinah áthajolt előttem, és odakiáltott neki:

– Reno!

A férfi talpra szökött, és felénk fordult. Három ugrással az úton termett, éppen amikor melléje értünk.

Alig ugrott fel mellém a kis Marmon hágcsójára, Dinah teljes sebességre kapcsolt. Át kellett fognom Renót, hogy le ne essen. Majdnem kificamodott a két karom, ahogy tartani igyekeztem. Különösen azzal tette számomra nehézzé a műveletet, hogy egészen kihajolt, úgy próbálta viszonozni a körülöttünk durrogó pisztolyok tüzet.

Aztán hirtelen vége lett. Lő-, hang- és látótávolságon kívül értünk az *Ezüst Nyíl*-tól, és sebesen távolodtunk Poisonville-től.

Reno megfordult és megkapaszkodott Visszahúztam a karjaimat, és megállapítottam, hogy minden ízületem rendesen működik. Dinah a kocsival volt elfoglalva.

– Kösz, kislány – szólalt meg Reno. – Nagy szükségem volt a segítségre.

– Szóra sem érdemes – felelte a lány. – Szóval, te ilyen estélyeket rendezel?

– Volt néhány hívatlan vendégünk. Ismered a Tanner Roadot?

– Igen.

– Térj rá arra. Kijutunk rajta a Mountain Broadwayre, és azon visszatérhetünk a városba.

A leány bólintott, és lelassított egy kicsit.

– Kik voltak a hívatlan vendégek? – kérdezte.

– Néhány fickó, aki nem tudta, hogy okosabb, ha békén hagy.

– Ismerem őket? – kérdezte szórakozottan a lány, miközben befordult a kocsival egy keskenyebb és göröngyösebb útra.

– Ne foglalkozz a dologgal, kislány – felelte Reno. – Inkább azon légy, hogy minél gyorsabban menjen ez a tragacs.

A lány a gázba taposott, és kihozott újabb óránkénti húsz kilométert a Marmonból. Nehéz dolga volt neki is, hogy az úton tartsa a kocsit, meg Renónak is, hogy le ne essen róla. Egyikük sem próbálta folytatni a társalgást, amíg egy egyenletesebb útszakaszra nem értünk.

Akkor Reno megkérdezte:

– Szóval, kiadtad Suttogó útját?

– Aha.

– Azt mondják, még ki is szolgáltattad.

– Ha mondják, mondják. Mit mondasz te?

– Hogy kirúgtad, rendben van. De hogy összeállj egy hekussal, és eláruld neki Suttogó dolgait, az már piszokság. Aljas piszokság, ha a véleményemre vagy kíváncsi.

Közben engem nézett. Harmincnégy-harmincöt éves, elég magas, vállas, testes férfi volt, de nem kövér. Nagy, barna, kifejezéstelen szeme erősen szétállt hosszú, kicsit pergamenszínű lóarcában. Egykedvű és komor volt ez az arc, de valahogy mégsem ellenszenves. Szó nélkül viszonoztam a tekintetét.

A lány így szólt: – Hát ha így vélekedsz a dologról, mehetsz a...

– Vigyázz! – mordult fel Reno.

Éppen túljutottunk egy kanyaron. Egy hosszú, fekete kocsi állt keresztben előttünk az úton, teljesen elbarikádozta.

Már röpködtek is körülöttünk a golyók, Reno meg én igyekeztünk viszonozni a lövéseket, a lány meg valóságos cirkuszi pónilovat csinált a kis Marmonból.

Egy rántással kikormányozta az út bal oldalára, a bal kerekek az árok peremén gurultak, aztán hirtelen átvágott a jobb oldalra, és a jobb oldali árok pereméről – kihasználva Reno meg az én súlyomat – sikerült visszarántania a kocsit az út közepére, háttal az ellenségnek, éppen amikor a bal oldala, a súlyunk ellenére, kezdett már a levegőbe emelkedni. Mire kiürültek a pisztolyaink, már messze jártunk.

Rengeteg lövést adtak le ránk, sok lövést adtunk le mi is, de amennyire meg tudtuk állapítani, egyik oldalon se sebesült meg senki.

Reno megkapaszkodott a könyökével a kocsi ajtajában, és újra töltötte a pisztolyát.

– Szép munka volt, kislány – jegyezte meg. – Tényleg azt csinálsz a kocsival, amit akarsz.

– Most merre? – kérdezte Dinah.

– Mindenekelőtt minél távolabb... Maradj egyelőre az úton. Gondolkoznunk kell. Úgy látszik, el akarják zárni előlünk a várost. Tartsd nyitva a szemed.

Még vagy húsz kilométert robogtunk Personville felé. Megelőztünk néhány kocsit. Nem láttuk semmi jelét, hogy üldöznének. Egy kis híd dübörgött alattunk. Reno megszólalt:

– Fordulj jobbra, és fel a dombra.

Keskeny földút kanyargóit a fák közt a köves domboldalban. Befordultunk rá. Ezen a terepen óránként tizenöt kilométerrel haladni is bravúr volt. Ötpercnyi vánszorgás után Reno megálljt parancsolt. Félórát álltunk és vártunk a sötétben, de nem láttunk és nem hallottunk semmit. Végre Reno megszólalt:

– Másfél kilométerre innen van egy üres kunyhó. Ott letáborozhatnánk, nem? Semmi értelme, hogy az éjszaka folyamán még egyszer megpróbáljunk bejutni a városba.

Dinah azt felelte, hogy bármire hajlandó, csak ne lövöldözzenek rá még egyszer. Én meg azt mondtam, hogy nekem mindegy, pedig szívesebben megpróbáltam volna valahogy visszakerülni a városba.

Óvatosan haladtunk tovább a földúton, amíg a reflektoraink fénye egy kis deszkaépületre nem esett. Fenemód ráfért volna a festés. Valószínűleg sose volt befestve.

– Ez az? – kérdezte Dinah Renótól.

– Aha. Maradj itt, amíg körülnézek. Azzal ott hagyott minket, de hamarosan felbukkant a reflektorok- fénykévéjében a kunyhó ajtajánál. Kulcsokat vett elő, babrált egy darabig a lakattal, felkattintotta, kinyitotta az ajtót, és bement. De hamarosan újra megjelent az ajtóban, és odaszólt nekünk:

– Minden rendben. Gyertek be, és érezzétek otthon magatokat Dinah leállította a motort, és kiszállt.

– Van zseblámpa a kocsiban? – kérdeztem.

– Van – felelte. A kezembe nyomta, és ásított egyet. – Úristen, de fáradt vagyok. Remélem, akad valami innivaló ebben a viskóban.

Megnyugtattam, hogy nálam van egy flaska skót whisky. Egészen felvidult a hírre.

A kunyhó egyetlen helyiségből állt. Volt benne egy barna pokrócokkal letakart tábori ágy, egy kártyaasztal, rajta egy pakli kártya meg egy csomó mocskos zseton, egy öntöttvas kályha, négy szék, egy petróleumlámpa, néhány tányér, fazék, lábas meg vödör, három polc megrakva konzervekkel, egy halom tűzifa meg egy talicska.

Reno éppen lámpát gyújtott, amikor beléptünk.

– Nem is olyan rossz – jegyezte meg. – Elrejtem a kocsit, aztán hajnalig békén maradhatunk.

Dinah odalépett az ágyhoz, visszahajtotta rajta a pokrócokat, és jelentette:

– Lehet, hogy vannak benne poloskák, de legalább nem nyüzsögnek. Most pedig ide az itókát.

Kidugaszoltam a flaskát, és a kezébe nyomtam, Reno meg kiment elrejteni a kocsit. Mikor a lány megelégelte, én is kortyoltam a whiskyből egy jó nagyot.

A Marmon motorjának a bugása egyre jobban elhalkult. Kinyitottam az ajtót, és kinéztem. A domb aljában, a fák és bokrok közt még láthattam az egyre távolodó kocsi reflektorfényének fehér foltjait. Amikor végleg eltűntek a szemem elől, visszamentem a kunyhóba, és megkérdeztem a lánytól:

– Ment már haza ilyen messziről gyalog?

– Micsoda?

– Reno elvitte a kocsit.

– A mocskos disznó! Hála istennek, hogy olyan helyen hagyott bennünket, ahol legalább ágy van.

– Nem sokat ér vele.

– Hogyhogy?

– Hogyhogy? Renónak kulcsa volt ehhez a viskóhoz. Tíz az egyhez, hogy a jómadarak, akik üldözik, tudnak erről a helyről. Ezért hagyott itt bennünket. Azt hiszi, hogy felvesszük velük a harcot, és feltartóztatjuk őket egy darabig.

A lány fáradtan felkelt az ágyról, elátkozta Renót, engem és a teremtéstől kezdve minden férfit, aztán csípősen megkérdezte:

– Na, mister Mindentudó, most mit csinálunk?

– Keresünk egy kényelmes kis zugot valahol a. szabad ég alatt, lehetőleg nem messze innen, és megvárjuk, mi történik.

– Akkor viszem a pokrócokat.

– Ha egyet elhoz, talán nem fog szemet szúrni, de ha többet hoz magával, rájönnek, hogy itt vagyunk.

– A fene essen beléjük – dünnyögte, de csak egy pokrócot vett el az ágyról.

Elfújtam a lámpát, bekattintottam magunk mögött a lakatot az ajtón, és a zseblámpa segítségével utat törtem a bozótban.

Följebb a domboldalon találtunk is egy kis mélyedést, ahonnan elég tisztán ki lehetett venni a földutat és a kunyhót, és a növényzet is elég sűrűnek látszott, hogy ne fedezhessenek fel bennünket, ha nem csinálunk világosságot.

Leterítettem a pokrócot a földre, és letelepedtünk.

A leány nekem dőlt, és lamentálni kezdett, hogy nyirkos a talaj, hogy hiába van bunda rajta, fázik, hogy görcs állt a lábába, meg hogy szeretne rágyújtani.

Odaadtam neki a flaskát, hogy igyon még egyet. Utána tíz percig békén hagyott.

Aztán újra kezdte.

– Meghűlök. Mire jön valaki, ha jön egyáltalán, úgy fogok prüszkölni meg köhögni, hogy még a városban is meghallják.

– Csak egyetlenegyet fog tüsszenteni – válaszoltam. – Utána magába fojtják a szuszt.

– Valami mozog a pokróc alatt. Azt hiszem, egér.

– Valószínűleg csak egy kígyó.

– Mondja, nős maga?

– Ezt hagyjuk.

– Szóval, nős?

– Nem.

– Akkor nem is tudja a felesége, hogy milyen szerencsés.

Éppen találó választ próbáltam keresni erre a szellemességre, amikor a távolban reflektor villant az úton. Mire lepisszegtem a lányt, már el is tűnt.

– Mi az? – kérdezte.

– Reflektor. Már nem látni. A vendégeink kiszálltak a kocsiból, és gyalog jönnek tovább.

Eltelt némi idő. A leány, akinek meleg arca az enyémhez simult, borzongott. Lépteket hallottunk, aztán láttuk, hogy sötét alakok mozognak az úton meg a kunyhó körül, de nem lehettünk bizonyosak benne, hogy valóban látjuk-e őket.

Kétségeinknek egy zseblámpa fénye vetett véget. Fénykört rajzolt a kunyhó ajtajára. Megszólalt egy öblös hang:

– A csaj kijöhet.

Fél percig csend volt, várták a kunyhóból a választ. Aztán ugyanaz az öblös hang megkérdezte:

– Jön már?

Aztán megint csend.

Egy automata pisztoly csaholása törte meg a csendet. Már megszokott hang volt ezen az "éjszakán. Csak úgy csattogtak a deszkák.

– Jöjjön – súgtam oda a lánynak. – Próbáljuk meg ellopni a kocsijukat, amíg szórakoznak.

– Hagyja a fenébe őket – felelte, és a karomnál fogva visszahúzott, amikor fel akartam állni. – Nekem már elegem van ma éjszakára. Jó helyen vagyunk itt.

– Menjünk – kötöttem az ebet a karóhoz.

– Nem megyek – felelte, és csakugyan nem mozdult. És mialatt vitatkoztunk, el is múlt a jó alkalom. Alattunk a fickók berúgták a kunyhó

ajtaját, s amikor látták, hogy nincs bent senki, ordítozni kezdtek a kocsijuk után.

A kocsi odajött, felvett nyolc embert, aztán elindult Reno nyomában, lefelé a domboldalon.

– Most már visszamehetünk a kunyhóba – mondtam. – Nem valószínű, hogy az éjszaka még egyszer erre jönnének.

– Remélem, maradt még egy kis whisky abban a flaskában – mondta a lány, miközben talpra segítettem.

18.

Painter Street

A kunyhó konzervkészletében nem akadt semmi, ami reggelizni csábított volna. Megelégedtünk egy feketével. Az egyik galvanizált vödörben talált állott vízből főztük.

Negyedórai gyaloglással egy farmépülethez értünk, ahol találtunk egy suhancot, aki néhány dollárért hajlandó volt a családi Forddal befuvarozni minket a városba. Rengeteget kérdezősködött, de a kérdéseire vagy kitérő választ adtunk, vagy nem feleltünk. A Fordból egy kis étterem előtt szálltunk ki a King Street felső részén, és töméntelen mennyiségű szalonnás hajdinakását zabáltunk meg az étteremben.

Egy taxi kevéssel kilenc óra előtt tett le bennünket Dinah ajtaja előtt. A kedvéért a padlástól a pincéig átkutattam a házat, de hívatlan vendégnek semmi nyomát nem találtam.

– Mikor látlak ismét? – kérdezte, mikor kikísért.

– Megpróbálok még éjfél előtt beugrani, ha csak néhány percre is. Hol lakik Lew Yard?

– A Painter Street 1622. alatt A Painter a harmadik utca innen, s *az* 1622-es az utcában a negyedik háztömb. Mit akarsz ott? Mielőtt válaszolhattam volna, mindkét kezét a karomra tette", és kérlelni kezdett:

– Ugye, elfogod Maxet? Félek tőle.

– Lehet, hogy később majd rászabadítom Noonant. Attól függ, hogyan alakulnak a dolgok.

Nyavalyás disznónak vagy minek nevezett, akinek mindegy, hogy ővele mi történik, csak elvégezhesse piszkos munkáját.

Megkerestem a Painter Streetet. Az 1622-es szám vörös téglaépület volt, a veranda alatt garázzsal.

Egy sarokkal odébb megtaláltam Dick Foleyt. Egy sofőr nélkül bérelt Buickban ült Beszálltam melléje és megkérdeztem:

– Mi van?

– Kiszúrva kettőkor. Fél négykor Willssonhoz. Mickey is ott. Ötkor haza. Nagy forgalom. Maradtam. El háromkor. Vissza hétkor. Eddig semmi.

Ezzel azt akarta tudomásomra hozni, hogy előző délután kettő óta figyeli Lew Yardot; fél négykor követte Willsson házához. Mickey is ott volt, ő Pete-t követte. Yard ötkor tért haza, ő a nyomában; sok embert látott bemenni meg kijönni, de nem ment egyikük után sem. Hajnali háromig figyelte a házat, *s* reggel hétkor állt újra lesbe. Azóta se bemenni, se kijönni nem látott senkit.

– Most szállj le Yardról, és állj lesbe Willsson háza előtt – mondtam neki. – Úgy hallom, ott rejtőzködik Thaler, a Suttogó. Szeretném szemmel tartani, amíg eldöntőm, hogy közöljem-e a rejtekhelyét Noonannel vagy sem.

Dick bólintott, és már gyújtotta is be a motort. Kiszálltam, és hazatértem a szállodámba.

Egy távirat várt az Öregtől.

POSTAFORDULTÁVAL KÜLDJÖN RÉSZLETES TÁJÉKOZTATÁST FOLYAMATBAN LEVŐ AKCIÓRÓL STOP KÖZÖLJE MILYEN FELTÉTELEKKEL VÁLLALTA STOP NAPI JELENTÉSEKKEL EGYÜTT STOP

A táviratot zsebre vágtam, remélve, hogy az események meggyorsulnak. Rögtön elküldeni neki a kért tájékoztatást azt jelentette volna, hogy önként nyújtom be a lemondásomat.

Tiszta gallért vettem fel, és átbaktattam a Városházára.

– Hello – üdvözölt Noonan. – Reméltem, hogy előkerül. Próbáltam felhívni a szállodájában, de azt mondták, még nem jött haza.

Ezen a reggelen sem volt jó színben, de miközben kezet ráztunk, úgy láttam, ezúttal őszintén örül nekem.

Éppen leültem, amikor megszólalt az asztalán az egyik telefon- Füléhez tartotta a kagylót, beleszólt:

– Tessék – figyelt egy darabig, aztán azt mondta: – Jobb lesz, ha te mégy oda, Mac –, s csak a másodszori próbálkozásra sikerült visszatennie a kagylót a villára. Az arca valamivel még fakóbb lett. de a hangja majdnem normális volt, amikor megszólalt:

– Lew Yardot kinyírták... Lelőtték a háza lépcsőjén, néhány perccel ezelőtt.

– Részletek nincsenek? – kérdeztem, s közben átkoztam magam, hogy Dick Foleyt a kelleténél egy órával korábban irányítottam el a Painter Streetről. Súlyos hiba volt.

Noonan megrázta a fejét, és mereven bámult le a térdére.

– Mi lenne, ha odamennénk, és vetnénk egy pillantást a holttestre? – kérdeztem, *s* már álltam is fel.

Nem mozdult. Még csak föl sem nézett.

– Nem – felelte fáradtan, nem is nekem, a térdének. – Őszintén szólva, semmi kedvem hozzá. Nem tudom, el bírnám-e viselni a látványt. Már a betege vagyok ennek a mészárlásnak. Tönkremegyek bele. Tönkremennek az idegeim.

Visszaültem, és elgondolkoztatott a lehangoltsága. Megkérdeztem:

– Mit gondol, ki nyírta ki?

– Tudja isten – dünnyögte. – Versenyt gyilkolják egymást az emberek. Mi lesz ennek a vége?

– Gondolja, hogy Reno?

Noonan összerezzent, már-már felemelte a fejét, hogy rám nézzen, aztán meggondolta magát, s csak megismételte:

– Tudja isten.

Más irányból támadtam:

– Sokan elestek az éjszaka az *Ezüst Nyíl*nál vívott csatában?

– Csak hárman.

– Kik?

– Két kasszafúró, Blackie Whalen és Pút Collings, akik csak délután ötkor kerültek óvadék ellenében szabadlábra, meg egy Dutch Jake Wahl nevű bandita.

– Miért tört ki a balhé?

– Azt hiszem, amolyan mindennapi csetepaté volt. Úgy látszik, Put, Blackie meg a többiek, akik velük együtt kerültek szabadlábra, egy kis ünnepséget rendeztek a barátaikkal, és lövöldözés lett a vége.

– Mindkét oldalon Lew Yard emberei álltak?

– Fogalmam sincs róla – felelte.

Felálltam.

– Kérem – mondtam. – így is jó – azzal már indultam is az ajtó felé. Utánam szólt.

– Várjon. Ne szaladjon így el. Azt hiszem, igen.

Visszamentem, és újra leültem. Noonan az íróasztala lapját nézte. Az arca szürke volt, löttyedt és nyirkos, mint a friss gitt.

Megmondtam neki:

– Suttogó Willssonnál van.

Felkapta a fejét. A szeme elsötétült. Aztán megrendült a szája, és ismét lehorgasztotta a fejét. A szemében kialudt a fény.

– Nem bírom tovább – motyogta. – Máris betege vagyok ennek a mészárlásnak. Kikészültem.

– Eléggé kikészült ahhoz, hogy föladja a tegnapi tervét, ha ettől függ a békesség? Lemondana róla, hogy bosszút álljon Tim haláláért? – kérdeztem.

– Igen.

– Mert az indította el az egészet – emlékeztettem. – Ha csakugyan hajlandó lemondani róla, nem kétséges, hogy meg lehet állítani a dolgot.

Felemelte az arcát, s olyan szemekkel nézett rám, mint a kutya a csontra.

– Valószínű, hogy a többieknek is éppúgy elegük van már a mészárlásból, mint magának – folytattam. – Mondja el nekik, mi az álláspontja. Hívja össze őket, és kössenek békét.

– Azt fogják hinni, hogy valami újabb disznóságra készülök – vetette ellen szinte sírva.

– Hívja össze őket Willssonhoz. Suttogó nála tanyázik. Ha maga megy oda, csak maga kockáztat. Vagy nem mer odamenni?

Összeráncolta a szemöldökét.

– Velem jönne? – kérdezte.

– Ha akarja.

– Köszönöm – mondta. – Akkor... akkor megpróbálom a dolgot.

19.

A béketárgyalás

A béketárgyalás többi résztvevője együtt ült már, amikor Noonan meg én a kijelölt időben, aznap este kilenckor megérkeztünk Willssonhoz. Csak egy-egy fejbólintással üdvözöltek.

Pete, a Finn volt az egyetlen, akivel még nem találkoztam. A szeszcsempész ötven év körüli, hatalmas csontozatú férfi volt, a feje teljesen kopasz, a homloka alacsony, az álla óriási: széles, vaskos, csak úgy dagadoztak rajta az izmok.

Willsson könyvtárszobájában ültünk az asztal körül.

Az öreg Elihu elnökölt. Gömbölyű, rózsaszínű koponyáján ezüstösen csillogott a villanyfényben a rövidre nyírt haj. Kerek, kék szeme a bozontos, fehér szemöldökök alatt agresszív volt, a tekintete parancsoló. A szája és az álla mint két párhuzamos vonal.

A jobbján Pete, a Finn ült, és figyelte mozdulatlan, apró, fekete szemeivel a többieket. A szeszcsempész után Reno Starkey következett. Reno pergamenszínű lóarca éppoly kifejezéstelen volt, mint a szeme.

Max Thaler Willsson balján ült. A kis gengszter hátradöntötte a székét, s hanyagul keresztbe vetette a lábát. A nadrágja élesre volt vasalva. Összeszorított szája sarkában cigaretta lógott.

Én ültem Thaler mellett, s a másik oldalamon ült Noonan.

Az ülést Elihu Willsson nyitotta meg.

Elmondta, hogy a dolgok nem mehetnek úgy tovább, ahogy mennek. Mindnyájan értelmes, józan, felnőtt emberek vagyunk. Eleget láttunk már a világból ahhoz, hogy tudjuk: az ember nem csinálhat mindig azt, amit akar, legyen *az* illető akárkicsoda. Néha mindenki kénytelen kompromisszumokat kötni. Hogy megkaphassuk azt, amit akarunk, másoknak is meg kell adnunk, amit akarnak. Kijelentette: bizonyos abban, hogy pillanatnyilag leginkább az esztelen gyilkolásnak szeretnénk véget vetni. Meggyőződése, mondta, hogy egy rövid óra alatt mindent őszintén meg lehet beszélni és el lehet intézni, s akkor Personville nem változik vágóhíddá.

Nem volt rossz szónoklat.

Amikor befejezte, egy pillanatig csend volt. Thaler ránézett a mellettem ülő Noonanre, mintha tőle várna valamit. Mi többiek követtük a példáját, és valamennyien a rendőrfőnökre néztünk.

Noonan elvörösödött, és fátyolos hangon megszólalt:

– Suttogó, én hajlandó vagyok elfelejteni, hogy megölte Timet. – Felállt, és kinyújtotta vaskos mancsát: – Itt a kezem rá.

Thaler keskeny szája gonosz mosolyra görbült.

– A maga csirkefogó öccse megérdemelte, hogy megöljék, de nem én öltem meg – suttogta ridegen.

A rendőrfőnök arca vörösről lilára változott.

Emelt hangon megszólaltam:

– Egy pillanat, Noonan. Így nem lesz jó. Ha nem játszik mindenki nyílt kártyákkal, nem jutunk semmire, hanem még rosszabb lesz a helyzet, mint volt. Timet MacSwain ölte meg, és ezt maga is tudja.

Noonan elképedve meredt rám. Nem értette, miért csinálom ezt vele.

A többiekre néztem, igyekeztem minél ártatlanabb képet vágni, és megkérdeztem:

– Akkor ez el van intézve, igaz? Nos, próbáljuk meg tisztázni a többi kényes kérdést is.

Pete, a Finn felé fordultam:

– Mi az álláspontja a tegnapi balesettel kapcsolatban, ami a raktárával meg a négy emberével történt?

– A fenét volt az baleset – morogta.

Kötelességemnek éreztem, hogy megmagyarázzam.

– Noonan nem tudta, hogy azt a lebujt maga használja raktárnak. Azt hitte, üres. Csak azért ment oda, hogy megkönnyítsen egy akciót a városban. A maga emberei lőttek elsőnek, s akkor csakugyan azt gondolta, hogy Thaler rejtekhelyére bukkant. Amikor rájött, hogy a maga virágágyába taposott, elvesztette a fejét, és felgyújtotta a lebujt.

Thaler gonosz kis mosollyal a szemében és a száján figyelte a szavaimat. Reno arca merev volt és kifejezéstelen. Elihu Willsson felém hajolt, öreg szeme élesen, gyanakodva villogott. Hogy Noonan mit csinált, nem tudom. Nem mertem ránézni. Ha helyesen okoskodtam, semmi vész, de ha nem, iszonyú slamasztikába kerültem.

– Az embereim pénzt kaptak azért, hogy kockáztassanak – mondta Pete, a Finn. – Ami a dolog másik részét illeti, azt huszonöt lepedővel elintézhetjük.

Noonan gyorsan, mohón válaszolt:

– Rendben van, Pete. Megkapja.

Olyan páni félelem volt a hangjában, hogy össze kellett szorítanom az ajkamat, nehogy elnevessem magam.

Most már nyugodtan ránézhettem. Tönkre volt verve, össze volt törve, és hajlandó lett volna bármire, csak megmenthesse kövér nyakát, vagy legalábbis megpróbálja megmenteni. Rá is néztem.

Ő nem nézett rám. Leült, és nem nézett senkire. Buzgón igyekezett olyan képet vágni, mintha remélné, hogy nem tépik szét, mielőtt még sikerülne megszabadulnia a farkasoktól, akiknek a prédájául odavetettem.

Én meg folytattam, amit elkezdtem. Elihu Willssonhoz fordultam:

– És maga? Akar-e panaszt emelni amiatt, hogy kirabolták a bankját, vagy belenyugszik?

Max Thaler megérintette a karomat, és felvetette:

– Talán jobban meg tudnánk ítélni, kinek van joga panaszt emelni, ha előbb elmondaná, mit tud.

Készséggel elmondtam.

– Noonan magát akarta mindenáron elcsípni – magyaráztam neki –, de figyelmeztetést kapott vagy várt Yardtól és Willsson úrtól, hogy hagyja magát békén, így aztán azt hitte, hogy ha kiraboltatja a bankot, és a rablást magára keni, pártfogói ejtik magát, és hagyják, hogy Noonan csináljon magával, amit akar. Ha jól tudom, Yardnak volt joga minden ilyesfajta akcióhoz a városban, maga tehát azzal, hogy kirabolta Willssont, az ő jogkörébe avatkozott volna. Legalábbis ez lett volna a látszat. És Noonan feltételezte, hogy a bankrablástól Yard is meg Willsson úr is annyira feldühödik, hogy hajlandó lesz segíteni neki elfogni magát.

Reno és az emberei börtönben ültek. Reno Yard bábja volt ugyan, de kész volt átejteni a főnökét. Már úgyis megfordult a fejében a gondolat, hogy ki kellene buktania a nyeregből Yardot, és elvenni tőle a várost. – Reno felé fordultam, és megkérdeztem: – Igaz?

Faarccal nézett rám.

– Maga mondta – felelte. Én meg folytattam.

– Noonan azt a látszatot kelti, mintha figyelmeztetnék, hogy maga Cedar Hűiben van, és odavisz magával minden zsarut, akiben nem bízik, még a közlekedési rendőröket is a Broadwayről, hogy Reno előtt szabad legyen az út. McGraw meg a többi zsaru, aki viszont benne van a buliban, kiengedik a dutyiból Renót meg a bandáját, elvégeztetik velük az akciót, aztán újra bezárják őket. Az alibijük támadhatatlan. Két órával később aztán, óvadék ellenében, szabadlábra kerülnek.

Úgy látszik, Lew Yard rájött a trükkre. Az elmúlt éjszaka kiküldi Dutch Jaké Wahlt meg még néhány fiút az *Ezüst Nyíl*-ba, hogy tanítsák meg Renót meg a cimboráit, hogy ilyesmit nem művelhetnek a saját szakállukra. De Reno meglép, és sikerül visszajutnia a városba. Ezek után: vagy ő, vagy Lew. Ö el is dönti, hogy melyikük, amikor ma reggel pisztollyal a kezében lesbe áll Lew háza előtt, és megvárja, amíg kijön. Úgy, látszik, Reno helyesen döntött, mert amint látom, máris ő ül azon a széken, amelyiken Lew Yardnak kellene ülnie, ha nem került volna jégre.

Mindenki olyan mozdulatlanul ült a székén, mintha fel akarná hívni rá a többiek figyelmét, hogy ő milyen nyugodt. Egyikük sem számíthatott többé senkire a jelenlevők közül. A pillanat nem volt alkalmas arra, hogy bármelyikük csak egyetlen meggondolatlan mozdulatot is tegyen.

Ha az, amit mondtam, gyakorolt is valamilyen hatást Renóra, nem mutatta.

– Nem hagyott ki valamit? – suttogta lágyan Thaler.

– Jerryre gondol? – S már folytattam is az életveszélyes játszmát. – Éppen rá akartam térni. Nem tudom, sikerült-e neki is kiszabadulnia a börtönből, amikor magának, aztán újra elkapták, vagy neki nem sikerült, és ha nem, miért nem. Azt sem tudom, önként ment-e a bankrablókkal. Mindenesetre ott volt a helyszínen, és lelőtték, és ott hagyták a bank előtt, mert a maga jobbkeze volt, és feltételezték, hogy ha ott hal meg, magát fogják gyanúsítani az akcióval. A kocsiban őrizték, amíg a menekülésre nem került a sor. Akkor kilökték, és hátba lőtték. Arccal volt a bank felé és háttal a kocsinak, amikor a golyót kapta.

Thaler Renóra nézett:

– Nos?

Reno kifejezéstelen tekintettel nézett vissza Thalerre, és nyugodtan megkérdezte?

– Na és?

Thaler felállt.

– Kiszállok – jelentette ki, s már indult is az ajtó felé.

Pete, a Finn felugrott, hatalmas, csontos öklével az asztalra csapott, és öblös hangon utánaszólt:

– Suttogó!

Thaler megállt, és feléje fordult.

– Ide figyelj, Suttogó! Meg maguk is mindnyájan. Elegem van a lövöldözésből. Ezt mindenki vésse az agyába. Ha nincs annyi eszük, hogy maguktól is tudják, mi az érdekük, majd én megmagyarázom. Ez a felfordulás a városban árt az üzletemnek. Elegem van belőle. Ha nem viselkednek normálisan, majd éri megtanítom magukat.

Egész hadseregem van olyan legényekből, akik tudják, hogy kell bánni a fegyverrel. A szakmámban van rájuk szükség. De ha maguk ellen kell felhasználnom őket, hát én felhasználom. Puskaporral és dinamittal akarnak játszadozni? Majd én megmutatom, mi az. Háborút akarnak? Tőlem megkaphatják. Jól jegyezzék meg, amit mondtam. Végeztem.

Azzal Pete, a Finn, leült.

Thaler mintha gondolkozott volna egy pillanatig, de aztán szó nélkül megfordult, és elment. Semmi jelét nem árulta el, hogy mit gondol.

Ahogy elment, a többieket elfogta a türelmetlenség. Egyikük sem óhajtott addig maradni, amíg valaki összegyűjt néhány fegyverest a környékre.

Néhány perc múlva Elihu Willsson meg én kettesben maradtunk a könyvtárszobában.

Ültünk és néztük egymást. Váratlanul megszólalt:

– Nem volna kedve a rendőrfőnökséghez?

– Nem. Nem vagyok egy helyben megülő természet.

– Nem úgy gondolom, hogy a jelenlegi bandával. Majd ha megszabadulunk tőlük.

– És szerveztünk egy hasonlót.

– Az istenfáját magának! Tisztességesebb hangon is beszélhetne egy öregemberrel, aki az apja lehetne.

– Aki az életkorával takarózva gorombáskodik velem.

A dühtől kéken kidagadt egy ér a homlokán. Aztán elnevette magát.

– Átkozottul tud pofázni, fiacskám – mondta. – De nem állíthatom, hogy nem végezte el, amiért megfizettem.

– Sok segítséget kaptam magától hozzá, mondhatom.

– Szoptatós dajkára lett volna szüksége? Kapott pénzt és hozzá szabad kezet. Ezt kérte. Mi kellett volna még?

– Maga vén kalóz – feleltem. – Zsarolással kényszerítettem bele a dologba, és ellenem játszott egészen mostanáig, amikor a saját szemével láthatta, hogy egyében sem jár az eszük, mint hogy egymást falják fel. És még arról beszél, hogy mi mindent tett meg a kedvemért!

– Vén kalóz? – ismételte meg. – Fiacskám, ha nem lettem volna kalóz, még ma is bérmunkás lennék az Anacondánál, és nem létezne Personville-i Bányaipari Rt. Azt hiszem, éppenséggel maga se ma született bárány. Én még ott is voltam, fiam, ahol a hajat rövidre nyírják. Sok minden nem tetszett ott nekem, cifrább dolgok, mint amilyenekről ma este értesültem, de hát fogoly voltam, meg kellett várnom, amíg eljön az én időm. És amióta, ez a Thaler, a Suttogó itt van, itt is fogoly voltam, a tulajdon házamban. Közönséges túsz!

– Nehéz lehetett. És ki mellett áll most? – kérdeztem. – Mellettem?

– Ha maga győz.

Felálltam.

– Istenemre mondom, sokért nem adnám, ha a többiekkel együtt maga is pácba kerülne.

– Sejtem – felelte. – De ne számítson rá. – Kedélyesen rám kacsintott. – Különben is, én fizetem magát. Ebből látszik a jó szándékom, nem? Ne bánjon hát velem túl keményen, fiacskám, ahhoz én egy kissé már...

– Menjen a pokolba – feleltem, és otthagytam.

20.

Laudanum

Dick Foley a legközelebbi sarkon ült a bérelt kocsiban. Elvitettem magam vele Dinah Brand háza környékére, az út további részét gyalog tettem meg.

– Fáradtnak látszol – mondta Dinah, mikor bevezetett a nappaliba. – Sokat dolgoztál?

– Részt vettem egy béketárgyaláson. Biztos, hogy legalább egy tucatnyi gyilkosság lesz a következménye.

Megszólalt a telefon. Dinah felvette a kagylót, aztán átadta nekem.

Reno Starkey hangja volt:

– Gondoltam, talán érdekelni fogja, hogy Noonant szitává lőtték, amikor a háza előtt kiszállt a kocsijából. Alaposan megkapta a magáét. Legalább harminc golyót lőttek bele.

– Köszönöm.

Dinah kérdőn nézett rám nagy, kék szemével.

– A béketárgyalás első gyümölcse. Thaler, a Suttogó szakította le – magyaráztam neki. – Hol a gin?

– Ugye, Reno volt az?

– Igen. Gondolta, érdekelni fog, hogy a poisonville-i rendőrségnek nincs többé főnöke.

– Azt akarod mondani, hogy?...

– Hogy Reno szerint Noonan az imént elhalálozott. Csakugyan nincs itthon gined, vagy azt akarod, hogy rimánkodjak érte?

– Tudod, hol tartóin. Ez megint a te ravasz trükkjeid egyike volt?

Kimentem a konyhába, felnyitottam a jégszekrény tetejét, és nekiestem a jégnek a jégcsákánnyal, amelynek tizenöt centi hosszú, tűhegyes feje és kék-fehér csíkos, gömbölyű nyele volt. A lány megállt az ajtóban, és kérdéseket tett fel. Nem feleltem, hanem színig töltöttem két poharat jéggel, ginnel, citromlével és szódavízzel.

– Mit műveltél? – kérdezte, mikor bevittük a poharainkat az ebédlőbe. – Ijesztően nézel ki.

Letettem a poharam az asztalra, leültem elébe, és panaszkodni kezdtem.

– Kezd az idegeimre menni ez az átkozott város. Ha nem mehetek el innen gyorsan, én is olyan vérszomjas leszek, mint az idevalósiak. Amióta itt vagyok, másfél tucat gyilkosság történt. Donald Willsson, aztán Ike Bush, Cedar Hillben a négy digó meg a hekus; Jerry; Lew Yard; az *Ezüst Nyíl*-ban Dutch Jaké, Blackie Whalen és Put Collings; Nagy Nick, a zsaru, akit én

lőttem le; a szőke fiú, akit Suttogó itt intézett el; Yakima Shorty, az öreg Elihu betörője, és most Noonan. Ez tizenhat gyilkosság alig egy hét alatt, és még több is következik.

A lány szigorú arccal, élesen rám szólt:

– Ne vágj ilyen pofát!

Elnevettem magam, és folytattam:

– Előfordult már, hogy egy-két gyilkosságot én rendeztem meg, amikor szükségesnek látszott. De ez az első eset, hogy elkapott a gépszíj. Ez az átkozott város az oka. Itt nem lehet becsületesen dolgozni. Mindjárt az elején kutyaszorítóba kerültem. Amikor az öreg Elihu cserbenhagyott, nem tehettem egyebet, mint hogy megpróbáltam egymásra uszítani a fickókat. Azzal a módszerrel kellett dolgoznom, amelyik a legjobbnak látszott. Tehetek én róla, hogy a legjobbnak talált módszer elkerülhetetlenül egy sor gyilkossághoz vezetett? A feladattal Elihu támogatása nélkül nem lehetett másképp megbirkózni.

– Hát ha nem tehetsz róla, mi értelme ekkora hűhót csapni belőle? Inkább idd ki a poharad!

Kiittam a felét, de kényszert éreztem, hogy tovább beszéljek.

– Aki gyilkossággal kezd játszadozni, egykettőre csapdába esik: vagy belebetegszik, vagy szerelmese lesz a vérnek. Noonannel az első eset történt. Miután Yardot is kinyírták, egészen odalett, szinte vacogott a foga a félelemtől, és bármire hajlandó lett volna, csak békét köthessen. Rászedtem. Azt tanácsoltam neki, hogy üljön össze azokkal, akik még életben vannak, és rendezzék a köztük levő nézeteltéréseket.

Az összejövetelt ma este tartottuk meg Willssonnál. Szép kis estély volt. Én azzal az ürüggyel, hogy megpróbálom eloszlatni a félreértéseket, hogy mindenki tisztán lásson, meztelenre vetkőztettem Noonant, és odadobtam őt a többieknek... őt is meg Renót is. Erre fel is bomlott az ülés. Suttogó kijelentette, hogy ő kiszáll. Pete meg mindenkinek megmondta, mire számítsanak. Kijelentette, hogy a csatározásaik ártanak az üzletének, az alkoholcsempészetnek, és ha valaki ezek után kezdeni mer valamit, számítson rá, hogy ő rászabadítja a csempészeit. Suttogóra, a jelek szerint, nem nagy hatást gyakorolt. Renóra sem.

– Persze hogy nem – jegyezte meg a lány. – Mit műveltél Noonannel? Hogyan vetkeztetted meztelenre őt meg Renót?

– Azt mondtam a többieknek, hogy Noonan mindvégig tudta, hogy Timet MacSwain ölte meg. Ez volt az egyetlen hazugság, amit mondtam nekik. Aztán elmondtam, hogy a bankrablás Reno meg a rendőrfőnök műve volt, s a rablók azért vitték magukkal Jerryt, és azért lőtték le a helyszínen, hogy Suttogóra lehessen kenni az akciót. Tudtam, hogy csak így történhetett, ha

igaz, amit meséltél, hogy Jerry kiszállt a kocsiból, elindult a bank felé, és akkor lőtték le. A lyuk a hátában volt. Feltevésemet megerősítette az, amit McGraw mondott, hogy a bankrablók kocsiját akkor látták utoljára, amikor befordult a King Streetre. A fickók nyilván visszamentek a Városházára, hogy alibijük legyen a börtönben.

– De hát nem azt mondta a bankőr, hogy Jerryt ő lőtte le? Ezt írták az újságok is.

– Azt mondta, de mondhatott volna akármit, még ő maga is elhitte volna. Valószínűleg behunyt szemmel lőtte ki a pisztolyát, és azt hitte, hogy aki elesett, azt ő lőtte le. Nem láttad, mikor Jerry elesett?

– De igen. Csakugyan arccal volt a bank felé, de túl nagy volt a zűrzavar, nem láttam, ki lőtte le. Sokan lövöldöztek és...

– Úgy van. Pontosan erre számítottak. Azt is tényként jelentettem be, én legalábbis annak tartom, hogy Lew Yardot Reno lőtte le. Ez a Reno kemény fickó, ugye? Noonan iszonyúan begyulladt, de Renóból mindez csak egy közömbös “Na és?"-t váltott ki. Egyébként simán folyt le az egész, ahogy úriemberek közt szokás. A felek egyenlően oszlottak meg: Pete és Suttogó kontra Noonan és Reno. De senki sem számíthatott rá, hogy a partnere támogatja, ha kezdeményez valamit, s mire az összejövetelnek vége lett, már a partnerek se voltak együtt. Noonan nem számított, Reno és Suttogó egymás ellen, Pete meg mindkettőjük ellen, így aztán mindenki csak ült illedelmesen, és figyelte a többieket, miközben én tovább manipuláltam a halállal és a pusztulással.

Suttogó távozott el elsőnek, és úgy látszik, volt ideje néhány fegyverest Noonan háza elé gyűjteni, mire a rendőrfőnök hazaért. Noonant lelőtték. Ha Pete komolyan beszélt – és olyan embernek látszik, aki komolyan beszél –, ezek után megpróbálja elintézni Suttogót. Reno legalább annyira hibás Jerry halálában, mint Noonan, Suttogó tehát feltétlenül ki akarja majd nyírni Renót. Ezt tudva, Reno azon lesz, hogy ő nyírja ki előbb Suttogót, és ezzel esélyt ad Pete-nek, hogy őt is kinyírja. Ráadásul Renónak valószínűleg éppen elég baja lesz a néhai Lew Yard embereivel, akik el se tudják képzelni, hogy Reno legyen a főnökük. Vagyis, mindent összevéve, csinos kis ramazuri várható.

Dinah Brand keresztülnyúlt az asztalon, és megveregette a kezem. A tekintete nyugtalan volt.

– Nem a te hibád, drágám – mondta. – Magad mondtad, hogy egyebet nem tehettél. Idd ki a poharad, aztán iszunk még egyet.

– Sok minden egyebet is tehettem volna – mondtam ellent. – Az öreg Elihu az elején csak azért hagyott cserben, mert ezek a jómadarak túl sokat tudtak róla, tehát nem kockáztathatta meg, hogy szakítson velük, amíg nem volt biztos benne, hogy meg lehet semmisíteni őket. Nem hitte, hogy nekem

sikerül, tehát melléjük állt. De nem egészen az a fajta gyilkos, mint ők, és különben is személyes tulajdonának tekinti a várost, és sehogyan sincs ínyére a mód, ahogyan elvették tőle.

Tehát elmehettem volna hozzá ma délután, és megmutathattam volna neki, hogy a kezemben vannak. Hallgatott volna a józan észre, átállt volna mellém, és megadta volna a szükséges támogatást, hogy törvényesen számolhassak le velük. Ezt megtehettem volna. De könnyebbnek látszott kiirtatni őket egymással, könnyebbnek és biztosabbnak, és amilyen hangulatban most vagyok, úgy érzem, kielégítőbbnek is. Nem tudom, hogy fogom elintézni a dolgot az ügynökséggel. Az öreg olajban főz meg, ha megtudja, mit műveltem. Ez az átkozott város az oka. Csakugyan Poisonville. Megmérgezett.

Ide figyelj. Amikor ma este ott ültem Willsson asztalánál, úgy játszottam velük, mint macska az egérrel, és ugyanúgy élveztem is a játékot. Csak néztem Noonant, és tudtam, hogy az után, amit műveltem vele, egy az ezerhez esélye sincs, hogy megérje a holnapi napot. De csak nevettem magamban, olyan jókedvű lettem, olyan jóleső érzéssel töltött el a dolog. Nem ismerek magamra. Mindaz, ami még megmaradt a lelkemből, vízilóbőrbe bújt, s a bűnözéssel folytatott húszesztendei viaskodás után bármilyen gyilkosság kerül elém, nem látok benne semmi mást, csak a mindennapi kenyeremet és vajamat, a magam hétköznapi munkáját. De az, hogy gyilkosságok kitervezésének így örüljek, nem természetes. Ez a város tett ilyenné.

Dinah lágyan elmosolyodott, és elnézően megjegyezte:

– Eltúlzod a dolgot, drágám. Megérdemlik, amit kapnak. Szeretném, ha nem vágnál ilyen arcot. Libabőrös leszek tőle.

Elvigyorodtam, fogtam a poharakat, és kimentem velük a konyhába, hogy még egy kis gint töltsék beléjük. Amikor visszatértem, Dinah összeráncolta a szemöldökét aggodalmas tekintetű szeme fölött:

– Miért hoztad magaddal a jégcsákányt?

– Hogy megmutassam, hogyan forog az agyam. Két nappal ezelőtt még csak jégdarabok törésére kitűnően alkalmas szerszámnak néztem volna ezt a csákányt, ha észreveszem egyáltalán. – Végighúztam az ujjam a csákány tizenöt centi hosszú, ívelt fején, egészen a tűhegyes végéig. – Ma: gyilkolásra való szerszám. Becsületszavamra, kezdek becsavarodni. Még egy öngyújtóra se tudok úgy ránézni, hogy ne az jutna az eszembe, hogy nitroglicerinnel kéne megtölteni, hadd robbanjon fel valaki kezében, aki nincs ínyemre. Itt a házad előtt egy darab rézdrót hever a csatornában. Vékony, hajlékony és elég hosszú, hogy valakinek a nyaka köré tekerje az ember, és meghúzza a két végét. Szinte kedvem lett volna fölszedni és zsebre vágni, arra az esetre, ha...

– Őrült vagy!

– Tudom. Pontosan azt magyarázom. Kezdek vérszomjas lenni.

– Nem tetszik, ahogy viselkedsz. Vidd vissza azt a vacakot a konyhába, ülj le, és viselkedj épeszű ember módjára.

A parancs első kétharmad részét teljesítettem.

– Az a bajod – zsörtölt Dinah –, hogy kikészültek az idegeid. Túl sok izgalmon mentél át az utóbbi napokban. Folytasd csak így tovább, és szabályszerűen bedilizel. Idegösszeroppanást kapsz.

Felemeltem az egyik kezem, kinyújtott ujjakkal. Nem remegett.

A lány ránézett.

– Ez nem jelent semmit – mondta. – A baj belül van. Miért nem pihensz egy-két napot? Sikerült úgy megkavarnod a dolgokat, hogy maguktól is mennek. Utazzunk el Salt Lake-be. Jót fog tenni neked.

– Nem lehet, kislány. Valakinek itt kell maradnia, hogy számolja a halottakat. Különben is az egész tervem az itt levő személyek és az itteni események kombinációján alapszik. Ha elutaznánk a városból, minden megváltozna. Valószínűleg elölről kellene kezdeni az egészet.

– Senkinek sem kellene tudnia, hogy elutaztál. Nekem meg semmi közöm az egészhez.

– Mióta?

Előrehajolt, összeszűkült a szeme.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Semmit. Csak szeretném tudni, hogyan válhattál egyszerre érdektelen szemlélővé. Elfelejtetted, hogy Donald Willssont miattad ölték meg, és ez indította el az egészet? Elfelejtetted, hogy amiatt nem ment fuccsba az egész tervem időnek előtte, amit te mondtál Suttogóról?

– Pontosan olyan jól tudod, mint én, hogy egyikről sem tehetek – felelte felháborodva. – Különben is ez már mind múlt. Csak azért hozod fel, mert rosszkedvű vagy, és veszekedni akarsz.

– Nem tegnap este rémültél halálra, hogy Suttogó megöl?

– Muszáj folyton gyilkosságról beszélned?

– A fiatal Albury egyszer elmesélte, hogy Bill Quint is megfenyegetett, hogy megöl.

– Elég!

– Úgy látszik, különleges tehetséged van hozzá, hogy gyilkos gondolatokat ébressz a szeretőidben. Albury már várja, hogy bíróság elé kerüljön, mert megölte Willssont. Aztán itt van Suttogó, csak úgy reszketsz tőle. Nekem se sikerült menekülnöm a befolyásod alól. Nézz csak rám, hogy megváltoztam. És mindig volt egy olyan érzésem, hogy egy szép napon Dan Rolff *is* megpróbál téged megölni.

– Dan? Örült vagy! Hiszen én...

– Tudom. Tébécés volt, teljesen lezüllött. és te magadhoz vetted. Otthont adtál neki és annyi laudanumot, amennyit csak akar. Küldöncnek használod, és szemem láttára felpofozod, és felpofozod mások előtt is. Ö meg szerelmes beléd. Egy szép napon arra ébredsz, hogy elvágta a torkod.

Megborzongott, felállt, és elnevette magát.

– Szerencse, hogy legalább egyikünk érti, miket beszélsz. Ha ugyan te érted – mondta, és kivitte az üres poharakat a konyhába.

Cigarettára gyújtottam, és tűnődni kezdtem, miért vagyok olyan hangulatban, amilyenben vagyok, hogy valóban kezdek-e megőrülni, s hogy valami előérzet lett-e úrrá rajtam, vagy tényleg csak az idegeim mentek tönkre.

– Ha nem akarsz elutazni – mondta a lány, amikor visszatért a tele poharakkal –, a legokosabb, ha leiszod magad, és néhány órára mindent elfelejtesz. Dupla adag gint töltöttem a poharadba. Szükséged van rá.

– Nem nekem – feleltem. Magam se tudtam, miért mondom, amit mondok, de valahogy jólesett mondani. – Neked. Valahányszor kiejtem azt a szót, hogy ölni, nekem támadsz. Ilyenek a nők. Azt hiszed, hogy ha nem beszélünk róla, egyik se öl meg a közül az isten tudja, hány ember közül, aki szeretne megölni. Ez ostobaság. Akár beszélünk róla, akár nem, Suttogót például úgysem fogja semmi megakadályozni abban, hogy...

– Hagyd abba, hagyd abba, könyörgök! Ostoba liba vagyok. Félek a szavaktól. Félek Maxtól... Én... Istenem, miért nem ölted meg, amikor kértelek rá?

– Most már sajnálom – válaszoltam. És ezt komolyan mondtam.

– Csak nem gondolod, hogy Max...

– Nem tudom – válaszoltam –, de azt hiszem, igazad van. Nincs értelme beszélni róla. A legokosabb inni, bár ez a gin elég gyenge.

– Te vagy gyenge, nem a gin. Akarsz valami igazán erőset?

– Ma este még a nitroglicerint is meginnám!

– Majdnem az lesz, amit kapsz – ígérte.

Hallottam, hogy üvegekkel vacakol a konyhában, aztán behozott egy pohárban valamit, ami látszólag ugyanaz volt, mint amit ittunk. Megszagoltam.

– Dan laudanumából tettél bele, ugye? Ő még mindig kórházban van?

– Igen. Azt hiszem, betört a koponyája. Tessék, mister, az altatója, ha egyszer azt parancsol.

Felhajtottam a kábítószeres gint. Mindjárt jobban éreztem magam. Telt-múlt az idő, iddogáltunk és beszélgettünk. Egy rózsaszínű, barátságos világba kerültünk, ahol szeretet és béke uralkodott.

Dinah megmaradt a gin mellett. Én is próbálkoztam vele egy darabig, aztán visszatértem a laudanumos ginhez.

Utána egy darabig azzal szórakoztam, hogy próbáltam nyitva tartani a szemem, mintha ébren lennék, pedig nem láttam semmit. Amikor már nem sikerült bolonddá tennem Dinah-t a próbálkozással, feladtam.

Az utolsó, amire emlékszem, Dinah mozdulata volt, amellyel segített végigfeküdni a díványon a nappaliban.

21.

A tizenhetedik gyilkosság

Azt álmodtam, hogy egy padon ülök Baltimore-ban, a Harlem Parkban, a szökőkúttal szemközt, s egy lefátyolozott nő ül mellettem. Vele jöttem a parkba. Olyan valaki volt, akit jól ismertem. De hirtelen elfelejtettem, hogy kicsoda. S az arcát nem tudtam kivenni a hosszú, fekete fátyol alatt.

Eszembe jutott, hogy ha mondanék neki valamit, talán ráismernék a hangjára, amikor válaszol. De olyan zavarban voltam, hogy sokáig nem jutott az eszembe semmi, amit mondhatnék neki. Végül is megkérdeztem tőle, ismer-e egy Carroll T. Harris nevű embert.

Válaszolt, de a szökőkút zúgása és csobogása elnyomta a hangját, nem hallottam semmit.

Tűzoltóautók robogtak végig az Edmondton Avenue-n. Otthagyott, és utánuk szaladt. “Tűz van! Tűz van!" – kiáltozta futás közben. Akkor ráismertem a hangjára, már tudtam, hogy kicsoda, hogy olyan valaki, aki fontos nekem. Utánaszaladtam, de már késő volt Ö is eltűnt, meg a tűzoltóautók is.

Róni kezdtem az utcákat, hogy megkeressem, bejártam az Egyesült Államok utcáinak a felét, a Gay Streetet és a Mount Royal Avenue-t Baltimore-ban, a Colfax Avenue-t Denverben, az Aetna Roadot és a St. Clair Avenue-t Clevelandben, a McKinney Avenue-t Dallasban, a Lamartine, a Cornell és az Amory Streetet Bostonban, a Berry Boulevardot Louisville-ben, a Lexington Avenue-t New Yorkban, s végül a Victoria Streeten Jacksonville-be jutottam, ahol ismét meghallottam a nő hangját, de meglátnom még mindig nem sikerült.

A hangját figyelve folytattam a kutatást az utcákon. Egy nevet kiáltozott, de nem az enyémet, ismeretlen név volt. És akármilyen gyorsan és akármilyen irányba mentem utána, nem sikerült közelebb jutnom a hangjához. Ugyanolyan messze volt tőlem az El Pasó-i Federal Building előtti utcában, mint a detroiti Grand Circus Parkban. Aztán a hang elhallgatott.

Fáradtan, csüggedten léptem be a Rock Mount vasútállomásával szemközti szálloda előcsarnokába, Észak-Karolinában, hogy megpihenjek. Miközben ott ültem, befutott egy vonat, ő szállt le róla, belépett az előcsarnokba, odajött hozzám, és elkezdett csókolgatni. Kényelmetlenül éreztem magam, mert mindenki körénk gyűlt, és nevetve néztek bennünket.

Ez az álom ezzel véget ért.

Utána azt álmodtam, hogy egy ismeretlen városban hajszolok egy férfit, akit gyűlölök. Nyitott bicska volt a zsebemben, és el voltam szánva rá, hogy ha megtalálom, megölöm az illetőt. Vasárnap délelőtt volt. Zúgtak a harangok, nyüzsgött a nép az utcákon, templomba mentek vagy templomból jöttek. Majdnem annyit gyalogoltam, mint előző álmomban, de mindig ugyanabban az ismeretlen városban.

Aztán a férfi, akit hajszoltam, rám kiáltott, és én megláttam őt. Alacsony, barna ember volt, hatalmas sombreróval a fején. Egy széles plaza túlsó végében, egy magas épület lépcsőjén állt, és gúnyosan rám nevetett. Köztünk a plaza zsúfolva volt emberekkel, váll váll mellett szorongtak.

Egyik kezemet a zsebemben levő nyitott bicskán tartva, a plazán szorongó emberek fején és vállán rohantam a kis barna emberke felé. A fejek és vállak nem egyforma magasak voltak, és a köztük levő távolság sem volt egyforma. Folyton meg-megcsúszva botladoztam rajtuk.

A kis barna emberke meg csak állt a lépcsőn és nevetett, amíg majdnem odáig értem. Akkor beszaladt a magas épületbe. Egy végtelenül hosszú csigalépcsőn szaladtam fölfelé utána, de nem tudtam elérni, mindig elválasztott tőle két-három centiméter. Felértünk a tetőre. Kiszaladt egyenesen a pereméig, s a félkezemmel éppen elkaptam, amikor leugrott.

A válla kicsúszott az ujjaim közül. Leütöttem a kezemmel a sombreróját, és megmarkoltam a fejét. Sima, kemény, gömbölyű fej volt, akkora, mint egy nagy tojás. Az ujjaim teljesen körülérték. Egyik kezemmel a fejét markoltam, a másikkal megpróbáltam elővenni a kést a zsebemből, s akkor döbbentem rá, hogy én is leestem vele együtt a tetőről. Zuhantunk lefelé a szédítő mélységbe, a kilométerekkel alattunk levő plazáról felfelé tekintő emberek felé.

*

A lehúzott rolókon keresztül beszűrődő tompa világosságban nyitottam ki a szemem.

Arccal lefelé feküdtem az ebédlő padlóján, fejem a bal alsó karomon pihent, a jobb karom egyenesen kinyújtva, s a jobb kezemmel Dinah Brand jégcsákányának gömbölyű, kék-fehér nyelét szorongattam. A csákány tizenöt centi hosszú fejének hegyes vége Dinah Brand bal mellébe volt fúródva.

A lány a hátán feküdt, halott volt. Hosszú, izmos lábai a konyhába nyíló ajtó felé nyúltak. A jobb lábán elöl leszaladt egy szem a harisnyáján.

Lassan, óvatosan, mintha félnék, hogy felébresztem, elengedtem a jégcsákányt, visszahúztam a karom, és talpra álltam.

Égett a szemem. Égett a torkom is, s mintha vatta lett volna a számban. Kimentem a konyhába, ott találtam egy üveg gint, a számhoz emeltem, és

addig le se vettem róla, amíg ki nem fogytam a lélegzetből. A konyhai óra hét óra negyvenegy percet mutatott.

Gyomromban a ginnel visszamentem az ebédlőbe, villanyt gyújtottam, és szemügyre vettem a halott lányt.

Sok vér nem volt látható: csak egy ezüst dollár nagyságú folt a lyuk körül, amelyet a csákány ütött a kék selyemruhán. A jobb arcán, közvetlenül a járomcsont alatt, véraláfutás piroslott. Piros volt a jobb csuklója is, ahogy valaki megszorította a markával. A kezeiben nem volt semmi. Megmozdítottam egy kicsit a testet, éppen csak annyira, hogy láthassam, alatta sincs semmi.

Aztán körülnéztem a szobában. Amennyire meg tudtam állapítani, minden a helyén volt. Visszamentem a konyhába, de ott sem fedeztem fel észrevehető változást.

A hátsó ajtón a lakat zárva volt, és semmi jele nem látszott, hogy babráltak volna vele. A bejárati ajtón se találtam semmi nyomot. Végigjártam a házat a padlástól a pincéig: sehol semmi. Az ablakokhoz nem nyúltak. A lány ékszerei – az ujján levő két gyémántgyűrű kivételével – az öltözőasztalán hevertek, és nem nyúltak a hálószoba egyik székére dobott retiküljéhez és a benne levő négyszáz-egynéhány dollárhoz sem.

Újra visszamentem az ebédlőbe, letérdeltem a halott lány mellé, és a zsebkendőmmel letöröltem a jégcsákány nyeléről az ujjlenyomataimat. Ugyanezt csináltam a poharakkal, üvegekkel, ajtókkal, villanykapcsolókkal és bútorokkal is, amelyekhez hozzányúltam vagy hozzányúlhattam.

Aztán kezet mostam, gondosan megvizsgáltam a ruhámat, nincs-e rajta vérfolt, s miután megbizonyosodtam róla, hogy semmit nem hagyok ott, a bejárati ajtóhoz léptem. Kinyitottam, letöröltem a belső kilincset, becsuktam magam után az ajtót, letöröltem a külső kilincset is, és távoztam.

*

A Broadway felső végén felhívtam egy drugstore-ból Dick Foleyt, és megkértem, hogy jöjjön át hozzám a szállodába. Néhány perccel utánam már ott is volt.

– Dinah Brandet az éjjel vagy ma kora reggel meggyilkolták a lakásán – közöltem vele. – Leszúrták egy jégcsákánnyal. A rendőrség még nem tud a dologról. Eleget meséltem a lányról, tudhatod, hogy meglehetősen sokan vannak, akiknek okuk lehetett rá, hogy eltegyék láb alól. De szeretném, ha mindenekelőtt három embernek néznél utána: Suttogónak, Dan Rolffnak és Bill Quintnek, annak a radikális pasasnak. A személyleírásukat megkaptad. Rolff kórházban van, betört a koponyája. Hogy melyik kórházban, azt nem

tudom. Próbálkozz először a városiban. Lépj érintkezésbe Mickey Linehannel is. Ő még mindig Pete-et, a Finnt figyeli. Mondd meg neki, hogy hagyja a fenébe Pete-et, és neked segítsen. Próbáljátok megtudni, hol töltötte ez a három jómadár az éjszakát. És igyekezz!

A kis kanadai kíváncsian figyelte az arcom, amíg beszéltem. Most mondani akart valamit, de aztán meggondolta magát, és csak annyit dünnyögött:

– Oké – azzal már indult is.

*

Én meg elindultam megkeresni Reno Starkeyt. Egy órai kutatás után sikerült is megtudnom, hogy a Ronney Streeten van egy bérházban. Felhívtam.

– Egyedül? – kérdezte, mikor közöltem vele, hogy szeretném meglátogatni.

– Igen.

Csak menjek, válaszolta, és elmagyarázta, hogy jutok el hozzá. Taxiba ültem. A keresett ház ütött-kopott, egyemeletes épület volt a város szélén.

Az előtte levő sarkon két fickó ácsorgott egy fűszerüzlet előtt. Két másik a következő sarkon üldögélt, az egyik ház alacsony falépcsőjén. A négy közül egyiknek se volt valami bizalomkeltő külseje.

Amikor becsöngettem, ketten nyitottak ajtót, ők sem látszottak éppenséggel ministráns fiúknak.

Felvezettek az emeletre, egy utcai szobába. Reno ingujjban, mellényben, gallér nélkül üldögélt az ablak mellett, egy hátradöntött széken, lába az ablak párkányán. Felém fordította lóarcát, és biccentett.

– Húzzon ide magának egy széket.

A két ember, aki felkísért, kiment, és becsukta maga után az ajtót. Leültem és elkezdtem.

– Alibire volna szükségem. Dinah Brandet az éjszaka meggyilkolták, miután eljöttem tőle. Nem valószínű, hogy engem csuknának le érte, de most, hogy Noonan meghalt, nem tudom, hogy állok a rendőrséggel. Nem szeretnék alkalmat adni rá, hogy megpróbáljanak valamit a nyakamba varrni. Ha muszáj, bizonyítani tudom, hogy hol töltöttem az éjszakát, de ha segít, sok kellemetlenségtől megkímél.

Reno rám nézett kifejezéstelen szemeivel, és megkérdezte:

– Miért hozzám jött?

– Mert maga Dinah-nál hívott fel az este. Maga az egyetlen, aki tudja, hogy ott töltöttem az este egy részét. Még ha tudnék is másutt alibit szerezni, előbb magával kell elintéznem a dolgot, nem?

Megkérdezte:

– Nem maga nyírta ki a lányt?

– Nem – feleltem közömbösen. Egy darabig szótlanul bámult ki az ablakon, csak aztán kérdezte meg:

– Miért gondolja, hogy segítek magának kimászni a slamasztikából? Talán tartozom valamivel azért, amit tegnap Willssonnál művelt?

– Nem ártottam vele magának – feleltem. – Már úgyis kezdett a dolognak híre terjedni, és Suttogó eleget tudott ahhoz, hogy a többit kitalálja. Azt akartam, hogy maga is nyílt kártyákkal játsszon. Hát nem mindegy magának? Tud maga vigyázni magára.

– Mindenesetre igyekszem – ismerte el. – Rendben van. Az éjszaka Tannerben volt, a Tanner House-ban. Tanner egy kisváros a hegyekben, harmincöt kilométerre innen. Miután eljött Willssontól, egyenesen odament, és reggelig ott is maradt. Egy Ricker nevű fickó vitte oda és hozta, vissza, aki Murry környékén állomásozik egy bérautóval. Hogy miért ment oda, maga tudja. Adja meg az adatait, hogy beírathassam a bejelentőkönyvbe.

– Köszönöm – mondtam, és már csavartam is le a töltőtollam kupakját.

– Nincs mit. Csak azért csinálom, mert szükségem lehet minden barátra. Ha netalán mind a négyen, maga is, én is, Suttogó is, Pete is sittre kerülnénk, remélem, engem nem fog bemószerolni.

– Nem fogom – nyugtattam meg. – Ki lesz a rendőrfőnök?

– Átmenetileg McGraw az. De valószínű, hogy ki is nevezik.

– Ő kinek az oldalán áll?

– A Finnén. A háborúskodás az ő üzletének éppúgy árt, mint a Pete-ének. Márpedig háborúskodásban nem lesz hiány. Bolond lennék békén megülni, mikor egy olyan alak, mint Suttogó, azt csinál, amit akar. Vagy ő, vagy én. Gondolja, hogy ő nyírta ki a csajt?

– Elég oka lett volna rá – válaszoltam, és odaadtam neki a cédulát, amelyre felírtam a nevemet. – Csúnyán átrázta, kiszolgáltatta meg minden.

– Maga jóban volt a lánnyal, ugye? – kérdezte.

Elengedtem a kérdést a fülem mellett, és cigarettára gyújtottam. Reno várt egy darabig, aztán figyelmeztetett:

– Jó lesz, ha megkeresi Rickert, és megmutatja magát neki. Hogy ha kérdezik, megadhassa a személyleírását.

Egy hosszú lábú, huszonkét év körüli, szeplős, álmos tekintetű fiatalember lépett be a szobába. Reno bemutatta. Hank O'Marra volt. Felálltam, kezet ráztam vele, aztán megkérdeztem Renótól:

– Szükség esetén itt érhetem el?

– Ismeri Peak Murryt?

– Már találkoztam vele, és tudom, hol a butikja.

– Minden, amit vele közöl, eljut hozzám – mondta. – Mi eltűnünk innen. Nem biztos hely. Az a Tanner-dolog rendben.

– Oké! Köszönöm. – Azzal eljöttem.

22.

A jégcsákány

A városba visszaérve először is a rendőrségre mentem el. McGraw ült a rendőrfőnök íróasztalánál. Gyanakodva nézett rám szőke pillás szemeivel, szíjas arcán még mélyebbek és fanyarabbak voltak a vonások, mint máskor.

– Mikor látta utoljára Dinah Brandet? – kérdezte minden bevezetés nélkül. Még csak nem is biccentett üdvözlésül. Kellemetlenül reszelős orrhangon beszélt.

– Az este, tíz óra negyven körül – válaszoltam. – Miért?

– Hol?

– A lakásán.

– Meddig tartózkodott ott?

– Tíz, legfeljebb tizenöt percig.

– Miért?

– Mi az, hogy miért?

– Miért csak ennyi ideig?

– Mennyiben tartozik ez magára? – kérdeztem, és leültem, bár nem kínált székkel.

Villogó tekintetet vetett rám, teleszívta a tüdejét, és az arcomba ordította:

– Gyilkosság történt!

Elnevettem magam.

– Csak nem gondolja – kérdeztem –, hogy Dinah-nak valami köze van Noonan meggyilkolásához?

Nagyon szerettem volna rágyújtani, de pillanatnyilag nem mertem megkockáztatni, lévén a cigarettára gyújtás közismerten biztos jele az idegességnek.

McGraw olvasni próbált a szememből. Hagytam, mert szentül meg voltam győződve róla, hogy mint a legtöbb ember, én is olyankor látszom a legőszintébbnek, amikor hazudok. Végül is abbahagyta a szemezést és megkérdezte:

– Miért ne lehetne?

Ez elég gyenge volt.

– Csakugyan, miért ne lehetne? – feleltem hanyagul. Cigarettával kínáltam, és magam is rágyújtottam. Aztán hozzátettem: – Nekem az a gyanúm, hogy Suttogó a gyilkos.

– Ő is ott volt? – McGraw ezúttal nem az orrából beszélt. A foga közül vakkantott rám.

– Hol?

– A Brand lánynál.

– Nem – feleltem, és felhúztam a szemöldökömet, – Hogy lett volna ott, ha egyszer éppen Noonant nyírta ki?

– Az ördög vigye Noonant! – kiáltott fel ingerülten az ideiglenes rendőrfőnök. – Miért hozza folyton elő?

Igyekeztem úgy nézni rá, mintha azt hinném, megőrült. Folytatta:

– Dinah Brandet gyilkolták meg az éjjel.

– Csak nem? – kérdeztem.

– Most már hajlandó felelni a kérdéseimre?

– Természetesen. Az este Willssonnál voltam Noonannel meg a többiekkel. Miután onnan fél tizenegy körül eljöttem, beugrottam Dinah-hoz, hogy megmondjam neki: Tannerbe kell mennem. Eredetileg úgy volt, hogy nála maradok. De csak körülbelül tíz percig maradtam, amíg megittunk egy pohárral. Más senki nem volt ott, hacsak elbújva nem. Mikor ölték meg Diri ah-t? És hogyan?

McGraw elmondta, hogy reggel elküldte Dinah-hoz két hekusát – Sheppet és Vanamant –, hogy kérdezzék meg tőle, mennyiben tudna és lenne hajlandó segítségére lenni a rendőrségnek, hogy Suttogót Noonan meggyilkolása miatt letartóztassák. A hekusok fél tízkor értek a lány házához. A bejárati ajtó félig nyitva volt. A csöngetésükre senki sem jelentkezett. Erre bementek, és ott találták a lányt holtan az ebédlőben. A hátán feküdt, és egy szúrt seb volt a bal mellén.

Az orvos szerint, aki megvizsgálta a holttestet, a lányt egy vékony, gömbölyű, hegyes, körülbelül tizenöt centi hosszú pengével ölték meg, hajnali három körül. A szekretert, szekrényeket, bőröndöket satöbbi természetesen gondosan és alaposan átkutatták. A leány retiküljében nem találtak pénzt, de másutt sem az egész házban. Az öltözőasztalán üres volt az ékszerdoboz. Csak az ujján volt két gyémántgyűrű.

A rendőrség nem találta meg a fegyvert, amellyel a lányt leszúrták. Az ujjlenyomat-szakértők nem találtak használható ujjlenyomatokat. Sem az ajtókon, sem az ablakokon nem látszott, hogy feszegették volna őket. A konyha állapotából kiderült, hogy a lánynak vendége vagy vendégei voltak, és ivott is velük.

– Tizenöt centi hosszú, gömbölyű és hegyes – ismételtem meg a fegyver leírását. – Úgy hangzik, mintha Dinah jégcsákánya volna.

McGraw felemelte a telefonkagylót, és utasított valakit, hogy küldje be hozzá Sheppet és Vanamant. Shepp magas, hajlott hátú ember volt, a szája nagy és szigorú, s a képe becsületes, alighanem a rossz fogai miatt. A másik detektív alacsony volt, zömök, a nyaka kurta és borvirágos az orra.

McGraw bemutatott bennünket egymásnak, aztán kérdést intézett hozzájuk a jégcsákány felől. Nem látták, és határozottan állították, hogy ilyen szerszám nem is volt a házban. Ha lett volna, nem kerüli el a figyelmüket.

– Az este még ott volt? – fordult hozzám McGraw.

– A lány mellett álltam, mikor jeget darabolt vele.

Leírtam, hogy pontosan milyen volt. McGraw utasította a két hekust, hogy kutassák át még egyszer a házat, aztán próbálják a ház körül is keresni a csákányt.

– Maga ismerte a lányt – mondta, miután Shepp és Vanaman eltávozott. – Mi a véleménye a gyilkosságról?

– Még túl korai lenne véleményt alkotnom – tértem ki a kérdés elől. – Adjon egy-két órát, hogy átgondoljam a dolgot. És mi a maga véleménye?

Újból elkomorodott.

– Mit tudom én – dörmögte.

De abból, hogy minden további kérdés nélkül elengedett, tudtam, hogy magában már eldöntötte: Suttogó ölte meg a lányt.

Szerettem volna tudni, vajon csakugyan a kis gengszterbe a gyilkos, vagy ez is csak egy a sok gaztett közül, amelyet a poisonville-i rendőrfőnökök boldogan varrnak az ő nyakába. Különben teljesen mindegy volt. Az úgyis biztos, hogy Noonant ő nyírta vagy nyíratta ki valamelyik emberével, és felkötni úgyis csak egyszer köthetik fel.

*

Amikor kijöttem McGrawtól, rengetegen nyüzsögtek a folyosón. Akadt köztük egypár egészen fiatal – szinte még kölyök –, valamint számos, külföldi, és a legtöbbjüknek nem volt túlságosan bizalomgerjesztő a képe.

A kapu közelében összeakadtam Donnerral, az egyik zsaruval, aki részt vett a Cedar Hill-i kiránduláson.

– Hello! – üdvözöltem. – Mi ez a csődület? Kiürítik a börtönt, hogy helyet csináljanak másoknak?

– Ezek az új segédrendőreink – felelte. Úgy mondta, mintha nem valami nagy véleménnyel volna róluk. – Erősítésre van szükségünk.

– Gratulálok – mondtam, azzal kijöttem.

Peak Murryt a biliárdtermében találtam, a dohányárus pult mögött ült, és három férfival tárgyalt. Leültem a terem másik végében, és elnéztem, hogy pingpongozik két srác. Pár perc múlva a hórihorgas tulajdonos odajött hozzám.

– Ha beszél véletlenül Renoval – mondtam neki –, közölje vele, hogy Pete, a Finn, rendőrnek soroztatja be az embereit.

– Meglesz – felelte Murry.

*

Amikor visszaértem a szállodámba, Mickey Linehan az előcsarnokban üldögélt. Utánam jött a szobámba, és jelentette:

– A te Dan Rolff barátod az éjjel meglépett a kórházból. Valamikor éjfél után. A felcserek irtó dühösek. Úgy látszik, ma reggel akartak eltávolítani egy csomó csontszilánkot az agyából. De eltűnt, a holmijával együtt. Suttogónak még nem sikerült a nyomára jutnunk. Dick most Bill Quintet próbálja megkeresni. Mi van azzal a lánnyal? Leszúrták? Dick azt mondja, előbb tudtál róla, mint a zsaruk.

– Én azt...

Megszólalt a telefon.

Egy férfihang az én nevemet ejtette ki a kagylóban, keresetten szónokiasan, kérdő hangsúllyal.

– Én vagyok – feleltem.

– Itt Charles Proctor Dawn beszél – mondta a hang. – Azt hiszem, igazat fog adni nekem, hogy a saját érdekében cselekedett, ha az első adandó alkalommal felkeres az irodámban.

– Igazán? Kihez van szerencsém?

– Charles Proctor Dawn jogtanácsos vagyok. Az irodám a Rutledge Blockban van, a Green Street 310. alatt. Azt hiszem, igazat fog adni...

– Nem közölné legalább nagyjából, hogy miről van szó? – kérdeztem.

– Bizonyos dolgokat okosabb nem telefonon tárgyalni meg. Azt hiszem, igazat fog adni...

– Rendben van – vágtam ismét a szavába. – Ha lesz rá módom, még ma délután felkeresem.

– Nagyon okosan teszi – biztosított. Erre letettem a kagylót.

Mickey figyelmeztetett:

– A Brand lány meggyilkolásáról akartál beszélni.

– Nem én – feleltem. – Azt kezdtem mondani, hogy azt hiszem, Rolffot nem lesz nehéz megtalálni, ha egyszer betört koponyával és valószínűleg bepólyált fejjel szaladgál. Mi lenne, ha megpróbálnád? Kezdd a Hurricane Streeten.

Mickey vörös bohócképét szinte kettőbe vágta széles vigyora.

– Elég a süket dumából. Tisztában vagyok vele, hogy én csak melózok neked. – Azzal fogta a kalapját és ott hagyott.

Végignyúltam az ágyon, egyik cigarettáról a másikra gyújtottam, és elgondolkoztam az elmúlt éjszakán: a hangulatomon, az öntudatom

elvesztésén, az álmaimon, meg a helyzeten, amelyben ébredtem. Elég kellemetlen volt rágondolni, örültem, amikor megzavartak.

Valaki kaparászni kezdett az ajtómon. Kinyitottam.

A fickót, aki az ajtóban állt, nem ismertem. Rikító színű ruhába öltözött, sovány fiatalember volt. Bozontos szemöldöke és kis bajusza szénfeketének tűnt, sápadt, ideges, de csöppet sem félénk arcában.

– Ted Wright vagyok – nyújtotta a kezét, mintha örülnöm kellene, hogy megismerhetem. – Suttogótól bizonyára hallott már rólam.

Kezet fogtam vele, beengedtem, becsuktam az ajtót, és megkérdeztem:

– A barátja?

– Mi az hogy. – Feltartotta egymáshoz szorított két vékony ujját. – Így vagyunk egymással.

Nem szóltam rá semmit. Körülnézett a szobában, idegesen elmosolyodott, odalépett a fürdőszoba félig nyitott ajtajához, bekukucskált, végighúzta a nyelvét az ajkán, aztán megtette az ajánlatát:

– Fél ezerért kinyírom magának.

– Suttogót?

– Persze. Piszokul olcsó!

– Miért akarnám én Suttogót megöletni? – kérdeztem.

– Kinyírta a nőjét, nem?

– Tényleg?

– Ne tettesse magát hülyének. Egy sejtelem villant át az agyamon. Időt akartam nyerni, hogy kialakulhasson.

– Üljön le – mondtam. – Ezt alaposabban meg kell beszélni.

– Nincs mit megbeszélni – felelte. Éles pillantást vetett rám, nem mozdult egyik szék felé sem. – Vagy akarja, hogy kinyírjam Suttogót, vagy nem.

– Akkor a válaszom az, hogy nem.

Fojtott hangon mondott valamit, amit nem értettem, s már fordult is az ajtó felé. Elálltam az útját. Megtorpant, nyugtalan volt a tekintete.

– Szóval, Suttogó halott? – kérdeztem.

Hátralépett, és a csípőjéhez nyúlt. Állon vágtam, mind a nyolcvanöt kilómat beleadva az ütésbe.

Összegabalyodott a lába, és elterült a padlón.

A csuklóinál fogva talpra rántottam, az arcomhoz húztam az arcát, és ráförmedtem:

– Ki vele! Mi az ábra?

– Nem csináltam magának semmit!

– Azt én ítélem meg. Ki nyírta ki Suttogót?

– Nem tudom, miről...

Elengedtem az egyik csuklóját, nyitott tenyérrel pofon vágtam, aztán újból elkaptam a csuklóját, és mindkét kezét egyszerre megcsavarva próbáltam szerencsét. Még egyszer megkérdeztem:

– Ki nyírta ki Suttogót?

– Dan Rolff – nyöszörögte. – Beállított hozzá, és leszúrta ugyanazzal a bökővel, amelyikkel Suttogó a csajt.

– Honnan tudja, hogy ugyanaz a bökő volt?

– Dan mondta.

– És mit mondott Suttogó?

– Semmit. Röhejes volt nézni, ahogy ott állt, oldalában a bökő kiálló nyélével. Aztán előrántotta a stukkerét, és két golyót eresztett Danbe. Egyszerre vágódtak el, még a fejüket is összeütötték. Dan fején csupa vér volt a kötés.

– Aztán?

– Aztán semmi. Hanyatt fordítottam őket. Hulla volt mind a kettő. Minden szavam akár a szentírás!

– Ki volt még ott?

– Senki. Suttogó bujkált. Én voltam az egyedüli összekötő közte és a bandája közt. Személyesen nyírta ki Noonant, és rajtam kívül senki előtt sem akart mutatkozni néhány napig. Amíg meg nem látja, hogy alakulnak a dolgok.

– Szóval, maga, okos fiú, gondolta, hogy gyorsan sorba járja az ellenségeit, és felmarkol egy kis dohányt azzal, hogy kinyírja. Miután már meghalt, igaz?

– Nem volt egy vasam se, és Suttogó cimboráinak itt nem lesz maradása, ha híre terjed, hogy kinyírták – nyöszörögte Wright. – Muszáj volt egy kis pénzt szereznem a meneküléshez.

– Mennyit szedett össze eddig?

– Százat kaptam Pete-tői és százötvenet Peak Murrytól, Reno nevében. És mind a ketten megígérték, hogy ha sikerül a dolog, még kapok. – Beszéd közben a nyöszörgésről hencegésre váltott át. – Fogadni mernék, hogy McGraw-ból is kiszedtem volna valamennyit, és gondoltam, maga is beszáll.

– Nyilván elment az eszük, hogy pénzt adtak egy ilyen bizonytalan kimenetelű vállalkozásra.

– Nem olyan biztos – felelte fölényesen. – Nem is lett volna nekik olyan rossz üzlet. – Aztán ismét alább adta. – Tegye lehetővé, hogy szerencsét próbáljak, főnök. Ne köpjön a levesembe. Most azonnal adok ötven dolcsit, és odaadom annak a felét is, amit McGraw-tól kapok, ha hallgat, amíg elintézem a dolgot, és felkapaszkodom egy tehervonatra.

– Ki tudja még magán kívül, hogy hol van Suttogó?

– Senki. Csak Dan tudott róla, de ő is halott. Ott fekszik mellette.

– Hol?

– A Porter Streeten, a régi Redman-féle raktárházban. Suttogónak hátul az emeleten volt egy szobája, benne ágy, kályha meg valamicske ennivaló. Adjon lehetőséget, főnök, ötven dolcsi most rögtön, és amit még kapok, annak a fele.

Elengedtem a karját.

– A pénze nem kell, de elmehet. Két órát adok. De ennyi elég legyen ám!

– Köszönöm, főnök. Nagyon köszönöm. – Azzal el is rohant.

*

Felvettem a felöltőm és a kalapom, elindultam, és megkerestem a Rutledge Blockot a Green Streeten. Faépület volt, s ha látott egyáltalán valaha jobb napokat, nagyon régen lehetett. Mr. Charles Proctor Dawn irodája a második emeleten volt. Lift persze nem volt. Kopott, rozoga falépcsőn kapaszkodtam fel hozzá.

Az ügyvédnek két helyisége volt, mind a kettő mocskos, büdös, rosszul világított. A külső helyiségben várakoztam, amíg egy írnok, aki pontosan illett a helyiségekhez, bejelentett az ügyvédnek. Fél perc múlva az írnok már nyitotta is az ajtót, és betessékelt.

Mr. Charles Proctor Dawn ötven év körüli, kövér kis emberke volt, kutató tekintetű, háromszög formájú szeme majdnem színtelen. Rövid, húsos orra alatt a még húsosabb, mohó szájból alig takart el valamit a bozontos szürke bajusz és az ápolatlan szürke, hegyes szakáll. Sötét színű ruhája tisztátalannak látszott, de igazában nem volt piszkos.

Nem állt fel az íróasztala mellől, és a jobb kezét látogatásom egész ideje alatt az asztal egyik húsz centiméternyire kihúzott fiókjának a peremén tartotta.

– Ah, kedves uram – fogadott –, végtelen örömmel tapasztalom, hogy kellőképpen értékelte és megfogadta tanácsomat.

A hangja még szónokiasabb volt, mint a telefonban.

Nem szóltam rá semmit.

Bólintott hegyes szakállával, mintha az, hogy nem szóltam semmit, újabb bizonyítéka lett volna ítélőképességemnek, és folytatta:

– És teljes joggal merem állítani, hogy ha okos ember, ezentúl is minden esetben megfelelően fogja értékelni, és ugyanígy megfogadja a tanácsaimat. Ezt, kedves uram, minden álszerénység nélkül mondhatom, mert illő alázattal és a szükséges mértéktartással ugyan, de tudom értékelni azt a felelősséget, valamint azokat az előjogokat, amelyekkel mint e virágzó város ügyvédi karának egyik elismert és elfogadott vezetője tartozom és rendelkezem. És miért titkolnám azt a tényt, hogy vannak, akik szívesebben használják – és úgy

érzik, joggal – a határozatlan “egyik" névmás helyett a határozott “egyedüli" jelzőt?

Egész csomó hasonló frázist tudott, és habozás nélkül el is árasztott velük. Végül a következőkre lyukadt ki:

– Az a magatartás tehát, amely jelentéktelenebb kollégáim esetében talán megengedhetetlennek tűnne, az én esetemben, aki ilyen vitathatatlanul előkelő helyet foglalok el a közösségben – és nyugodtan mondhatom, nemcsak a szűkebb közösségben –, szóval, az én esetemben nem kifogásolható, mivel csupán annak a magasabb erkölcsiségnek a megnyilvánulása, amely erkölcsiség fütyül az elfogadott konvenciókra, ha valamelyik jelentős képviselője révén alkalma nyílik az emberi nemet szolgálni. Ennélfogva, kedves uram, habozás nélkül félreteszem az elfogadott konvenciókat, és figyelmeztetem, azaz nyíltan és őszintén megmondom, kedves uram: a legjobban azzal szolgálja érdekeit, ha engem bíz meg törvényes képviseletével.

– Mibe kerül? – kérdeztem.

– Ez – felelte gőgösen – másodrangú fontosságú részlet, de mindenesetre olyan részlet, amelynek megvan a maga helye kapcsolatunkban, és nem szabad mellőznünk, illetve elhanyagolnunk. Kezdetnek, mondjuk, ezer dollár. Később kétségtelenül...

Megveregette az ujjával a szakállát, és nem fejezte be a mondatot.

Közöltem vele, hogy ekkora összeg természetesen nincs nálam.

– Természetesen, kedves uram, természetesen. De ez egyáltalán nem lényeges. Egyáltalán nem. Ráér vele bármikor. Bármikor, holnap délelőtt tíz óráig.

– Holnap tízig – hagytam rá. – Most pedig szeretném tudni, miért gondolja, hogy törvényes képviselőre van szükségem?

Méltatlankodó arcot vágott.

– Kedves uram, biztosíthatom, hogy a dolog nem tréfálni való.

Elmagyaráztam neki, hogy eszem ágában sincs tréfálni, hanem csakugyan tanácstalan vagyok.

Megköszörülte a torkát, és meglehetősen fontoskodó ábrázattal kijelentette:

– Lehetséges, kedves uram, hogy nincs teljességgel tudatában, milyen veszedelem fenyegeti, de azért kétségkívül túlzás lenne, ha azt várná tőlem, hogy elhiggyem: sejtelme sincs a nehézségekről – a törvényes nehézségekről, kedves uram, a törvényes nehézségekről –, amelyekkel hamarosan szembe kell néznie, s amelyek az elmúlt éjszakai eseményeknek a következményei, kedves uram, nem régebbieké, csak az elmúlt éjszakaiaké. Mindamellett pillanatnyilag nem bocsátkozhatunk mélyebben a dologba. Sürgős megbeszélésem van Leffner bíróval. Holnap készséggel állok rendelkezésére,

és megtárgyalom önnel a helyzetet a legjelentéktelenebbnek látszó részletekig. Biztosíthatom, hogy ilyen részlet sok van. Tehát várom holnap délelőtt tízkor.

Megígértem, hogy ott leszek, és eljöttem. Az estét a szobámban töltöttem, ittam a kellemetlen ízű whiskyt, töprengtem nem kevésbé, kellemetlen gondolataimon, és vártam Mickey és Dick jelentéseit, de hiába. Éjfélkor lefeküdtem aludni.

23.

Mr. Charles Proctor Dawn

Másnap reggel még csak félig voltam felöltözve, amikor beállított Dick Foley. A maga szokott távirati stílusában jelentette, hogy Bill Quint előző nap délben kijelentkezett a Miner's Hotelből. Az új címét nem hagyta meg.

Mivel déli tizenkettő harmincötkor vonat indult Personville-ből Ogdenbe, Dick táviratozott a Continental Salt Lake-i fiókjának, hogy küldjenek ki valakit Ogdenbe, próbálja megkeresni Quintet.

– Egyetlen lehetőséget sem szabad figyelmen kívül hagynunk – mondtam –, de nem hiszem, hogy Quint az, akit keresünk. A lány már régen kiadta az útját. Ha Quint bosszút akart volna állni, már rég bosszút állt volna. Azt hiszem, csak azért határozott úgy. hogy eltűnik, amikor meghallotta, hogy a lányt megölték, mert a lány kirúgott szeretőinek egyike, aki még meg is fenyegette szegényt.

Dick bólintott. Aztán folytatta a jelentését.

– Az országúton tűzharc az éjszaka. Rajtaütés szeszcsempészeken. Négy teherautó pálinka fuccs. Felgyújtották.

Ez nagyon úgy hangzott, mintha Reno Starkey válasza lenne arra, hogy az egyes számú szeszcsempész emberei beálltak segédrendőrnek.

Mickey Linehan éppen akkor érkezett meg, amikor befejeztem az öltözködést.

– Dan Rolff járt a lány házában – jelentette. – A sarki görög fűszeres látta kijönni onnan tegnap reggel kilenc körül. Dülöngélve ment végig az utcán, és magában beszélt. A görög azt hitte, részeg.

– Hogyhogy a görög ezt nem említette a rendőröknek? Vagy említette?

– Nem kérdezték. Klassz rendőrsége van ennek a városnak! Mit csináljunk? Végezzük el mi a rendőrség helyett a munkát? Keressük meg Dant, és nyújtsuk át nekik tálcán?

– McGraw úgy döntött, hogy a lányt Suttogó ölte meg – válaszoltam. – Semmilyen szál nem érdekli, ha nem Suttogóhoz vezet. A gyilkosságot különben sem Rolff követte el, hacsak nem emiatt ment vissza a jégcsákányért. A lányt hajnali háromkor ölték meg. Rolff fél kilenckor. nem volt a házban, és a csákány még a lány mellében volt. Vagyis...

Dick Foley elém plántálta magát, és megkérdezte:

– Honnan tudod?

Nem tetszett sem a nézése, sem a hanghordozása.

– Tudom – feleltem. – És ez legyen elég neked.

Dick nem kötötte az ebet a karóhoz. Mickey meg a maga bohócos módján elvigyorodott, *és* megkérdezte:

– És most mi a teendőnk? Mindenekelőtt ezt tisztázzuk.

–- Nekem tízkor találkozóm van valakivel – válaszoltam. – Amíg visszajövök, maradjatok itt a szállodában. Suttogó és Rolff valószínűleg halott, őket tehát már nem kell keresnünk. – Mogorva pillantást vetettem Dickre, és hozzátettem: – A hírt csak hallottam. Egyiküket sem én öltem meg.

A kis kanadai bólintott, de nem vette le rólam a szemét.

Egyedül reggeliztem meg, aztán elindultam az ügyvéd irodája felé.

Amikor befordultam a King Streetről, Hank O'Marra szeplős arcát pillantottam meg egy autóban, amely a Green Streeten jött felém. A mellette ülő alakot nem ismertem. A hosszú lábú fiatalember felém intett a karjával, és megállította a kocsit. Odamentem hozzá.

– Reno beszélni szeretne magával – mondta.

– Hol találom meg?

– Szálljon be.

– Most nem tehetem – válaszoltam. – Valószínű, hogy délutánig nem érek rá.

– Akkor majd ha ráér, nézzen be Peakhez.

Megígértem, hogy benézek. O'Marra és a társa továbbhajtott a Green Streeten. Fél háztömbbel lejjebb a Rutledge Blockhoz értem.

Már az ügyvéd emeletére vezető roskatag lépcső első fokán volt a lábam, amikor kénytelen voltam megállni, hogy megnézzek valamit.

Egy alig kivehető tárgy hevert a lépcsőház egyik sötét zugában. Egy cipő. Olyan pozitúrában, amilyenben egy üres cipő nem szokott heverni.

Levettem a lábam a lépcsőről, és közelebb léptem a cipőhöz. Most már egy bokát és egy fekete nadrág hajtókáját is ki tudtam venni a cipő fölött. Így aztán nem ért készületlenül, amit találtam.

Egy kis benyílóban, amelyet a lépcső alja és a folyosó fala alkotott, Mr. Charles Proctor Dawn kuporgott két seprű, egy felmosórongy meg egy vödör között. Szakálla vörös volt a homlokán keresztben húzódó vágásból csöpögő vértől. A feje olyan szögben csuklott oldalt és hátra, amilyet csak egy eltört nyak tud alkotni.

Noonan mondását idéztem magamban: “Megtörtént, aminek meg kellett történnie", aztán óvatosan félrehajtottam a halott kabátjának egyik szárnyát, és kiürítettem a belső zsebét. Egy fekete noteszt meg egy csomó papírt átraktam a saját zsebembe. Még két zsebét átkutattam, de nem találtam bennük semmi érdekeset. Több zsebbe nem nyúlhattam anélkül, hogy meg ne mozdítsam a testet, ettől pedig óvakodtam.

*

Öt perc múlva ismét a szállodámban voltam. Az egyik oldalajtón mentem be, hogy elkerüljem az előcsarnokban lebzselő Dicket és Mickeyt, és a magasföldszinten szálltam be a liftbe.

A szobámba érve azonnal nekiültem, és megvizsgáltam a zsákmányomat.

A notesszal kezdtem. Olcsó, műbőr kötésű notesz volt, amilyet akármelyik papírkereskedésben kapni. Volt benne néhány töredékes feljegyzés, ami nem jelentett számomra semmit, meg harminc-egynéhány név és cím. Ezek közül csak egy volt érdekes:

Helen Albury
Hurricane St. 1229 A

Ez viszont nagyon érdekes volt, két okból is. Az első: bizonyos Róbert Albury nevű fiatalember börtönben ült, mert beismerte, hogy ő lőtte le Donald Willssont féltékenységi rohamában, amelyet Willssonnak Dinah-nál elért vélt sikere váltott ki belőle. A második: Dinah Brand a Hurricane Street 1232. alatt lakott, szemben az 1229 A-val, és ott is gyilkolták meg.

Az én nevemet nem találtam a noteszban.

Félretettem a noteszt, és nekiláttam átlapozni és elolvasni a magammal hozott papírokat. Ezek közt is rengeteget kellett hiába olvasnom, mert nem jelentettek számomra semmit, míg végre találtam valamit, ami nagyon is jelentett.

Találtam ugyanis egy négy levélből álló köteget, gumiszalag fogta össze.

A levelek felhasított borítékjain a bélyegző elárulta, hogy nagyjából egyhetes időközökben adták fel őket. A legkésőbbi keltezésű alig volt több, mint féléves. A levelek Dinah Brandnek voltak címezve. Az első – azaz a legkorábbi – nem is volt olyan rossz szerelmes levélnek. A második már hülyébb volt. A harmadik meg a negyedik remek példája volt annak, hogy milyen ostoba tud lenni egy szenvedélyes, de sikertelen udvarló, különösen ha már öreg. A négy levelet Elihu Willsson írta alá.

Semmi olyat nem találtam, amiből határozottan kiderült volna, miért gondolta Mr. Charles Proctor Dawn, hogy ki tud zsarolni belőlem ezer dollárt, gondolkodnivalóm viszont bőven akadt. Elszívtam két Fatimát, hogy buzgóbb működésre serkentsem az agyamat, aztán lementem a földszintre.

– Eredj, és nézz utána, mit tudsz összeszedni bizonyos Charles Proctor Dawn nevű ügyvédről – utasítottam Mickeyt. – A Green Streeten van az irodája, de ott ne mutatkozz. Ne pazarolj sok időt a dologra. Csak nagyjából szeretnék képet alkotni magamnak a pasasról.

Dicknek meg azt mondtam, hogy engedjen ötpercnyi előnyt, aztán jöjjön utánam a Hurricane Street 1229 A környékére.

*

Az 1229 A egy emeletes épület felső szintje volt, majdnem pontosan szemközt Dinah házával. Az 1229-ben két lakás volt, s mind a kettőnek külön bejárata. Megnyomtam az A jelzésű lakás csengőjét, és vártam.

Egy tizennyolc-tizenkilenc éves, vékony lány nyitott ajtót. Sötét szemei közel ültek egymáshoz sárgás, fényes bőrű arcában, rövidre vágott, barna haja nedvesnek látszott.

Kinyitotta az ajtót, fojtott, rémült torokhangot hallatott, visszahőkölt, és mindkét kezét a szája elé kapta.

– Miss Helen Albury? – kérdeztem.

Hevesen, tagadóan rázta meg a fejét. De nyilvánvaló volt, hogy hazudik. Olyan volt a tekintete, mint egy eszelősé.

Folytattam:

– Szeretnék bemenni, és elbeszélgetni magával néhány percig – s közben már be is léptem, és betettem magam mögött az ajtót.

Nem szólt semmit. Elindult előttem fölfelé a lépcsőn, hátrafordított fejjel, hogy rémült szemeit rajtam tarthassa.

Egy hiányosan berendezett nappaliba léptünk be. Az ablakairól éppen Dinah házára lehet látni.

A lány megállt a szoba közepén, két keze még mindig a száján.

Hiába vesztegettem az időt, hiába próbáltam megértetni vele, hogy nem kell tőlem félnie. Nem mentem semmire. Láttam, hogy mondhatok akármit, csak páni félelmét növelem vele. Átkozottul dühítő volt. Letettem hát a próbálkozásról, és a tárgyra tértem:

– Ugye, maga Robert Albury húga? – kérdeztem.

Semmi válasz, csak a szemében az az értelmetlen rettegés.

Folytattam:

– Miután a bátyját letartóztatták Donald Willsson meggyilkolásáért, maga beköltözött ide, hogy szemmel tarthassa Dinah Brandet. Miért?

Erre se kaptam választ. Kénytelen voltam magam felelni a kérdésre.

– Hogy bosszút álljon. Maga Dinah Brandet okolta azért, hogy a bátyja bajba került. Leste, mikor nyílik alkalma a- bosszúállásra. És a tegnapra virradó éjszaka elérkezett az alkalom. Belopózott Dinah Brand házába, ittasan találta, és leszúrta a lakásban talált jégcsákánnyal.

Erre se szólt semmit. Az a rémült, üres kifejezés egy pillanatra sem tűnt el az arcáról. Folytattam:

– Dawn segített magának, ő főzte ki a dolgot, ugye? Neki Elihu Willsson levelei kellettek. Kit küldött el, hogy szerezze meg őket? Az volt a gyilkos? Kicsoda?

Ezzel se mentem semmire. Nem változott az arckifejezése, ugyanolyan üres maradt. Egy szót sem szólt. A legszívesebben elfenekeltem volna. Folytattam:

– Alkalmat adtam rá, hogy kimagyarázkodjon. Hajlandó vagyok meghallgatni a maga verzióját a történtekről. De hát úgy dönt, ahogy akar.

A hallgatás mellett döntött. Feladtam. Féltem tőle, féltem, hogy ha tovább erőszakoskodom, valami még nagyobb őrültséget követ el, mint a hallgatása. Eljöttem a lakásból. Nem voltam benne bizonyos, hogy értett egy árva szót is abból, amit hallott.

A sarkon azt mondtam Dick Foleynak:

– Lakik abban a házban egy Helen Albury nevű lány. Tizennyolc éves, egy méter hatvan magas, nem lehet több ötven kilónál, a szeme barna és közel álló, a bőre sárgás, a haja is barna, rövid, simára fésült. Jelenleg szürke kosztüm van rajta. Tartsd szemmel. Ha neked támad, vágd be a kocsiba. De vigyázz, mert nincs egészen az eszénél.

*

Aztán elindultam Peak Murry biliárdtermébe, hogy megtudjam, hol van Reno, és mit akar tőlem. Célomtól nem messze kénytelen voltam behúzódni egy középület kapuja alá, hogy lássam, mi történik.

Ugyanis egy rendőrségi rabszállító kocsi állt Murry biliárdterme előtt. Embereket vezettek, vonszoltak meg hurcoltak ki a biliárdteremből, és taszigáltak be a kocsiba. Akik vezették, vonszolták és hurcolták őket, nem látszottak igazi zsaruknak. Sejtettem, hogy Pete, a Finn emberei, akik beálltak segédrendőrnek, és Pete, McGraw segítségével, kezdi beváltani a fenyegetését, hogy ha Suttogó és Reno háborút akar, megkaphatja.

Miközben a jelenetet figyeltem, megérkezett egy mentőautó is, meg is telt, és el is robogott. Túlságosan messze voltam, nem ismerhettem fel senkit a sebesültek vagy halottak közül. Amikor az izgalom szemmel láthatólag túljutott a tetőfokán, nagy kerülővel visszatértem a szállodámba.

Mickey Linehan már ott várt a Mr. Charles Proctor Dawnról kért tájékoztatással.

– Ő az a pasas, akiről a viccet csinálták: “Bűnügyi szakértő? Mi az hogy!" Annak az Albury nevű fickónak, akit börtönbe juttattál, valamelyik rokona ezt a Dawn nevű jómadarat fogadta fel a védelmére. De amikor Dawn bement hozzá, Albury szóba se akart állni vele. Ez a három nevű zugügyvéd tavaly

majdnem elcsúszott valami zsarolási ügyön, egy Hill nevű pasassal kapcsolatban, de kimászott a slamasztikából. Háza van a Liberty Streeten, nem tudom pontosan, hol. Kutassak tovább?

– Ennyi elég. Maradj itt, megvárjuk Dicket.

Mickey ásított egyet, és megjegyezte, hogy neki így is jó, ő sose volt az az ember, akinek sokat kell mozognia, hogy felfrissítse a vérkeringését, aztán megkérdezte, tudom-e, hogy kezdünk országszerte elhíresedni.

Megkérdeztem, mit akar ezzel mondani.

– összefutottam az imént Tommy Robinsszal – felelte. – A *Consolidated Press* küldte ki, hogy nézzen körül, mi folyik itt. Azt mondja, hogy még néhány sajtóügynökség és egy-két nagyvárosi napilap is készül kiküldeni a különtudósítóját. Kezdik felfújni a dolgainkat.

Már éppen kezdtem megfogalmazni egyik kedvenc szólásomat – az újságok csak arra jók, hogy úgy összezagyválják a dolgainkat, hogy senki se tudja kibogozni őket –, amikor meghallottam, hogy egy boy a nevemet kiabálja. Egy tízcentes ellenében elárulta, hogy a telefonhoz kérnek.

Dick Foley volt.

– Lány azonnal elment. Green Street 310 alá. Ház tele volt rendőrökkel. Megöltek egy ügyvédet. Dawn. Lányt bevitték a rendőrségre.

– Még mindig ott van?

– Igen. Rendőrfőnök irodájában.

– Maradj a közelben, és ha megtudsz valamit, azonnal tájékoztass.

Visszatértem Mickey Linehanhez, és átadtam neki a szobám kulcsát a következő instrukciókkal:

– Költözz be a szobámba. Vegyél át minden telefonüzenetet, és azonnal továbbítsd nekem. A Shannonban leszek, a következő sarkon, J. W. Clark néven. Dicknek megmondhatod, de senki másnak.

– Mi a fene? – kérdezte Mickey, de nem kapott választ. Hányaveti lépteivel elindult a felvonó felé.

24.

Köröznek

Átmentem a Shannon Hotelbe, bejelentkeztem az álnevemen, előre kifizettem a szobámat. Felvezettek a 312-esbe.

Csak egy óra múlva szólalt meg a telefon.

Dick Foley jelentette be, hogy feljön hozzám. Öt perc múlva már ott is volt. Sovány, gondterhelt arca egyáltalán nem volt barátságos. A hangja sem.

– Körözés ellened. Kétrendbeli gyilkosság. Brand és Dawn. Felhívtalak. Mickey mondta, nem mozdulhat, te meg itt. Rendőrség elkapta. Most vallatják.

– Igen, erre számítottam.

– Én is – jegyezte meg élesen. Mesterkélten vontatott hangon megkérdeztem:

– Ugye, Dick, te azt hiszed, én öltem meg őket?

– Ha nem. ideje bebizonyítanod.

– Talán fel akarsz jelenteni? Felhúzódott az ajka a fogsoráról, az arcán téglavörös lett a cserzett bőr.

– Menj vissza San Franciscóba, Dick. Éppen elég tennivalóm van nélküled is, semmi kedvem még téged is szemmel tartani.

Gondosan feltette a kalapját, kiment, és gondosan becsukta maga után az ajtót.

Négy órakor uzsonnát hozattam fel, és kértem cigarettát meg egy *Evening Herald*ot is.

Dinah Brand meggyilkolása meg az újabb gyilkosság, amelynek Charles Proctor Dawn esett áldozatul, a *Herald* első oldalán szerepelt. Helen Albury volt az összekötő kapocs közöttük.

Helen Albury, olvashattam, Róbert Albury húga, aki bátyja beismerő vallomása ellenére szilárdan meg van győződve arról, hogy bátyja nem gyilkos, hanem egy összeesküvés áldozata, Charles Proctor Dawnt fogadta fel a védelmére. (Én viszont sejtettem, hogy a néhai Charles Proctor Dawn kereste fel a lányt, és nem a lány őt.) A fiatalember nem volt hajlandó szóba állni Dawnnal, se más ügyvéddel, de a lány (nem vitás, hogy Dawn kellő biztatására) nem adta fel a harcot.

Dinah Brand házával szemközt talált egy üres lakást, kibérelte, és beköltözött egy tábori látcsővel és azzal az elhatározással, hogy bebizonyítja: Donald Willsson meggyilkolásában Dinah és cinkosai a bűnösök.

Az egyik cinkos, úgy látszik, én voltam. A *Herald* úgy jellemzett, mint egy embert, “aki San Franciscó-i magándetektívnek adja ki magát, néhány napja tartózkodik városunkban, és kétségkívül bizalmas viszonyban volt Max (Suttogó) Thalerrel, Daniel Rolff-fal. Olivér (Reno) Starkeyval és Dinah Branddel". Mi voltunk tehát az összeesküvők, akik Róbert Alburyre kenték a gyilkosságot.

Azon az éjszakán, amikor Dinah Brandet meggyilkolták, az ablakából leselkedő Helen. Albury olyasmiket látott, amik a *Herald* szerint rendkívül fontosak, ha azzal összefüggésben vizsgáljuk őket, hogy Dinah Brandet később holtan találták. Mikor Helen Albury értesült a gyilkosságról, azonnal elment Charles Proctor Dawnhoz, és közölte vele fontos megfigyeléseit. Az ügyvéd, aszerint, amit a rendőrség az írnokaitól megtudott, azonnal hívatott, és még aznap délután zárt ajtók mögött tárgyalt velem. Utána elmondta az írnokainak, hogy másnap – vagyis ma – délelőtt tízkor újból fel fogom keresni. Én azonban nem jelentem meg a megbeszélt időpontban, és a Rutledge Block házmestere tíz óra huszonöt perckor meggyilkolva találta Charles Proctor Dawnt a lépcső alatt egy zugban. Minden jel arra mutat, hogy értékes iratok tűntek el a halott zsebéből.

Ugyanakkor, amikor a házmester megtalálta a halott ügyvédet, én, úgy látszik, Helen Albury lakásán jártam, és miután kierőszakoltam, hogy beengedjen, megfenyegettem. Mikor végre sikerült kidobnia, a lány Dawn irodájába sietett, és éppen akkor ért oda, amikor ott volt a rendőrség. Elmondta nekik, hogy mi történt. A szállodámba kiküldött rendőrök engem nem találtak ott, a szobámban találtak viszont bizonyos Michael Linehant, aki ugyancsak San Franciscó-i magándetektívnek mondja magát. Michael Linehant még vallatja a rendőrség. Suttogót, Renót, Rolffot és engem pedig gyilkosság vádjával köröz. Fontos fejlemények várhatók.

A második oldalon egy érdekes, félhasábos tudósításra bukkantam. Shepp és Vanaman, az a két detektív, aki megtalálta Dinah Brand holttestét, rejtélyes módon eltűnt. Attól tartanak, hogy mi “cinkosok" követtünk el valami disznóságot.

Az újság egy szót sem írt az alkoholcsempészek autói ellen intézett éjszakai támadásról, sem arról, hogy rajtaütöttek Peak Murry biliárdtermén.

*

Sötétedés után elhagytam a szállodát. Kapcsolatba szerettem volna lépni Renovál. Egy drugstore-ból felhívtam Peak Murry biliárdtermét.

– Hello! Peak? – kérdeztem.

– Személyesen – felelte egy hang. Egyáltalán nem hasonlított Peak Murry hangjához. – Ott ki beszél?

– Lilian Gish – feleltem utálkozva, visszaakasztottam a kagylót, és gyorsan eltűntem a környékről.

Letettem róla, hogy megkeressem Renót. Elhatároztam, hogy meglátogatom ügyfelemet, az öreg Elihut, és a Dinah Brandhez írt levelei segítségével, amelyeket a halott Dawn zsebéből loptam ki, megpróbálom megzsarolni, hogy viselkedjen tisztességesen.

Gyalog mentem, a legsötétebb utcáknak is a sötétebbik oldalán. Elég hosszú séta volt egy olyan ember számára, aki fütyül a testgyakorlásra. Mire Willsson háztömbjéhez érteni, elég rossz hangulatba kerültem. Nem nagyon vágytam az afféle társalgásra, amilyeneket folytatni szoktunk egymással. De nem is került rá egyhamar sor.

Két járda választott el a célomtól, amikor rám pisszegett valaki.

Lehet, hogy egészen hét métert azért nem ugrottam.

– Semmi vész – suttogta egy hang.

A hely sötét volt. Amikor kilestem a bokor mögül – négykézláb álltam valakinek az előkertjében –, azért ki tudtam venni egy férfi alakját. A sövény mellett kuporgott, ugyanazon az oldalon, amelyiken én.

A pisztolyom már a kezemben volt. Nem volt különösebb okom rá, hogy ne higgyem el neki, hogy semmi vész.

Felálltam, és odamentem hozzá. Amikor elég közel értem, ráismertem: azoknak az embereknek egyike volt, akik előző nap beengedtek a Ronney Streeten levő házba. Lekuporodtam melléje, és megkérdeztem:

– Hol találom meg Renót? Hank O'Marra azt mondta, hogy beszélni szeretne velem.

– Szeretne bizony. Tudja, hol van Kid McLeod vendéglője?

– Nem.

– A Martin Streeten van, a King Streeten túl, a mellékutca sarkán. Keresse Kidet. Menjen vissza három sarkot arrafelé, aztán le. Nem téveszthetí el.

Mondtam neki, hogy igyekszem nem eltéveszteni, és ott hagytam a sövény mellett kuporogva. Ügyfelem házát figyelte. Sejtettem, hogy az alkalomra vár, hogy lepuffanthassa Pete-et, a Finnt, Suttogót vagy Reno bármelyik ellenségét, aki esetleg ellátogat az öreg Elihuhoz.

Követtem az útmutatásait, és el is értem egy pirosra és sárgára mázolt, kártyázóval egybekötött alkoholmentes vendéglőhöz. Beléptem, és Kid McLeodot kerestem. Egy hátsó helyiségbe vezettek, s ott egy piszkos gallérú, de arany fogak tömegével ékeskedő, félfülű egyén bevallotta, hogy ő McLeod.

– Reno hívatott – mondtam. – Hol találom meg?

– Előbb halljam, ki az, aki keresi. Megmondtam neki, ki vagyok. Szó nélkül kiment. Tíz percet vártam. Egy fiúval jött vissza. Kifejezéstelen arcú, pattanásos, vörös képű, tizenöt év körüli srác volt.

– Menjen Sonnyval – utasított Kid McLeod.

Kimentünk egy oldalsó ajtón, aztán mentünk két háztömbnyit a hátsó utcában, keresztülvágtunk egy homokos telken, áthaladtunk egy roskatag kapun, s végül egy barakképület hátsó ajtaja előtt kötöttünk ki.

A fiú bekopogott rajta. Valaki megkérdezte bentről, hogy ki az.

– Sonny. Egy pasassal. Kid küldte – felelte a fiú.

A hosszú lábú O'Marra nyitott ajtót. Sonny eltűnt. Egy konyhába jutottam, az asztal mellett ott ült Reno Starkey négy másik emberrel, előttük rengeteg sörösüveg. Észrevettem, hogy az ajtó fölött, amelyen beléptem, két automata pisztoly lóg szögre akasztva. Hogy kéznél legyen, ha a házban tartózkodók közül valaki ajtót nyit, és egy fegyveres látogatóval találja magát szemben, aki ráparancsol, hogy: “kezeket fel!".

Reno töltött nekem egy pohár sört, aztán az ebédlőn keresztül bevezetett egy utcára néző szobába. Egy ember feküdt ott hason, félszeme a leeresztett roló és az ablak talpa közti résen. Az utcát figyelte.

– Eredj hátra, és igyál egyet – szólt oda neki Reno.

A pasas felállt és elment. Mi meg kényelembe helyeztük magunkat két egymás mellett álló karosszékben.

– Amikor elintéztem magának azt az alibit Tannerban – kezdte Reno –, megmondtam, hogy csak azért csinálom, mert szükségem lehet minden barátra.

– Állok rendelkezésére.

– Jó még az alibi? – kérdezte.

– Még jó.

– Az is marad –- biztosított –, hacsak nem tudnak túlságosan sokat magáról. Gondolja, hogy el akarják kapni?

Gondolni csakugyan azt gondoltam, de mondani azt mondtam:

– Nem. McGraw csak tréfás kedvében van. Majd elintéződik a dolog. És maga hogy áll?

Kiitta a poharát, és megtörölte a száját a keze fejével.

– Majd csak kivágom magam. De éppen ebben az ügyben akartam magával beszélni. A helyzet a következő: Pete összefogott McGraw-val. Vagyis a zsaruk meg a szeszcsempészek ellenem és Suttogó ellen. Csakhogy, a fenébe is: én meg Suttogó inkább egymás kinyírásával vagyunk elfoglalva, és nem azzal, hogy meghiúsítsuk a tervüket. Ez így nagyon nem jó. Amíg mi egymással bajlódunk, azok a csirkefogók mind a kettőnket felfalnak.

Megjegyeztem, hogy nekem is ugyanez a véleményem. Reno folytatta:

– Suttogó magára hallgatna. Keresse meg, jó? És terjessze elő neki a javaslatomat. A javaslatom a következő: felejtsük el egy-két napra, hogy ő ki akar nyírni engem Jerry Hooper miatt, én meg szeretném előbb kinyírni őt. Azért még nem kell megjátszanunk a jó barátot. Suttogó úgyse szokott személyesen részt venni egyik akciójában sem, mindig az embereit küldi ki. Ezúttal én is így teszek. Csak a két bandát egyesítsük, hogy sikerüljön az akció. Fogjunk össze, tegyük el láb alól azt a nyavalyás Finnt, aztán bőven lesz időnk egymásra vadászni.

Beszéljen vele nyíltan. Nem szeretném, ha azt hinné, hogy ki akarok térni a vele vagy bárki mással való összecsapás elől. Magyarázza meg neki, hogy ha Pete-et eltettük az útból, több helyünk lesz az egymással való leszámolásra. Pete Whiskeytownban dekkol. Nincs elég emberem, hogy odamenjek és kikergessem onnan. Suttogónak sincs. Kettőnknek együtt van. Mondja meg neki.

– Suttogó halott – mondtam.

– Halott? – kérdezte Reno, mint aki nem hiszi.

– Dan Rolff ölte meg tegnap délelőtt a régi Redman-féle raktárházban. Ugyanazzal a jégcsákánnyal szúrta le, amellyel Suttogó a lányt.

Reno megkérdezte:

– Biztos benne? Nemcsak a feladattól akar szabadulni?

– Biztos vagyok benne.

– Fura, hogy az emberei közül egy se viselkedik úgy, mintha meghalt volna – jegyezte meg, de már kezdett hinni nekem.

– Mert nem tudják. Ott dekkolt, csak Ted Wright volt vele. Ted ott volt, amikor meghalt. Még hasznot is húzott a dologból. Ő mesélte, hogy száz vagy százötven dollárt kapott magától, illetve Peak Murrytól.

– Kétszer annyit is adtam volna annak a hólyagnak, ha inkább azt mondja meg, hol találom Suttogót – morogta Reno. Megdörzsölte az állat. – Hát akkor a Suttogó bandájával kapcsolatos reményeimnek vége.

– Nincs vége – vetettem ellen.

– Hogy érti, hogy nincs vége?

– Ha a bandája nem tudja, hogy Suttogó hol van, mondjuk meg nekik mi – javasoltam. – Egyszer már kiszabadították a börtönből, amikor Noonan letartóztatta. Mit gondol, nem próbálnák meg még egyszer kiszabadítani, ha híre terjedne, hogy McGraw titokban elfogta?

– Folytassa – mondta Reno.

– Ha a cimborái másodszor is megpróbálnák megrohamozni a börtönt, abban a hitben, hogy Suttogó ott van, lekötnék vele a rendőrséget, beleértve a Pete bandájából kikerült segédrendőröket is. És amíg ők ott vannak elfoglalva, maga szerencsét próbálhatna Whiskeytownban.

– Talán – mondta lassan –, talán meg lehetne próbálni.

– Biztos, hogy sikerülni fog – biztattam, s már álltam is fel. – Viszontlátásra a...

– Maradjon. Itt sincs rosszabb helyen, mint másutt, ha egyszer körözik. Nekünk meg szükségünk lesz az akcióban egy olyan derék fickóra, mint maga.

Nem voltam túlságosan elragadtatva. De volt annyi eszem, hogy ne áruljam el. Vissza ültem.

Reno meg buzgón terjeszteni kezdte a hírt, hogy Suttogó fogoly. A telefon szünet nélkül szólt. A konyhaajtó majd kiesett a sarkából, annyian jártak ki-be rajta. Az épület megtelt emberekkel, füsttel, feszültséggel.

25.

Whiskeytown

Éjfél után fél kettőkor Reno végleg letette a kagylót, és bejelentette:

:– Indulhatunk.

Felment az emeletre. Amikor lejött, egy fekete bőröndöt cipelt. Addigra az emberei többsége eltűnt a konyhaajtón keresztül.

Reno a markomba nyomta a fekete bőröndöt.

– Ne nagyon zötyögtesse – tanácsolta.

A bőrönd nehéz volt.

Mi heten, akik az épületben maradtunk, az elülső ajtón mentünk ki, és beszálltunk egy leeresztett fedelű, nagy túraautóba, amellyel Hank O'Marra akkor kanyarodott a járda mellé. Reno beült O'Marra mellé, én meg a hátsó ülésen szorongtam két ember közt, a bőröndöt a lábam között szorongatva.

Az első keresztutcából elénk kanyarodott egy másik kocsi. Egy harmadik meg utánunk jött. Körülbelül hatvannal haladtunk, vagyis elég sebesen ahhoz, hogy eljussunk, ahová akarunk, de nem olyan sebesen, hogy feltűnést keltsünk.

Majdnem sikerült is akadálytalanul célhoz érnünk.

A tánc egy barakkszerű földszintes épületsor előtt kezdődött, a város déli szélén.

Az egyik ajtón kidugta a fejét egy férfi, a szájába vette az ujjait, és élesen füttyentett.

Valaki a mögöttünk jövő kocsiból lelőtte.

A következő sarkon pisztolygolyók záporán robogtunk keresztül.

Reno hátrafordult, és odaszólt nekem:

– Ha eltalálják a bőröndöt, valamennyien a holdba repülünk. Nyissa ki. Ha célhoz értünk, gyorsan kell dolgoznunk.

Mire egy kétemeletes, sötét téglaépület előtt megálltunk a járda mellett, felkattintottam a zárakat.

A többiek azonnal rám másztak, kinyitották a bőröndöt, s kikapkodták belőle a tartalmát: a fűrészporba ágyazott, ötcentis ólomcsövekből készült bombákat. Közben szitává lőtték a kocsi tetejét.

Reno hátranyúlt egy bombáért, kiugrott a járdára, ügyet se vetett a bal arca közepén hirtelen megjelenő vércsíkra, s a téglaépület kapujára hajította a töltött ólomcsődarabot.

Lángnyelv csapott fel, fülsiketítő dörrenés követte. Csak úgy záporozott ránk a törmelék, mi meg igyekeztünk ellenállni a légnyomásnak. Aztán nem volt többé kapu, bárki bemehetett a vörös téglaépületbe.

Egy ember odarohant, meglendítette a karját, és bevágott egy pokolgépet a kapu alá. A földszinti ablakok redőnyei kirepültek, nyomukban láng és üvegszilánkok.

A kocsi, amelyik utánunk jött, valamivel feljebb állt meg az utcán, és heves tűzharcot folytatott a környező házakkal. Az előttünk robogó kocsi már befordult az egyik keresztutcába. A vörös téglaépület mögül a mi rakományunk robbanásainak szüneteiben felhangzó pisztolylövésekből tudtuk, hogy előőrsünk már tűz alatt tartja a hátsó kijáratot.

O'Marra kiállt az utca közepére, mélyen hátrahajolt, és a téglaépület tetejére hajított egy bombát. Nem robbant fel. O'Marra viszont hirtelen felkapta az egyik lábát, a torkához kapott, és elterült a földön.

Csoportunk egy másik tagját a téglaépülettel szomszédos barakképületből ránk záporozó golyók terítették le.

Reno káromkodott egy cifrát.

– Fat! – kiáltotta. – Füstöld ki őket!

Fat megragadott egy bombát, futva megkerülte a kocsinkat, és meglendítette a karját.

Lerohantunk a járdáról, hogy elkerüljük a levegőbe röpülő törmelékdarabokat. Aztán láttuk, hogy a barakképület összeomlott, s már lángok nyaldossák a törött deszkákat.

– Van még? – kérdezte Reno, mikor körülnéztünk, és élveztük az új helyzetet, hogy már nem lőnek ránk.

– Itt az utolsó – felelte Fát, és feléje nyújtott egy bombát.

A téglaépület emeleti ablakain belül lángnyelvek táncoltak. Reno szemügyre vette őket, elvette a bombát Fat kezéből, és visszaszólt:

– Hátrább! Ki fognak jönni. Elhúzódtunk a ház elől. Bentről valaki kiáltott:

– Reno!

Reno előbb a kocsink árnyékába osont, csak aztán kiáltott vissza:

– Mi van?

– Kikészültünk – bömbölte egy öblös hang. – Kimegyünk. Ne lőjetek!

– Ki az a *mi?* – kérdezte Reno.

– Pete – válaszolta az öblös hang. – Már csak négyen vagyunk.

– Te gyere elsőnek – utasította Reno. – Mancsokat a fejtetőre! A többiek utánad, ugyanúgy, egyesével. Félperces időközökben. Indulás!

Vártunk egy pillanatig, aztán a kirobbantott kapuban megjelent Pete, a Finn, a kopasz feje tetején összekulcsolt kezekkel. A szomszédos barakk tűzfényében látni lehetett, hogy vérzik az arca, és cafatokban lóg rajta a ruha.

Az alkoholcsempész lassan elindult lefelé a járdára vezető lépcsőkön, keresztüllépkedve a törmelékeken.

Reno odakiáltotta neki, hogy “mocskos halevő", és négy golyót eresztett az arcába és a hasába.

Pete összerogyott. A. hátam mögött elröhögte magát valaki.

Reno bevágta az utolsó bombát a kapu alá.

Beszálltunk a kocsinkba, Reno ült a volánhoz. A motor döglött volt. Kikészítették a golyók.

Reno tülkölni kezdett, mi többiek meg kiszálltunk a kocsiból.

A sarkon álló kocsi elindult felénk. Amíg vártuk, végignéztem a két égő épület tűzfényétől megvilágított utcán. Néhány ablakban látni lehetett egy-egy arcot, de a közelünkben lakók nyilván fedezékbe vonultak. Valahol nem messze megszólalt egy tűzjelző harang.

A másik kocsi lelassított, hogy felkapaszkodhassunk rá. Már tele volt. Mi is belezsúfolódtunk, mint a szardínia, aki nem fért be, a hágcsókon lógott.

Átbukdácsoltunk a halott O'Marra lábszárain, és elindultunk hazafelé. Egy háztömbnyi távolságot, ha nem is kényelmesen, de biztonságban tettünk meg. Aztán egyszerre nem volt se biztonság, se kényelem.

Egy limuzin fordult ki előttünk az egyik keresztutcából, egy darabon egyenest nekünk, aztán hirtelen oldalt fordult és megállt. És máris tüzet nyitottak belőle.

Egy utána jövő másik kocsi megkerülte a limuzint, az is nekünk támadt, és tüzet nyitott.

Tőlünk telhetőleg viszonoztuk a tüzet, de olyan istentelenül össze voltunk zsúfolódva, hogy nem nagy sikerrel. Hogy lehetne rendesen célozni, ha valaki az ember ölében ül, egy másik a vállába kapaszkodik, egy harmadik meg a füle mellett durrogtat a pisztolyával?

Felbukkant a másik kocsink – az, amelyik hátulról támadta meg az épületet –, és a segítségünkre sietett. De addigra már két újabb kocsi csatlakozott az ellenséghez. Thai ér bandájának a börtön ellen intézett támadása nyilván befejeződött valahogy, és Pete segítségül küldött csapatai éppen idejében értek ide, hogy elvágják visszavonulásunk útját. Kutyaszorítóba kerültünk.

Áthajoltam egy tüzelő revolver fölött, és Reno fülébe ordítottam:

– Ennek így semmi értelme! Hadd szálljunk le, akik csak útban vagyunk, és harcoljunk az utcáról!

Jónak találta az ötletet, és ki is adta a parancsot:

– Ugorjatok le néhányan, és vegyétek tűz alá őket az úttestről!

Én ugrottam le elsőnek, és megcéloztam egy sötét mellékutca torkolatát.

Fat utánam. Mihelyt fedezékben voltam, feléje fordultam és rámordultam:

– Ne akaszkodj rám! Keress magadnak másutt búvóhelyet! Az a pincelejárat ott jónak látszik.

Engedelmesen elügetett a pincelejárat felé. A harmadik lépésnél lelőtték.

Szemügyre vettem a mellékutcát. Mindössze hat méter hosszú volt, magas deszkakerítés zárta le, rajta lelakatolt kapu.

Egy szemetesláda segítségével átmásztam a kapu fölött egy téglával kirakott udvarba. Az udvar oldalsó kerítésén keresztül egy másik udvarba jutottam, s onnan egy harmadikba, ahol dühösen nekem támadt egy foxterrier.

Félrerúgtam az útból a dögöt, átmásztam a szemközti kerítésen, belebonyolódtam egy ruhaszárító kötélbe, leszedtem magamról, átvágtam még két udvaron, egy ablakból rám ordítottak és hozzám vágtak egy üveget, s végül egy kövezett hátsó utcában találtam magam.

A lövöldözést. magam mögött hagytam, de még mindig nem elég messze. Tőlem telhetőleg igyekeztem minél messzebbre kerülni. Legalább annyi utcát gyalogoltam végig, amennyit álmaimban azon az éjszakán, amikor Dinah-t megölték.

Az órám hajnali fél négyet mutatott, amikor megnéztem Elihu Willsson házának bejárati lépcsőjén.

26.

Zsarolás

Jó sokáig kellett nyomnom ügyfelem csengőjét, míg eredményt értem. el.

Az ajtót végül a magas, napbarnított sofőr nyitotta ki. Atlétatrikóban és nadrágban volt, és egy biliárddákót szorongatott az öklében.

– Mit akar? – kérdezte, aztán mikor jobban megnézett: – Ja, maga az? Akkor is, mit akar?

– Beszélni szeretnék Mr. Willssonnal.

– Hajnali négykor? Menjen a fenébe – és be akarta csukni az ajtót.

Közbetettem a lábam. Tetőtől talpig végigmért, meglóbálta a biliárddákót, és megkérdezte:

– Azt akarja, hogy összetörjem a térdkalácsát?

– Nem tréfálok – makacskodtam. – Feltétlenül beszélnem kell az öreggel. Jelentsen be neki.

– Kár a fáradságért. Csak tegnap délután adta ki az utasítást, hogy ha idetolná a pofáját, be ne engedjem.

– Igazán? – Elővettem a zsebemből a négy szerelmes levelet, kiválasztottam közülük a legelsőt, vagyis a legkevésbé hülyét, és odatartottam a sofőr elé. – Adja ezt oda neki, és mondja meg, hogy a többivel itt ülök a lépcsőn. Közölje vele, hogy öt percet várok, aztán megyek, és viszem őket Tommy Robinsnak, a *Consolidated Press* tudósítójának.

A sofőr dühös pillantást vetett a levélre, aztán morgott egyet:

– Tommy Robins menjen a fenébe a vak nénikéjével együtt! – elvette a levelet, és becsukta az ajtót.

Négy perc múlva ismét kinyitotta.

– Hé, maga! Befelé!

Követtem az emeletre, az öreg Elihu hálószobájába.

Ügyfelem ült az ágyban, egyik dundi, rózsaszínű öklében a szerelmes levelet gyűrte gombóccá, a másikban a borítékját.

Rövid, fehér haja borzas volt. Kerek szeme legalább olyan vörös, mint kék. Állának és szájának párhuzamos vonalai majdnem összeértek. Kitűnő hangulatban volt.

Mihelyt megpillantott, rám ordított:

– Na mi az, nagyszájú? Ugye hogy kénytelen volt visszajönni a vén kalózhoz, hogy mentse meg az akasztófától?

Mondtam neki, hogy ilyesmiről szó sincs. És hozzátettem, hogy ha hülyeségeket akar beszélni, legalább halkítsa le a hangját, hogy ne hallják Los Angelesben is, milyen hülye.

Az öregfiú erre még jobban kieresztette a hangját. Üvöltött.

– Amiért ellopott egy-két levelet, amihez semmi köze, még ne higgye, hogy...

Bedugtam a fülemet az ujjammal. A lármát ugyan így is hallottam, de a gesztusom sértette. Abbahagyta az ordítozást.

Kivettem a fülemből az ujjamat.

– Küldje el a lakáját, hogy tárgyalhassunk. Nem lesz rá szüksége. Nem akarom bántani.

– Kifelé! – parancsolt rá a sofőrre.

A sofőr barátságtalan pillantást vetett rám, de magunkra hagyott bennünket, és becsukta maga után az ajtót.

Az öreg Elihu nekem esett, követelte, hogy azonnal adjam oda neki a többi levelet. Gorombán ordítozva megkérdezte, hogy jutottam hozzájuk, és mit akarok velük csinálni. Közben mindenfélével megfenyegetett, de főleg szidalmazott.

Nem adtam oda neki a leveleket.

– Attól az embertől szedtem el, akit maga bérelt fel, hogy szerezze vissza őket. Igazán peche van, hogy az illető kénytelen volt megölni a lányt.

Annyi vér szaladt ki az öregember arcából, hogy egészen normális rózsaszínű lett. Többször is megmozdította az ajkát, rám düllesztette a szemét, és megkérdezte:

– Szóval, így akar tárgyalni? A hangja aránylag csendesen tört föl a melléből. Felkészült a viadalra.

Az ágy mellé húztam egy széket, leültem, amilyen jókedvűen csak tudtam, elvigyorodtam, és így feleltem:

– Ez is egy módja.

Figyelte az arcom, mozgott az ajka, de nem szólt semmit. Folytattam:

– Magánál rohadtabb ügyfelem. még nem volt. Mert mit művelt? Felfogadott, hogy tisztítsam meg a várost. Aztán meggondolta magát, cserbenhagyott, és ellenem dolgozott mindaddig, amíg úgy nem látszott, hogy én győzök. Aztán újból cserbenhagyott, és most, amikor azt hiszi, hogy vereséget szenvedtem, még a házába se- akar beereszteni. Még szerencse, hogy véletlenül rábukkantam ezekre a levelekre.

Egyetlen szóval válaszolt:

– Zsarolás.

Elnevettem magam.

– S ezt maga mondja! Na de mindegy, nevezze, aminek akarja. – Megveregettem az ágy szélét a mutatóujjammal. – Nem szenvedtem vereséget, vén róka. Győztem. Maga sírva fordult hozzám azzal, hogy néhány gazember elvette magától a kedves kis városát. Pete, a Finn, Lew Yard, Thaler, a Suttogó és Noonan. És hol vannak ezek most?

Yard meghalt kedden reggel, Noonan ugyanaznap este. Suttogó szerdán reggel, a Finn meg nem sokkal ezelőtt. És én visszaadom magának a városát, akár akarja, akár nem. Ha ez zsarolás, úgy is jó. Most pedig elmondom, mit fog csinálni. Érintkezésbe lép a polgármesterrel – gondolom, polgármestere ennek a nyavalyás városnak is van –, aztán együtt szépen felhívják a kormányzót... Ne szóljon közbe, amíg be nem fejezem.

Elmondják a kormányzónak, hogy a városuk rendőrsége kicsúszott a kezükből, hogy szeszcsempészeket soroztak be rendőrnek satöbbi, satöbbi. És segítséget kérnek tőle. A Nemzeti Gárda lesz a legjobb. Nem tudom, miféle disznóságok derülnek még ki erről a városról, de azt tudom, hogy a legnagyobb gazemberek, azok, akiktől félt, halottak. Azok, akik túl sokat tudtak magáról, tehát nem fordulhatott szembe velük. Persze, bizonyára sok fiatalember buzgólkodik jelen pillanatban is, hogy a halottak örökébe lephessen. Minél többen vannak, annál jobb. Minél nagyobb lesz a zűrzavar, annál könnyebb lesz a fehér galléros katonáknak mindent kézbe venni. És nem valószínű, hogy az utódjelöltek bármelyike sokat tudna ártani, ők nem tudnak annyit magáról.

Elintézi a polgármesterrel vagy a kormányzóval – nem tudom, melyikük az illetékes –, hogy függessze fel az egész personville-i rendőrséget, és amíg új rendőrséget, sikerül szervezni, a rendcsináló alakulatok intézzék az ügyeket. Úgy hallottam, hogy a polgármester is meg a kormányzó is a zsebében van. Meg fogják tenni, amit kér tőlük. Meg lehet, és meg is kell tenni.

Aztán újból a magáé lehet a város tisztán, mocsoktalanul, kezdődhetik minden elölről. Ha nem teszi meg, amit mondtam, átadom a szerelmes leveleit az újságok hiénáinak. Persze, nem a maga tulajdonában levő *Herald* embereinek, hanem a sajtóügynökségeknek. A leveleket Dawntól vettem el. Jó kis mulatság lesz, amíg bebizonyítja, hogy nem maga bérelte fel Dawnt, hogy szerezze vissza őket, és hogy nem ő ölte meg a lányt, hogy teljesíthesse a megbízatást. De a maga mulatsága semmi ahhoz képest, ahogy a közönség fog mulatni, ha elolvassa ezeket a leveleket. Marha jók. Semmin nem röhögtem ennyit, amióta a disznók felfalták az öcsémet.

Elhallgattam.

Az öreg remegni kezdett, de nem félelmében. Megint lila lett az arca. Kitátotta a száját, és elüvöltötte magát:

– Adja közre őket, és menjen a fenébe!

Előhúztam a zsebemből a leveleket, az ágyára dobtam, felálltam a székről, és feltettem a kalapom.

– A jobb karomat odaadnám, ha bizonyos lehetnék benne, hogy a lányt az a valaki ölte meg, akit maga bízott meg a levelek megszerzésével. Istenemre mondom, szívesen koronáznám meg a művemet azzal, hogy magát az akasztófára juttatom.

Nem nyúlt a levelekhez, hanem megkérdezte:

– Igaz, amit Thalerről meg Pete-ről mondott?

– Igaz. De nem mindegy? Majd csak akad valaki más, akinek a bábja lehet.

Hirtelen félrehajtotta a takaróit, és pizsamába bújtatott, kurta lábait kilendítette az ágy szélére, rózsaszínű lábfeje majdnem a földet érte.

– Van bátorsága elvállalni az állást, amelyet egyszer már felajánlottam? – vakkantotta. – Akar rendőrfőnök lenni?

– Nem. Minden bátorságom elvesztettem, miközben maga helyett harcoltam, maga meg itt lapult az ágyban, és egyre újabb trükköket agyalt ki, hogy megszabaduljon tőlem. Keressen magának más dajkát.

Dühös pillantást vetett rám. Aztán ravaszkás ráncok jelentek meg a szeme sarkában.

Bólintott és megállapította:

– Nem meri elvállalni az állást. Szóval, maga ölte meg a lányt?

Azokkal a szavakkal hagytam ott, mint a legutolsó alkalommal:

– Menjen a pokolba!

A sofőr a földszinten várt. Még mindig a kezében volt a biliárddákó, és változatlanul barátságtalan volt a tekintete is. Kikísért az ajtóig. Látszott rajta, hogy nagy kedve lenne belém kötni. Nem adtam rá alkalmat. Dühösen csapta be utánam az ajtót.

*

Hajnali szürkület árasztotta el az utcát. Valamivel feljebb egy fekete kabriolet állt a fák alatt. Nem tudtam kivenni, ül-e benne valaki. Biztonság okából az ellenkező irányba indultam el. A kabriolet is elindult, utánam.

Semmi értelme futásnak eredni az utcán, ha autóval üldözik az embert. Megálltam hát, és szembefordultam vele. Egyre közelebb jött. Amikor megláttam a szélvédő mögött Mickey Linehan vörös képét, leengedtem a kezem a csípőmről.

Kicsapta a kocsi ajtaját, hogy szálljak be.

– Gondoltam, hogy alighanem ide jössz – mondta, mikor már mellette ültem –, de egy-két másodpercet késtem. Láttam, amikor bementél, de nagyon messze voltam, nem tudtalak elcsípni.

– Hogy szabadultál a rendőrségről? – kérdeztem. – Jó lesz, ha továbbhajtasz, és úgy beszélgetünk.

– Mondtam nekik, hogy nem tudok semmit, sejtelmem sincs semmiről, fogalmam sincs róla, min dolgozol, csak véletlenül tévedtem a városba, és akadtam össze veled. Régi barátok vagyunk s a többi, s a többi. Még akkor is faggattak, amikor megindult a támadás a börtön ellen. Bedugtak az egyik kis irodába, a gyűlésteremmel szemközt. Amikor az igazi cirkusz elkezdődött, megléptem egy hátsó ablakon.

– Hogy végződött a cirkusz? – kérdeztem.

– A zsaruk kinyírták a támadókat. Félórával előbb befújta valaki a dolgot, *és* az egész környék tele volt segédrendőrökkel. Cifra egy muri lehetett, amíg tartott, a zsaruk is beleizzadtak. Úgy hallom, Suttogó bandája volt.

– Az. Reno és Pete is összecsapott az éjjel. Erről is hallottál?

– Részleteket nem.

– Reno megölte Pete-et, de visszajövet csapdába esett. Utána nem tudom, mi történt. Beszéltél Dickkel?

– Kerestem a szállodájában, de azt mondták, ki jelentkezett, hogy még elérje az esti vonatot.

– Én küldtem haza – magyaráztam meg. – Úgy látszik, azt hitte, hogy én öltem meg Dinah Brandet. Kezdett az idegeimre menni.

– Na és?

– Azt akarod kérdezni, én öltem-e meg? Nem tudom, Mickey. De próbálok rájönni. Hajlandó vagy továbbra is velem maradni, vagy inkább hazautazol Friscóba, mint Dick?

– Kár így elragadtatnod magad egy vacak gyilkosság miatt, amit talán nem is te követtél el. Talán a fenét! Magad is tudod, hogy a lány dohányát és ékszereit nem te fújtad meg.

– Nem én, de nem is a gyilkos. Reggel nyolc után, amikor eljöttem, még mindig a lakásban volt. Dan Rolff is ott járt nyolc és kilenc között, de ő nem vitte volna el az ékszereket. Az... Megvan! A két hekus, aki megtalálta a holttestet – Shepp és Vanaman – fél tízkor ért oda. A pénzen és az ékszereken kívül eltűnt az öreg Willssonnak a lányhoz írt néhány levele is. Ezeket később Dan zsebében találtam meg. A két hekus közvetlenül azután tűnt el. Érted?

Amikor Shepp és Vanaman megtalálta a lány holttestét, előbb kifosztotta a lakást, csak aztán riadóztatott. Mivel az öreg Willsson milliomos, jó fogásnak vélték a leveleit, elvitték a többi értékkel együtt, és átadták – persze, csak a leveleket – a zugügyvédnek, hogy vásároltassa vissza őket Elihuval. De Dawnt meggyilkolták, mielőtt még lebonyolíthatta volna az ügyet. A levelek hozzám kerültek. Shepp és Vanaman meg, akár tudta, akár nem, hogy a

leveleket nem találták meg a halottnál, begyulladt. Féltek, hogy a levelek a nyomukra vezethetnek. Náluk volt a pénz meg az ékszer. Megléptek.

– Eléggé hihetően hangzik – ismerte el Mickey –, de még így se tudjuk, ki a gyilkos.

– Mindenesetre tisztábban látunk. Próbálkozzunk tovább a nyomozással. Keressük meg a Porter Streetet, és ott a régi, Redman-féle raktárházat. Úgy mondták, hogy Rolff ott ölte meg Suttogót. Beállított hozzá, és leszúrta a jégcsákánnyal, amelyet a lány testében talált. Ha csakugyan így történt, akkor nem Suttogó ölte meg a lányt. Különben számított volna valami effélére, és nem engedte volna közel magához a tébécést. Szeretném ellenőrizni a dolgot. Szeretnék egy pillantást vetni a hullákra.

– A Porter Street túl van a King Streeten – mondta Mickey. – Kezdjük a déli végén. Közelebb is van, meg valószínűbb is, hogy ott vannak raktárházak. Mi a szerepe, szerinted, a gyilkosságban ennek a Rolff nevű pasasnak?

– Semmi. Ha egyszer megölte Suttogót, mert az megölte a lányt, akkor nem ő volt a gyilkos. Különben is, a lánynak véraláfutások voltak a csuklóján meg az arcán, és Rolff nem volt olyan erős, hogy bántalmazhatta volna a lányt. Szerintem megszökött a kórházból, isten tudja, hol töltötte az éjszakát, aztán megjelent a lány házánál, azután, hogy én eljöttem, bement a saját kulcsával, holtan találta a lányt, azt hitte, hogy csakis Suttogó ölhette meg, kihúzta a lány testéből a bökőt, és elindult megkeresni Suttogót.

– Na jó – mondta Mickey. – És honnan támadt az a gondolatod, hogy esetleg te követted el a gyilkosságot?

– Hagyjuk ezt – válaszoltam rosszkedvűen, amikor befordultunk a Porter Streetre. – Keressük meg inkább azt a raktárházat.

27.

Két raktárház

Ahogy gurulni kezdtünk a Porter Streeten, jobbra-balra méregettük a szemünket. Olyan épületeket kerestünk, amelyek elhagyott raktárépületek lehetnek. Már elég világos volt, egészen jól láttunk.

Hamarosan felfigyeltem egy nagy, négyszögletes, rozsdavörös épületre egy elgazosodott telek közepén. A telken és az épületen minden arról árulkodott, hogy nem használják. Lehetségesnek látszott, hogy az a keresett raktárház.

– Állj meg a következő sarkon – mondtam. – Azt hiszem, ez az. Maradj a kocsiban, amíg körülnézek.

Megkerültem két háztömböt, hogy hátulról közelíthessem meg az épületet. Óvatosan vágtam keresztül a telken, nem lopakodva, de vigyázva, hogy lehetőleg ne csapjak zajt.

Óvatosan próbáltam meg kinyitni a hátsó ajtót is. Természetesen zárva volt. Odaléptem az egyik ablakhoz, megpróbáltam benézni rajta, de olyan piszkos volt, és odabent olyan sötét, hogy nem láttam semmit. Megpróbáltam feltolni *az* ablakot. Nem sikerült. Ugyanígy jártam a következő ablakkal.

Befordultam az épület sarkán, és elindultam az északi oldalán. Az első ablakkal itt se volt szerencsém. A másodikat azonban sikerült lassan feltolnom, nem is csapott nagy zajt.

Csakhogy belülről deszkák voltak hosszában az ablakkeretre szögezve. Onnan, ahol álltam, ugyancsak komoly akadálynak látszottak.

Káromkodtam egyet, de nem csüggedtem, mert eszembe jutott, hogy az ablak nem csapott túlságosan nagy zajt, amikor feltoltam. Fölkapaszkodtam a párkányra, rátettem a tenyeremet a deszkákra, és óvatosan megnyomtam őket.

Engedtek.

Erre még jobban megnyomtam őket. A deszkák a bal oldalon leváltak a keretről, láthatóvá vált egy sor szeg fényes hegye.

Még hátrább nyomtam a deszkákat, belestem mellettük, de csak sötétséget láttam. Hangot nem hallottam.

Jobb kezemben a pisztollyal átléptem a párkányon, be az épületbe. Még egy lépés balra, és kikerültem a résen beeső halvány világosságból.

Átvettem a pisztolyt a bal kezembe, és a jobbal visszanyomtam a deszkákat az ablakra.

Egy teljes percig lélegzetvisszafojtva figyeltem, de nem hallottam semmit. A pisztolyt a csípőmhöz szorítva nekiláttam átkutatni a helyiséget. Szinte centiméterről centiméterre lopakodtam előre, de csak az üres padlót éreztem a

lábam alatt, s tapogatózó bal kezem sem ért semmihez, míg egy rücskös falba nem ütköztem. Egy teljesen üres szobán haladhattam át.

Elindultam a fal mentén, ajtót kerestem. Alig tettem öt-hat rövid lépést, találtam is egyet. Rátapasztottam a fülem. Egy árva hangot sem hallottam.

Megkerestem a kilincs gombját, óvatosan megforgattam, aztán belöktem az ajtót.

Valami suhogó hang ütötte meg a fülemet.

Egyszerre három műveletet hajtottam végre: elengedtem a kilincset, ugrottam egyet, és meghúztam a ravaszt. Ugyanakkor valami kemény tárgy vágódott a bal karomnak, nehéz, akár egy sírkő.

A lövés tüzénél nem láttam semmit. Máskor se szoktam, de az ember könnyen képzeli az ellenkezőjét. Nem tehettem hát egyebet: elsütöttem a pisztolyomat másodszor, aztán harmadszor is.

Könyörögve megszólalt egy öreges hang:

– Ne lőjön, cimbora! Nincs nálam fegyver.

– Gyújtson világot! – feleltem.

Gyufa sercent a padlón, lángra lobbant. Táncoló, sárga fényénél egy megviselt arcot pillantottam meg. Afféle jellegtelen, semmitmondó, öreg arc volt, amilyet a parkokban lát gyakran az ember, a padokon. Gazdája a padlón ült, sovány lábszárait előrenyújtva és szétterpesztve. Úgy láttam, nem sebesült meg. Egy asztalláb hevert mellette a földön.

– Álljon fel, és gyújtson világot – parancsoltam rá. – És addig is égessen gyufát.

Még egy szálat végighúzott a padlón, gondosan elernyőzte a lángját a tenyerével, feltápászkodott, végigment a szobán, és meggyújtott egy gyertyát egy asztalon. Az asztal egyik lába hiányzott. Végig a sarkában voltam. Ha a bal karom nem zsibbadt volna el, a biztonság kedvéért meg is markoltam volna.

– Mit csinál itt maga? – kérdeztem, mikor a gyertya már égett.

Nem is kellett volna felelnie. A szoba egyik végében hat sorban egymásra rakott ládák sorakoztak, rajtuk a felirat. *Első osztályú juharszirup.*

Miközben az öreg előadta, hogy ő isten bizony nem tud semmiről, csak azt tudja, hogy két nappal ezelőtt egy Yates nevű ember felfogadta éjjeliőrnek, és ha valami nem kóser, ő ártatlan, mint a ma született csecsemő; felfeszítettem az egyik láda tetejét.

A benne levő palackokon ez állt: *Canadian Club.* Mintha gumibélyegzővel nyomták volna a címkékre.

Otthagytam a. ládákat, és az öreget a gyertyával a kezében magam előtt taszigálva, átkutattam az épületet. Miként már számítottam is rá, semmit se találtam, ami arra mutatott volna, hogy Suttogó ebben a raktárépületben lakott.

Mire visszakerültünk a helyiségbe, ahol az alkoholt tárolták, a bal karomban már volt annyi erő, hogy elemeljek egy üveget. Zsebre vágtam, és adtam néhány tanácsot az öregnek.

– Jó lesz, ha eltisztul innen. Magát Pete, a Finn embereinek a helyettesítésére fogadták fel, amikor azok beálltak rendőrnek. De Pete meghalt, és az üzletének lőttek.

Amikor kimásztam az ablakon, az öreg a ládák előtt állt, mohó tekintettel nézte őket, és az ujjain számolgatott.

*

– Na? – kérdezte Mickey, amikor visszaértem hozzá meg a kocsijához.

Elővettem a zsebemből az üveget, amelyben minden volt, csak *Canadian Club* nem, kihúztam belőle a dugót, a kezébe nyomtam, aztán magam is kortyoltam egyet.

– És most? – tette fel az újabb kérdést.

– Meg kell keresnünk a régi Redman-féle raktárházat – válaszoltam.

Mire ő:

– Vigyázz, mert egy szép napon még belehalsz a bőbeszédűségbe – azzal már indított is.

Három sarokkal odább megpillantottunk egy megfakult cégtáblát, amelyen ez állt: *Redman & Company.* A cégtábla alatt a hullámlemezzel fedett épület hosszú volt, alacsony és keskeny, alig volt rajta ablak.

– A tragacsot itt hagyjak a sarkon – mondtam –, és ezúttal te is velem jössz. Az imént nem volt valami mulatságos egyedül.

Amikor kiszálltunk a kocsiból, láttuk, hogy egy mellékutca alighanem éppen a raktárépület hátsó részéhez vezet. Nekivágtunk.

Néhányan már lézengtek ugyan az utcákon, de még nagyon korán volt, és ez a városrész, ahol főleg gyárak álltak, ilyenkor még nem elevenedett meg igazán.

Az épület végéhez érve érdekes felfedezést tettünk. A hátsó ajtó csukva volt. A peremén és az ajtófélfán, a zár mellett, karcolások voltak láthatók. Valaki feszítővassal ügyködött rajta.

Mickey megpróbálkozott az ajtóval. Nem volt bezárva. Óvatosan, egyszerre mindig csak néhány centivel, közben egy-egy kis szünetet tartva, sikerült annyira belöknie, hogy besurranhattunk rajta.

Mihelyt benn voltunk, emberi hang ütötte meg a fülünket. Nem tudtuk kivenni, hogy mit mond. Csak azt hallottuk, hogy férfihang, távolról jön, erőtlen és mintha , haragosan dünnyögne.

Mickey az ajtón levő karcolások felé bökött a hüvelykjével.

– Nem zsaruk csinálták – suttogta.

Lábujjhegyen beljebb léptem kettőt. Mickey olyan szorosan mögöttem, hogy a tarkómon éreztem a lélegzetét.

Ted Wright azt mondta, hogy Suttogó búvóhelye a hátsó részen volt, az emeleten. A távoli, dünnyögő hang abból az irányból jött.

Hátranéztem Mickeyre.

– Zseblámpád van?

A bal kezembe nyomta. A jobb kezemben a pisztoly volt. Előbbre lopóztunk.

Az ajtó vagy harminc centire nyitva maradt. A résen beszűrődő világosságban észrevettünk a helyiség túlsó végében egy üres ajtókeretet. Az ajtón túl koromsötét volt.

Felvillantottam a zseblámpát, és megpillantottam egy másik ajtót. Eloltottam a lámpát, és továbblopakodtunk. Amikor másodszor is felvillantottam a lámpát, láttuk, hogy egy lépcső aljában állunk.

Olyan óvatosan indultunk felfelé a lépcsőn, mintha félnénk, hogy leszakad alattunk.

A haragos hang elhallgatott. Valami más volt a levegőben. Nem tudtam meghatározni, micsoda. Talán mint amikor olyan halkan beszél valaki, hogy nem is hallani, ha lehet ilyet mondani.

Kilenc lépcsőfokot számoltam meg, amikor a fejünk fölött ismét megszólalt egy hang tisztán, érthetően:

– Persze hegy én nyírtam ki a ringyót.

A választ egy pisztoly adta meg rá, négyszer egymás után. Akkorát szólt a bádogtető alatt, mint egy ágyú.

– Oké – mondta az első hang.

Addigra Mickey meg én már magunk mögött hagytuk a hátralevő lépcsőfokokat, betörtünk egy ajtót, és megpróbáltuk lefejteni Reno Starkey kezeit Suttogó torkáról.

Nehéz munka volt és hiábavaló. Suttogó már halott volt.

Reno megismert. Elernyedtek a kezei.

A szeme ugyanolyan kifejezéstelen, lóarca ugyanolyan faarc volt, mint máskor.

Mickey a szoba végében álló tábori ágyhoz cipelte a halott gengsztert, és ráfektette.

A szobának – valamikor bizonyára iroda lehetett – volt két ablaka. A rajtuk beszűrődő világosságban észrevettem, hogy egy hulla hever az ágy alatt: Dan Rolff. A szoba közepén egy szolgálati Colt automata pisztoly hevert a földön.

Renónak meggörnyedt a válla. Megtántorodott.

– Megsebesült? – kérdeztem.

– Mind a négy golyót belém eresztette – válaszolta nyugodtan, és még jobban előregörnyedt, hogy mindkét kezét a hasára szorítsa.

– Orvost – szóltam oda Mickeynek.

– Nem érdemes – mondta Reno. – Nincs ember, aki befoltozná a hasamat.

Odahúztam egy tábori széket, és leültettem, hogy előregörnyedhessen, és visszatarthassa kifordulni készülő beleit.

Mickey lerohant a lépcsőn.

– Maga tudta, hogy Suttogó nem patkolt el? – kérdezte Reno.

– Nem. Azt mondtam el magának, amit Ted Wrighttól halottam.

– Ted túl hamar lépett meg – felelte.

– Gyanítottam valami ilyesmit, azért is jöttem ide, hogy megbizonyosodjam. Csúnyán átejtett. Halottnak tettette magát, aztán az orrom elé tartotta a pisztolyt. – Mogorva tekintetet vetett Suttogó holttestére. – Ügyes trükk volt, a fene enné meg. Halálos sebet kapott, de nem adta fel. Bekötözte a sebét, aztán itt feküdt egyedül és várt. – Elmosolyodott. Először láttam mosolyogni.

– De most már végleg hulla.

Egyre erőtlenebbé vált a hangja. Kis vörös tócsa keletkezett a széke alatt. Nem mertem hozzáérni. Csak a hasára szorított tenyere meg görnyedt testtartása akadályozta meg, hogy össze ne essen.

A tócsára meredt, és megkérdezte:

– Hogy a fenébe jött rá. hogy nem maga ölte meg a lányt?

– Eddig a pillanatig csak reméltem, hogy nem én – válaszoltam. – Sejtettem, hogy maga volt, de bizonyos nem lehettem lenne. Én akkor éjjel tele voltam kábítószerrel, mindenféléket álmodtam, harangok zúgtak, hangok szólítottak, meg minden. Eszembe jutott, hogy talán nem is annyira álmok voltak azok, mint lidérces látomások, és a kábítószer meg a körülöttem történt események idézték őket elő.

Amikor felébredtem, a villany nem égett. Gondoltam, hogy nem én oltottam el, miután megöltem a lányt, hogy utána lefeküdjek mellé, és megmarkoljam a jégcsákányt. De történhetett a dolog másképp is. Maga tudta, hogy én akkor éjjel a lánynál voltam. Mégis habozás nélkül biztosította számomra az alibit. Ez gondolkodóba ejtett. Miután Helen Albury elmondta Dawnnak, miket figyelt meg azon az éjszakán, az ügyvéd engem próbált megzsarolni. De amikor a rendőrség is kihallgatta a lányt, mindnyájunkat gyanúba vettek, magát is, Suttogót is, Rolffot is és engem is. Mielőtt Dawnt halva találtam volna, két háztömbbel előbb találkoztam O'Marrával. Úgy látszott, mintha az ügyvéd magát is megpróbálta volna megzsarolni. Ebből meg abból a körülményből, hogy a rendőrség mind a négyünket gyanúba vett, arra a következtetésre jutottam, hogy a rendőrség ugyanannyit tud magukról,

mint rólam. Márpedig rólam azt tudta, hogy Helen Albury látott azon az éjszakán bemenni Dinah Brand házába, vagy kijönni onnan. Vagy mind a kettőt. Könnyen el lehetett képzelni, hogy ugyanezt tudják magukról is. Minden okom megvolt rá, hogy Suttogót és Rolffot kihagyjam a számításból. Maradtunk ketten, maga meg én. Csak azt nem értettem, mi oka lehetett volna magának arra, hogy megölje a lányt.

– Nem csodálom – mondta, és nézte, hogy növekszik alatta a vörös tócsa. – Az ő hibájából történt. Felhívott, és azt mondta, hogy Suttogó meg fogja látogatni, és ha én előbb érek oda, csapdába ejthetem. Kedvemre való lett volna a, dolog. Odasiettem, hát, és ott is maradtam a ház körül, de Suttogó nem mutatkozott.

Elhallgatott. Úgy tett, mintha az érdekelné, milyen formát ölt a vörös tócsa. Tudtam, hogy a fájdalom némította el, de azt is tudtam, hogy mihelyt egy kicsit összeszedi magát, tovább fog beszélni. Úgy akart meghalni, ahogyan élt, ugyanolyan kemény fickóként. Kínszenvedés lehetett számára a beszéd, de amiatt nem hagyta volna abba, amíg ott van mellette valaki, és nézi. Ő volt Reno Starkey, aki szemrebbenés nélkül fogadni mindent, amit a világ rámért, és Reno Starkey akart maradni mindhalálig.

– Amikor eluntam a várakozást – folytatta egy pillanat múlva –, bekopogtam a lányhoz, és megkérdeztem, mi van. Behívott. Azt mondta, nincs nála senki. Kételkedtem benne, de ő esküdözött, hogy egyedül van. Bementünk a konyhába. Ismerve őt, kezdtem azt gondolni, hogy talán nem is Suttogó kerül itt csapdába, hanem én.

Visszajött Mickey, és jelentette, hogy telefonált mentőkért.

Reno kihasználta az alkalmat, hogy megpihentesse egy kicsit a hangját, aztán folytatta.

– Később tudtam meg, hogy Suttogó csakugyan telefonált a lánynak, hogy jön, és előbb odaért, mint én. Maga kábulatban volt. A lány nem merte beengedni, mire Suttogó elment. A lány ezt nem mondta el nekem. Félt, hogy akkor én is elmegyek, és ő ott marad egyedül. Mondom, maga kábulatban volt, és a lány védelmet szeretett volna arra az esetre, ha Suttogó visszajön. Akkor minderről nem tudtam semmit. Ismerve a lányt, azt hittem, hogy csapdába sétáltam. Gondoltam, elkapom, és kipofozom belőle az igazat. Meg is próbáltam, mire ő felkapta a csákányt, és elkezdett visítozni. És miközben visítozott, egyszerre csak lépteket hallottam a másik szobából. Bezárult a csapda, gondoltam.

Egyre lassabban beszélt. Egyre több idejébe és egyre nagyobb erőfeszítésébe került, hogy megőrizze a nyugalmát, és érthetően ejtse ki a szavakat. A hangja erőtlen lett, de nem vette észre, vagy csak úgy tett, mintha nem venné észre.

– Nem akartam, hogy én legyek az egyedüli, aki megsebesül. Kicsavartam a lány kezéből, és belevágtam. És ekkor előrohant maga, teljesen kábultan, és hunyt szemmel neki a vakvilágnak. A lány magának zuhant, maga elesett, és addig hempergett a földön, amíg bele nem akadt a keze a csákány nyelébe. Megmarkolta, aztán elaludt, éppoly békésen, mint a lány. Akkor döbbentem rá, mit műveltem. De már mindegy volt, a lány meghalt. Nem volt mit tennem. Eloltottam a villanyt, és hazamentem. Amikor maga...

Reno elbeszélése itt véget ért, mert beállítottak a mentők egy hordággyal. Dögfáradtnak látszottak, Poisonville-ben akkoriban rengeteg volt a dolguk. Örültem, hogy nem folytathatta. Megtudtam mindent, amit akartam, és ott ülni és nézni és hallgatni, hogyan agonizál, nem lett volna kellemes.

Félrevontam Mickeyt a szoba egyik sarkába, és a fülébe súgtam:

– A munka befejezését rád bízom. Én eltűnök. Reno vallomása tisztázott, de nem merek semmit sem kockáztatni. Ahhoz túlságosan is jól ismerem az én Poisonville-emet. Elviszem a kocsidat, elhajtok valamelyik állomásig, és felszállók egy Ogden felé menő vonatra. A Roosevelt Hotelben fogok lakni, P. F. King néven. Folytasd a munkát, és értesíts, ha újra használhatom az igazi nevem, vagy úgy látod, hogy okosabb, ha elutazom Hondurasba.

Ogdenben majdnem egy teljes hetet azzal töltöttem, hogy megpróbáltam úgy összeállítani a jelentésemet, hogy ne lehessen kiolvasni belőlük, az ügynökség hány szabályát és az állam hány törvényét szegtem meg, és hány emberéletet pusztítottam el.

Mickey a hatodik nap estéjén érkezett meg.

Elmondta, hogy Reno meghalt, engem nem köröznek többé, az Első Nemzeti Bankból rabolt pénz legnagyobb része megkerült, MacSwain beismerte, hogy ő ölte meg Tim Noonant, és Personville-ből, ahol kihirdették a statáriumot, hamarosan kellemesen illatozó rózsaágy lesz, és a rózsáknak nem lesznek töviseik.

Mickey meg én visszautaztunk San Franciscóba.

Nyugodtan megtakaríthattam volna a sok munkát és verítéket, amelyet arra áldoztam, hogy jelentéseimben ártatlan színben tüntessem fel a tevékenységemet. Az öreget nem lehetett bolonddá tenni. Csúnyán lehordott.

Vége